A fi inseamna a fi relativ.

A. E. VAN

VOGT

Sfârșitul non - A

Coperta : *Marian MIRESCU*

I.S.B.N. 973-95868-8-0

A.E. van VOGT

Sfârşitul non-A

În româneşte de DORA SANDOLACHE

EDITURA CRISTIAN
CRAIOVA

Consilier literar *DANIEL CRISTIAN DUMITRU*
Consultant de specialitate *ION HOBANA*

Titlul original **Null-A Three**
Copyright 1985, by A.E. Van Vogt
Toate drepturile rezervate editurii CRISTIAN

1

Gilbert Gosseyn deschise ochii într-un întuneric ca smoala. Totul se-ntâmplase foarte repede. Prima senzaţie fu aceea că nu se afla unde ar fi trebuit să se afle.

În acest scurt răstimp, deveni conştient de câteva lucruri în legătură cu el : stătea întins pe ceva moale, ca un pat. Era gol puşcă ; dar era acoperit cu o ţesătură foarte uşoară. Simţea ceva pe tot corpul, şi pe mâini şi pe picioare, ca şi cum, pe anumite porţiuni, ar fi avut aplicate nişte dispozitive absorbante.

Această senzaţie, că era legat îi întârzie impulsul de a se ridica în capul oaselor. Aşa că avu timp suficient pentru Ideea Specială pe care numai cineva instruit ca el o putea avea :

— Să fiu... Asta e ! Aceasta este chiar viaţa în relaţie cu realitatea crudă...

O ființă umană însemna un cap și un trup înconjurat de nimeni nu știa exact ce. Nimeni nu aflase vreodată — în mod exact.

Erau cinci sisteme principale care înregistrau mediul înconjurător : și cel puțin trei din acele simțuri îi furnizau deja câteva informații. Dar și aceste informații se bazau tot pe informații, și pe memoria din creierul său. El știa anumite lucruri datorită îndoctrinării anterioare.

În esență, eul interior se află mereu în întuneric ; și mesajele pătrund la el mai întâi prin văz, auz și pipăit, care, ca și antenele de televiziune sau radio, sunt programate să înregistreze anumite benzi de unde.

Acesta era un concept din vechea Semantică Generală. Dar era de-a dreptul paralel cu situația lui prezentă.

Ce-l nelămurea în momentul de față era faptul că nu-și amintea defel să fi mers la culcare cu o seară înainte în asemenea circumstanțe fizice. Dar, din moment ce nu se simțea în nici un fel amenințat, faptul că nu-și amintea nu-l deranja. Pentru că — era o paralelă fantastică.

„Eu, gândi Gosseyn, mă aflu, de fapt, în beznă. Aproape imediat, a început percepția. Dar nu mi-a dezvăluit nimic care să arate vreo legătură directă cu universul — sau cu realitatea, oricare ar fi ea...".

Era o conștiință fluctuantă, tipic umană. Pentru că, chiar în momentul în care avea acele gânduri, un alt proces de gândire din sinea sa remarca din nou că situația aceasta nu se potrivea cu realitatea normală a trezirii unei ființe vii, inteligente.

Era mai mult decât curiozitate simplă, indiferentă. Era o nevoie de a ști provocată de senzația că ceva nu era în ordine.

Gândindu-se la numeroasele dispozitive aspirante pe care le simțise atașate de corpul său, Gosseyn ridică încet brațele. După aceea, îndepărtă cuvertura subțire de pe par-

tea superioară a corpului său. Părea să fie ceea ce simţise el : un cearşaf. Acesta se mişcă uşor şi astfel, după doar câteva clipe mâinile şi braţele îi erau libere pentru următoarea mişcare.

Cu mare atenţie, pipăi şi patul. Şi, dintr-o dată, descoperi nişte tuburi de cauciuc. Zeci de tuburi. Erau ataşate la dispozitivele aspirante de pe corpul său.

De fapt, când le simţi, se sperie. Îngheţă fără să se mai poată mişca. Pentru că... era ridicol !

Pentru că — nu avea încă nici o memorie despre cum i se putea întâmpla aşa ceva.

Conştient, îşi făcu singur curaj. Îşi propti mâinile bine pe suprafaţa moale de sub el. Şi, cu ajutorul lor, se ridică.

Sau, mai bine zis, încercă să se ridice ; capul i se izbi de ceva, tot moale, aşezat aproape, deasupra lui.

Se întinse la loc, speriat. Dar imediat exploră suprafaţa de deasupra, cu degetele. „Tavanul“ cuşetei sale lungi şi înguste era făcut dintr-un material moale, ca o ţesătură. Şi se afla la mai puţin de un picior deasupra lui. Pereţii, de pe părţile laterale, şi cei de la cap şi de la picioare, erau tot ca nişte perne şi la distanţă de un sfert de metru depărtare de el.

Situaţia nu mai era doar ridicolă. Sau încurcată. Era complet fără legătură cu tot ceea ce ştia el.

Stând întins acolo, îşi dădea seama că, până în exact acel moment, luase drept sigur faptul că el era Gilbert Gosseyn, care se trezea după somnul de noapte.

Stând întins acolo, făcu în mod conştient pauza cortico-talamică a Semanticii Generale.

Teoria era că gândirea — corticală — ca parte a creierului putea să facă faţă chiar şi unei situaţii periculoase mai bine decât o făceau, în mod automat, sentimentele — talamice — care nu făceau altceva decât să reacţioneze.

„Bine, gândi el dezgustat. Şi acum ?“

O idee nouă îi veni deodată :... „Sigur că da ! Când m-am trezit, știam cine sunt".

Dar faptul că era Gilbert Gosseyn, îl luase, așa, de-a gata încât i se ștersese din prim-planul gîndirii. Dar nu era o informație fără importanță.

Să te trezești și să știi cine ești : asta se-ntâmpla, fără îndoială, în fiecare dimineață, tuturor oamenilor. Numai că de data aceasta, se întâmpla cuiva care nu era doar o ființă de rând. Individul care se trezise era o ființă umană cu un creier supradezvoltat.

Aceasta însemna că se trezise împăcat cu sine. Mai dispunea de o memorie nesigură despre ce făcuse : distanțele imense ale galaxiei pe care o traversase cu posibilitățile speciale ale super-creierului său. Evenimentele extraordinare la care luase parte, inclusiv distrugerea Discipolului și, lucru chiar mai important, salvarea planetei non-Aristoteliene Venus de forțele interstelare ale lui Enro cel Roșu.

...Îi cunoscuse pe oameni ca Eldred și Patricia, Crang și Leej, femeia care ghicea viitorul, și...

Pauză ! Alungarea acestor amintiri. Sau mai degrabă înțelegerea că ele nu aveau nici o legătură evidentă cu această beznă ca smoala.

Cum am ajuns aici ?

Nu era un gând care-l neliniștea, dar era o întrebare normală... Evident, nu era nevoie de nelinişte sau teamă de orice fel. În fond și la urma urmei, în orice moment putea vizualiza una dintre numeroasele zone ale memoriei sale : suprafața unei planete, sau podeaua unei camere, sau interiorul unei nave spațiale. Și putea să plece din patul ăsta strâmt și spațiul acesta înghesuit și închis.

Problema era, că nu știa ce căuta aicî și unde se afla acum ?!

Iată deci din nou scopul, dar în altă formă : examinarea mediului acesta înconjurător absolut ridicol.

Gândind astfel, Gosseyn ridică iar mîinile și brațele. De data asta, când se ridică din nou spre tavanul moale — și-atât de jos — se încordă. Și împinse tare.

Făcu atunci o descoperire rapidă. Partea moale era groasă cam de doi centimetri. Și era moale, și se afunda. Dar dincolo de ea simți ceva tare, ca de metal.

Întins pe spate, se opinti în tavan cu toată putérea. Dar acesta nu cedă. După ce în zadar împinse în pereții de la picioare și de la cap, Gosseyn se lămuri. Fără să se alarmeze încă, se întinse pe spate.

Totuși, începu iar să gîndească : ce altceva se putea face într-un loc ca acesta ? Era o rușine să zaci așa fără să știi. Dar informațiile pe care le avea la îndemână erau așa de puține încât, de fapt, nu mai avea de cercetat decât un singur lucru.

„...Și tuburile acelea la care e conectat trupul meu : ce primesc de la ele ?"

Și mai important, ce s-ar întâmpla dacă super-creierul său l-ar transporta deodată cu viteză analogă cu douăzeci de zecimale ?

Părea să fie o problemă reală : ce s-ar întâmpla cu substanța asta, orice-ar fi, pe care tuburile o introduceau în corpul său ? Sau — o altă idee — dacă le-ar îndepărta, ce-ar fi, oare ?

Gosseyn lăsă să se scurgă câteva zeci de secunde, timp în care analiză implicațiile. În cele din urmă, i se părură irelevante. Pentru că, acolo, nu avea nevoie să fie legat.

Toate zonele de care-și amintea prin metoda dodecimală, cu ajutorul căreia călătorise pe distanțe enorme, atunci când era necesar, îl plasau într-un loc unde era relativ în siguranță să poată trăi ca o ființă vie, care inspiră oxigen.

Stând aşa, îi veni ideea că analiza în sine aproape echivalentul unei decizii de a pleca. Aproape — dar nu chiar !

„...Pentru că mi s-a întâmplat ceva care m-a adus în închisoarea asta. Acel ceva trebuie să fie aproape incredibil de puternic pentru a-l captura pe Gilbert Gosseyn, omul cu creier superior...

Da', să-l captureze ! Şi — mai rău ! — prizonierul să nici nu ştie când sau cum se făcuse asta... Ar trebui să aştept. Şi să descopăr, cine sau ce, avusese această putere incredibilă. Pentru că, dacă putea s-o facă acum, a doua oară, fiinţa sau lucrul acela s-ar putea să nu mai rişte să mă scape."

Un timp, Gosseyn se relaxă şi-şi lăsă corpul să zacă pur şi simplu, fără nici o încordare, hotărât să aştepte. Dar îi veni altceva în gând.

În mod evident trebuie să fie pe acolo un mecanism care să deschidă cutia în care se afla. Părea închis într-un fel de sicriu. Dar nu era asta. Nu se făceau sicrie aşa de rezistente şi de tari ca fierul, cum era acela pe care-l simţise el prin căptuşeală. E adevărat că un om îngropat în pământ nu ar fi putut să forţeze şi să-şi să-şi deschidă sicriul ; pământul de deasupra îl dădea desdeschidă sicriul ; pământul de deasupra opunea destulă rezistenţă Dar nu ar fi o rezistenţă de oţel. Capacele se aşeza ceva mai deasupra sicrielor, mai ales când era vorba de unul luxos, cum era ăsta.

Gândurile acestea nu îi luară multă vreme. Pentru că, dacă s-ar fi aflat într-un sicriu, pentru el nu era o problemă. Cinci sau şase picioare de pământ bătătorit deasupra şi cutia în sine nu erau obstacole în calea unui analogii dodecimale.

Gosseyn dădu din cap, mustrându-se de unul singur. Se gândise aiurea. Oamenii din sicrie nu aveau tuburi de cauciuc conectate în câteva zeci de locuri de pe trupul lor.

Era pe cale să se-ntindă iar, când îi veni o idee care nu avea legătură cu nimic : „Acesta este Gilbert Gosseyn. Probabil că mi-am pierdut o vreme cunoștința. Ce s-a întâmplat ?“

Câteva voci îi dădură răspuns. Ce era ciudat cu aceste voci era că, deși păreau să vină de la alte persoane, îi veneau în minte ca fiind propriile gânduri. „Se pare că și Leej a avut o reacție proastă“. Impresia era că vorbise Eldred Crang. „Impresia *mea* este că s-a întâmplat ceva groaznic, dar nu știu ce“. *Aceste* vorbe veneau parcă de la John Prescott. Crang zise : „Patricia dragă, cheamă doctorii. Din fericire, are cine să ne ajute“.

Da... Acum era din nou prima voce. „Adu doctorii. Dar imediat, să nu pierdem impresiile : dați-mi voie să spun că în acest moment am senzația că sunt Gilbert Gosseyn.“ Tăcere. „Are cineva ceva care să se potrivească cu asta ?“

Un alt gând de la (impresia) Eldred Crang : „Oh, Leej vino încoace. Leej, Leej, ceva impresii ? Ceva preziceri ?“

Răspunse o voce îndepărtată : „S-a întâmplat ceva. Ceva de-a dreptul grozav. Nu am dat greș complet... Am o ciudată siguranță în privința asta. Dar — nu este vorba de citit viitorul. S-a întâmplat deja, orice-ar fi să fie. Dar, uf. nu înțeleg nimic.“

„Întinde-te pe spate, dragule.“ Vocea Patrieei venea și ea, nu știa cum, din alt gând.“ Dă-i voie doctorului să te controleze.“

Lui Gilbert Gosseyn, stând acolo întins în bezna a ceea ce putea fi un mormânt, dar probabil nu era, îi veni ideea că, mintal, nu prea sătea bine.

„Acum îmi amintesc, gândi el tulburat, eram pe cale să realizăm saltul din această galaxie în cealaltă, dar...“

Când mintea sa ajunse la aceste îndoieli, la acest îndoilenic „DAR“, vocea unui bărbat se auzi aproape, sunându-i în urechi : „Există o singură distorsiune în pro-

filul creierului său care nu cedează. Dar nu are puteri conectate în zona aceea. Aşa că nu poate folosi asta împotriva noastră în vreun fel pe care-l putem anticipa. Dar ce e de făcut ?"

Aceasta era o întrebare care era cu siguranţă la fel de valabilă pentru Gosseyn ca şi pentru vorbitor. Venise desigur timpul pentru o altă pauză cortico-talamică.

Constată că de data asta era mai optimist. E adevărat că era tot linişte, şi că întunericul rămăsese la fel de nepătruns. De asemenea, încă zăcea întins în cuşeta sa : şi-şi simţea corpul gol, cu numeroasele lui legături, exact ca mai înainte.

Dar când Gosseyn repetă în minte cuvintele pe care le auzise. implicaţia lor era că se afla sub stricta supraveghere a cuiva care vorbea limba engleză de pe Pământ.

Vizualiză condiţiile nu prea atrăgătoare din exterior, ţinînd cont de cele ce se spuseseră acolo : „...Cred că mă aflu în interiorul unei cutii de metal, care arată cam ca un coşciug. Cutia se află instalată pe o masă solidă din laborator. Şi nişte maşinării electronice mă ţin sub observaţie cam după metoda aparatelor cu raze x sau cu iniţiatori de particule. Oricine ar fi acela care mă supraveghează. nu ştie că sunt Gilbert Gosseyn, pentru că vorbele care mă numeau erau impersonale ; şi deşi demonstra o excepţională putere de înţelegere — şi se pare că a obesrvat surplusul de creier din capul meu — observatorul nu a arătat că-mi cunoaşte identitatea..."

În concluzie, era cineva din afară şi nu avea nici o informaţie despre ce făcuse Gilbert Gosseyn în universul exterior.

Probabil că în momentul acesta se puteau deduce mai multe lucruri ; şi cel mai bun lucru de făcut pentru prizonier era să aştepte încă puţin, măcar, în speranţa de a ob-

ţin ceva informaţii mai consistente. Trebuia cu adevărat să afle ce se întâmplase înainte, şi ce se întâmpla acum.

Nu avu mult de aşteptat. O voce mai profundă, ca de bariton, spuse, tot în engleză :

— Spune-mi împrejurările exacte în care aţi luat această persoană la bord ?

— Domnule, urmă răspunsul politicos, am detectat o capsulă care plutea în spaţiu. Razele cu care am cercetat-o ne-au dezvăluit că înăuntru se afla o fiinţă umană de sex masculin, care părea ori că doarme, ori că e inconştientă. Totuşi, acum, că-l avem aici, o observaţie mai atentă a arătat că se află într-o stare de intensă agitaţie, şi creierul lui era receptiv la tot felul de semnale pe care le primea. Ce sunt acele semnale nu ne este foarte clar. Dar el pare a fi un recipient pentru toate gândurile unui alter-ego, care trăieşte intens o situaţie de viaţă şi se află într-o stare de activitate normală la distanţă de mulţi ani-lumină.

Iarăşi tăcere. Apoi o a doua voce zise :

— Poate că e nevoie să-l supunem unui stress. Aşa că haideţi să-l lăsăm izolat, aşa cum se afla — şi să-l lăsăm să-şi dea seama de asta.

— Să-şi dea seama de ce ?

— Ne vom consulta cu departamentul de biologie.

O voce nouă, calmă, hotărâtă, păstrând în ton o notă de comandă, spuse :

— Eu am urmărit pe monitor acest experiment. O decizie nu se ia în felul acesta. Nu ştim unde ne aflăm, şi nu ştim cum am ajuns aici. Scoateţi-l din capsula aceea. S-ar putea să dispună de echipament care să-l ajute în stare de criză. Să-l scoatem dintr un mediu în care ar putea primi orice fel de asistenţă.

Pentru Gilbert Gosseyn aceasta era evaluarea stării de lucruri. Sigur, lucrul de care avea nevoie era, mai ales, să

iasă din închisoarea aceasta strâmtă şi înghesuită. Ar fi putut apoi să vadă, probabil, cum arată cei ce-l ţineau prizonier ; şi poate că ar fi putut afla chiar cine erau ei.

Mai erau şi alte gânduri vagi care se derulau în profunzimea minţii sale : printre ele, un început de analiză a cuvintelor care-i dăduseră o idee despre locul în care-l găsiseră aceşti oameni : într-o capsulă ce plutea în spaţiu. Localizarea ridica la fel de multe întrebări, câte răspunsuri puteau să existe — dar n-avea să se gândească la asta acum.

Pentru că avea senzaţia unei deplasări. Deplasarea părea să fie în direcţia în care se afla capul său. Gosseyn întinse mâna încercând să-şi verifice senzaţia. Câteva momente după ce atinsese căptuşeala de deasupra lui, nu mai avea nici o îndoială : „tavanul“ se deplasa alunecând către picioare ; foarte încet.

Această dublă informaţie îi sugeră tabloul unui container cu placa de jos culisantă. Interesant, şi logic, oamenii aceia care puteau „vedea“ în interiorul unui creier uman, puteau, cu instrumentele lor, să analizeze mecanismul de închidere al capsulei şi tocmai o deschideau.

Gosseyn anticipă că, dintr-un moment într-altul, partea de la capul său a capsulei va culisa, sau se va ridica şi lumina din cameră îi va pătrunde în ochi. Şi-atunci, se-ntări, într-un fel, pentru a primi şocul luminii bruşte.

Dar de fapt, mişcarea de sub el încetă. O adiere proaspătă îi atinse obrajii. Era un alt nivel de percepţie, sau poate alte nivele. Era mai mult aer în jurul lui, şi temperatura se modifică uşor : era mai răcoare.

Faptul acesta îi sugeră că trupul şi capul lui trecuseră într-o altă încăpere la fel de întunecată cum fusese celula de mai înainte.

„...Ăştia nu riscă nici un pic !“

Lucru de două ori mai interesant, făcând abstracție de tuburile flexibile de cauciuc încă atașate de corpul lui, se părea că acum se putea ridica.

Dar n-o făcu.

Amintirea celor auzite, îl împiedică să facă vreo mișcare bruscă. Amintirea despre împrejurările în legătură cu Gilbert Gosseyn — credea el — sugera un tablou cu corpul unui bărbat care fusese descoperit plutind într-o capsulă. Asta părea să însemne că el se afla acum într-o navă spațială. Cei de pe navă pescuiseră capsula, și-o luaseră la bord.

Implicațiile erau clare : „Trebuie să fiu un alt corp al lui Gilbert Gosseyn, care-a căpătat într-un fel viață înainte ca celălalt să moară."

După câte-și amintea, Gosseyn unu. ajunsese în orașul Mașinii Jocurilor, pe Pământ, cu o falsă memorie despre locul de unde venise. Apoi, după ce a fost ucis de către un agent al forțelor de invazie interstelară, s-a trezit brusc pe Venus, crezând că era același Gosseyn. Acest al doilea Gosseyn pornise să lupte împotriva forțelor de invazie și, în consecință, se îndreptase către Gorgzid, planeta de domiciliu a invadatorilor.

Gosseyn Numărul Doi se afla încă acolo, în spațiul acela îndepărtat și era, de fapt, acel alter-ego la care se referise, cea de-a treia voce. Și în același moment — dacă putea exista un moment paralel la o asemenea distanță — Gosseyn Numărul Doi își revenea după o tentativă a unui grup de a „sări" în altă galaxie, din care (credeau ei) venise rasa umană cu zeci de mii sau un milion de ani mai înainte.

Gosseyn Trei, stând în întunericul de nepătruns al unei încăperi din ceea ce el presupunea că este o navă spațială își întrerupse firul amintirilor despre istoria trecută a trupurilor lui Gilbert Gosseyn și, adresându-se telepatic

alter-egoului său, spuse în gând : „Am înțeles corect, Gosseyn Doi ?".

Răspunsul — trebuie să fi fost un răspuns și nu doar un gând de-al lui — veni pe dată : „Am putea discuta asupra numărului. După câte înțelesesem eu, următorul grup de trupuri Gosseyn aveau vârsta de optsprezece ani. Tu pari să faci parte din generația mea. Asta face ca tu să fii Numărul Trei dintre aceia care au ieșit din starea de agitație intensă și au devenit conștienți."

„Bine, eu sunt Trei și tu ești Doi. Ei bine, Doi întrebarea mea este : crezi că voi putea să mă descurc în situația aceasta, chiar dacă m-am trezit ?"

„Dispui de toate posibilitățile de care dispun și eu, veni răspunsul îndepărtat și, bineînțeles, mai sunt și eu aici și urmăresc tot ce se-ntâmplă."

„Am impresia că te afli foarte departe, așa că nu-mi poți fi de mare ajutor."

„Imediat ce va fi posibil, fă o înregistrare dodecimală mentală a incintei în care se te afli ; și, în caz de urgență — cine știe ?..."

„Crezi că ar fi înțelept din partea noastră să ne aflăm într-un loc unde am putea fi uciși ?".

„N-ar fi deloc înțelept, se-nțelege."

„De ce crezi că sunt ținut în astfel de condiții, ca să nu pot vedea nimic ?"

Răspunsul îndepărtat veni imediat :

„Sunt două posibilități : Prima — nu fac decât să fie precauți. A doua — structura lor este o autocrație. Într-o astfel de situație, persoanele cu o poziție mai joasă trebuie să se pună la adăpost de eventualele critici pe care le-ar suporta dacă și-ar asuma riscuri. Acea a treia voce suna autoritar poate că și individul acela inteționa, ca mai târziu, să arate că a progresat cu prudență. În cazul acesta,

vei auzi în curând Vocea Numărului Patru care, cu și mai mare autoritate, își va lua precauțiile *sale*."

„Ce ai de gând ?"

„Am intenționat să organizăm un al doilea salt după primul care, aparent, a dat greș. Dar cele întâmplate cu tine crează oarecare confuzie. Și acum intenționăm să amânăm până ce se clarifică situația ta."

Gosseyn Trei, stând întins acolo în întuneric, tăcea, luând notă de gândurile care-i veneau în minte.

„Sigur că da, zise el, cea mai bună soluție ar fi să vin acolo, la tine, și să-ncerc să te ajut..."

Gândul i se întrerupse. Pentru că i se spusese *nu*.

„Bine, încuviință el. Îți înțeleg raționamentul. Cineva conștiincios trebuie să stea aici. Și nu știm câți indivizi Gosseyn în stare lantentă rămân la nivelul nostru de vârstă și nu putem fi absolut siguri că există un grup în vârstă de optsprezece ani."

Apoi reluă :

„Oricum, aș face mai bine să mă concentrez asupra actualei situații. Are ce să mă preocupe din plin."

„Chiar că are, veni gândul îndepărtat, foarte îndepărtat al lui Gosseyn. Doi. Succes !"

2

Iată-l deci într-o (credea el) cameră, acum ; nu se mai afla în interiorul acelei capsule.

Emoţionat, se simţea mai în siguranţă. Aflase rostul tuburilor de cauciuc : Cu mulă vreme în urmă, un număr de trupuri Gosseyn fuseseră puse în diferite ascunzători. Şi fiecăruia, se părea, îi venea rândul să se trezească, ca urmare a morţii lui Gosseyn care-l preceda.

Excepţie făcea, desigur, numai el — Gosseyn Trei — care se trezise în timp ce Gosseyn Doi trăia încă. Fusese probabil construit un sistem complicat care să le asigure alimentarea şi eliminarea reziduurilor din corp şi care era proiectat să ţină corpul în viaţă, atâta vreme cât se află în stare latentă.

Numai că, bineânţeles, pentru el lucrul acesta nu mai era valabil. Nu acum, când nu se mai afla în capsulă ci,

după câte-şi putea da seama, într-o încăpere largă.

„..Pe patul acesta culisant, trupul meu este încă ataşat de tuburile de cauciuc. Dar tuburile probabil fuseseră desprinse de rezervoarele şi aparatura la care erau legate în interiorul caspulei. Asta s-a întâmplat ca urmare a faptului că am fost mutat aici..."

Şi, într-un fel, datorită împrejurărilor, reuşise să respire fără nici un tub. Lucrul acesta era valabil şi pentru *acolo* şi pentru *aici*.

„...Aşa că, de ce să nu-mi desprind legăturile astea şi să văd dacă pot să mă ridic ?"

„Dacă pot" însemnând, printre alte realităţi, dacă un corp care nu se mişcase şi nu exersase niciodată în întreaga sa existenţă, putea într-adevăr să funcţioneze din punct de vedere al mobilităţii muşchilor ? Totuşi, când se gândi mai bine, îşi aminti că-şi mişcase braţele. Împinsese cu ele în tavan. Pipăise tot ce putuse ajunge cu mâna în strâmta sa locuinţă.

Dar, desigur, dacă şi-ar desprinde legăturile, ar putea să se mişte mai bine. N-avea nici un rost să stea şi să zacă întins acolo. Era timpul să încerce câte ceva şi să afle cum ar reacţiona temnicerii săi.

Era, în fapt, hotărârea de-a face ceva de unul singur.

Decis, Gosseyn îşi deplasă mâinile în jos spre acelaşi punct : stomacul său. Cel mai mare tub se afla acolo.

Cu degetul de la o mână apucă de carne în locul unde era prins tubul. Cu cealaltă mână, prinse tubul. Şi tocmai voia să tragă cu toată puterea — când se aprinse lumina.

Două perechi de mâini se repeziră şi-l apucară simultan.

— Cred că *noi* ar trebui să-ţi deconectăm echipamentul de supravieţuire.

Era vocea pe care el o numise Vocea Numărul Doi. Indentificarea vorbitorului se afla undeva în subconştientul lui Gosseyn. Creierul său era în primul rând ocupat cu

potopul de lumină. Intensitatea ei era mult prea mare pentru posibilităţile de vedere ale lui Gosseyn.

Oricum, înregistră câteva fragmente de informaţii. Se părea că lumina venea de la pereţii camerei. Cei doi bărbaţi, de înălţime medie, erau îmbrăcaţi în alb — sau cel puţin aşa părea în acele momente de extremă durată. Pereţii păreau mai închişi puţin la culoare decât hainele, dar oricum, răspândeau lumină ; şi păreau să se afle la distanţă. Ca prin vis, în confuzia aceea, îşi dădu seama că rămăsese fără tubul conectat în zona stomacului.

Cei ce-l ţineau în captivitate trebuia să fi considerat asta ca un succes pentru cele ce-şi propuseseră, oricare ar fi fost planurile lor. Pentru că se dădură înapoi, îndepărtându-se de el. Şi el era vag conştient că stăteau acolo, şi se uitau la el.

Gosseyn rămase clipind din ochi din cauza luminii. Şi, destul de repede acum, realiză că sursa de lumină puternică venea de deasupra lui. Şi asta îi cauzase, fără îndoială, dificultatea iniţială de a vedea.

La câteva clipe după această descoperire, din moment ce se părea că nu mai are rost să se prefacă, întoarse capul. Se uită direct la cei doi bărbaţi. Şi spuse :

-- Nu prezint nici un pericol pentru voi, domnilor. Aşa că, spuneţi-mi ! De ce vă temeţi ?

Era o primă încercare de a obţine informaţii. Care era, se pare, singurul scop pe care-l putea avea în acest moment şi în starea în care se afla.

Nu primi nici un răspuns. Dar nu se putea spune că nu aflase nimic. Simpla observare a celor doi îi furniza câteva informaţi, şi-i dădu ocazia să-şi analizeze din nou situaţia.

Ceea ce vedea, din poziţia culcat, cu capul dat într-o parte, era o cameră foarte luminoasă, înţesată de apara-

tură — în faţa lui, pe un perete, erau instalate în şiruri orizontale, paralele, alte aparate. Acestea străluceau.

Interesant, tot ca informaţie, era că cei doi erau albi ca şi el. Dar feţele lor nu erau ca cele ale americanilor — europeni de vest, de pe Pământ, aşa cum îi avea Gosseyn în memorie. Şi îmbrăcămintea le era absolut ridicolă : mulate pe corp, nişte cămăşi cu aspect metalic, se încheiau cu un guler foarte strâns la gât. Pantalonii bufanţi, albi, până la glezna, le făceau picioarele mai scurte.

În plus, fiecare dintre ei purta un fel de căciulă peste părul galben-auriu. Aceasta părea foarte umflată. Ceea ce dădea căciulii un aspect atât de voluminos era un instrument complicat instalat în vârful ei. Sau în ea : ţesătura şi metalul păreau tot una.

Braţele lor arătau normale ca formă şi mărime : dar erau acoperite cu ceva din acelaşi material ca ciorapii. Ţesătura aceea albă se oprea la încheieturile mâinilor. Mâinile şi degetele nu erau acoperite şi păreau a avea dexteritatea de a executa ceea ce li se cerea.

Imediat după ce-şi reveni, ca să zicem aşa, pentru a-i identifica mai bine, el numi cel două fiinţe umane în sinea sa, Vocea Unu şi Vocea Doi şi Gosseyn îşi aminti ce spusese Vocea Trei despre fatpul că nu ştiau „unde ne aflăm sau cum am ajuns aici". Aşa că vorbi din nou :

— Poate v-aş putea ajuta să aflaţi ceea ce vreţi să ştiţi.

Tăcere. Nici măcar o încercare de a-i răspunde. Indivizii stăteau acolo, pur şi simplu, holbându-se la el. Gosseyn îşi aminti modul în care încercase alter-ego-ul lui să-i analizeze pe aceşti oameni ; şi că nu erau cetăţeni ai unei societăţi democratice.

Implicaţiile, acum, şi aici, conduceau la concluzia că, aceşti băieţi, probabil lachei, aşteptau ordine de sus. Poate de la Vocea Trei, poate de şi mai sus.

Într-un fel, mai apoi, analiza se dovedi a fi corectă. De undeva, din tavan, o voce total străină, spuse pe un ton aspru :

— Prizonierul era singura noastră legătură cu ceea ce ni s-a întâmplat. Așa că stoarceți de la el tot ce știe. Nu vă purtați cu mănuși și acționați cât mai repede.

Gosseyn avu timp să-i dea numele de Vocea Patru. În momentul acela, Vocea Doi prinse viață. Și spuse foarte politicos :

— Domnule, să-l deconectăm pe prizonier de la sistemul de întreținere ?

Răspunsul fu de-a dreptul, pur și simplu, echivoc. Vocea Patru spuse :

— Desigur. Dar să nu faceți vreo greșală !

Aceste cuvinte aproape că-l amuzară pe Gosseyn. Pentru că ele indicau o valabilitate absolută — dar absolută — a evaluării pe care o făcuse alter-ego-ul său sistemului politic al acestor oameni.

Într-un fel, în ciuda acestui indiciu. Gosseyn reuși să remarce un fenomen : vorbind în felul cum o făcuse, gura Vocii Doi se deschisese și, fără îndoială, spusese ceva. Dar vorbele în engleză nu din gura lui se auziseră. *Ele* veneau din dispozitivul de pe capul individului.

Poate că Gosseyn ar fi încercat o evaluare a naturii sau a științei care reușise să-i extragă cuvintele din cap — sau le extrăgea unul câte unul. Dar existența unui astfel de sistem și o percepere rapidă a realității, fu singurul lucru pe care apucă să-l facă.

Perceperea rapidă a realității îi furniză informația că aparent, exista o explicație la nivel computerizat pentru ceea ce, într-un univers cu milioane de limbi, ar fi însemnat, pe scurt, că aceștia erau, într-adevăr, niște oameni deosebiți. Nu mai avu timp să analizeze cum opera o astfel de mașinărie. Pentru că, chiar această realitate

mult mai simplă — a existenței unei metode mecanice de a vorbi o altă limbă — intra... Gosseyn văzu Vocea Unu apropriindu-se de el.

Omul avea întipărit un zâmbet abia schițat pe fața pătrată. Era acel surâs pe care memoria comună despre experiența acumulată pe Pământ de Gosseyn Unu și Doi l-ar fi catalogat drept răutăcios. Când individul se opri și se uită în jos spre Gosseyn, ochii lui, văzuți de aproape, erau cenușii — închis la culoare. Și zâmbetul le dădea o privire care, pe Pământ ar fi fost considerată plină de viclenie și atotștiutoare.

Nu avea un aer amenințător. Și, de fapt, față de un om care stătea acolo, întins pe spate, nu prea știa ce atitudine să ia în momentul acela. Rămânea să aștepte până când celălalt avea să facă prima mișcare.

„Mișcarea", după cum se dovedi, constă în niște cuvinte. Cutia vorbitoare de pe capul Vocii Unu spuse :

— După cum cred că ai auzit, indicațiile sunt să îndepărtăm asta !

Ridică brațul, mâna și un deget arătător spre tuburile de cauciuc. Vocea Unu încheie :

— Și mi s-a mai spus, să le îndepărtăm repede, după cum ai auzit și tu.

Iarăși nu păru să existe nevoie de răspuns din nici o parte. Dar Gosseyn începu dintr-o dată să capete o senzație de amărăciune. Vocea individului avea o tonalitate mai sus.

„...Oare-mi scapă mie ceva ? Sau — se corectă Gosseyn în gând — mi-a scăpat deja ?"

Vocea Unu continua să aibă un zâmbet ușor, atotștiutor.

— Vreau să te asigur că rapiditatea cu care vom îndepărta aceste instrumente, nu te va dereanja în nici un fel, pentru că — pe un ton triumfător — au fost deconectate

mai înainte, în mod automat, când ai fost mutat din capsulă.

Atitudinea acestuia îi păru exagerată ; şi — avu Gosseyn impresia — acesta nu era chiar adevărul — adevărat. Unele dintre tuburi puteau fi conectate, prin piele, la organele sale interne, sau la vase de sânge, sau la nervi ; şi n-ar fi trebuit să fie smulse.

Oricum, nu spuse nimic atunci când mâinile şi degetele Vocii Unu îi atinseră pielea. Şi traseră. Şi smulseră. Şi mişcară încolo şi încoace tuburile ca să le poată scoate. De fiecare dată obiectul acţiunii era unul dintre tuburi, care fură smulse unul câte unul. Nu-l durea nimic, ceea ce-i păru interesant şi-l umplu de uşurare ; dar nu se putu opri să nu se gândească la situaţia sa. Rezultatul : un dublu scop.

Aşadar, imediat ce Vocea Unu, încă zâmbind viclean, se dădu înapoi, Gosseyn se ridică în capul oaselor. Se răsuci. Îşi aruncă picioarele peste margine. Şi coborâ, în picioare, încă gol complet, stând cu faţa la cei doi.

Datorită scopului propus, nu era timp, pe cât posibil, pentru conversaţie. Astfel, imediat ce coborâ pe picioare, pe când se îndrepta de spate, se răsuci uşor. Şi se uită.

Ceea ce căuta să vadă era capsula din care fusese scos „patul" său. Nu prea ştia cum trebuie să arate ceea ce căuta să vadă. Aşa că trecură câteva secunde înainte de a găsi cu privirea obiectul acela uriaş.

Prima sa impresie fu că vede un perete imens cu o uşă ciudată care părea să ducă spre un interior aflat în întuneric. Şi-i trebuiră minţii sale câteva secunde pentru a se pune de acord cu realitatea că zona întunecoasă era interiorul capsulei.

...Un obiect lung, mare, rectangular cu o carcasă — observă el — metalică. Vederea obiectului înalt de douăzeci de picioare şi — după estimările sale — lung de pa-

truzeci, îl linişti pe dată. Pentru că unul dintre punctele de sprijin ale intelectului îi confirmă că, dacă exista un echipament pentru reprocesarea dejecţiilor unei creaturi vii, trebuia să existe şi spaţiul de depozitare pentru tot acel lichid necesar ; chiar şi numai pentru un singur corp de mărimea celui uman, nu putea fi îngust.

Într-un fel, capsula nu părea destul de mare. Dar poate — gândi el — asta era tot ce putuse face Maşina Jocurilor înainte de a fi distrusă.

Întorcându-se iarăşi cu faţa la cei doi, avu senzaţia că nici a doua parte a scopului propus nu trebuia întârziată. Şi, ţinând cont că Gosseyn Doi... de-acolo de unde era... se oferise să-l ajute în caz de necesitate, Gosseyn al Treilea se hotărâ să câştige timpul necesar pentru a face acest ajutor posibil.

Aşa că privi în jos, de data asta la podea, puţin mai într-o parte şi o „fotografie" în minte în mod dodecimal.

Fără a se mai uita ce fac cei doi, se răsuci de la brâu către „pat". Se uită la el. Şi făcu aceeaşi înregistrare detailată în minte, executând o copie dodecimală fidelă

Cum toate acestea durară cam un minut, lui Gosseyn îi deveni clar că ceea ce făcuse nu era prea grozav. Dar, în realitate — cel puţin aşa părea — aici, în această capsulă şi în anexele ei, era domiciliul său. Şi se putea întâmpla ca aici să se afle lucruri care mai târziu i-ar fi de folos, chiar vitale, pentru a supravieţui.

Încheind cu activităţile de apărare, privi acum, în sfârşit, spre Vocea Unu şi în spatele acestuia, la Vocea Doi.

— Excelenţă, se auzi Vocea Trei, vorbind din tavan, pot să spun ceva urgent ?

Urmă o pauză, apoi tot din tavan :

— Care este problema ?

Vocea Patru, vorbi pe un ton neutru :

— Domnule, conform instrumentelor noastre, creierul prizonierului manifestă o neobişnuită configurație de fluxuri de energie.

— Vrei să spui — chiar acum ?

— Da, Excelență.

Tăcere. Apoi :

— Ei prizonierule, ce ai făcut ?

Vocea Patru vorbise pe un ton ascuțit, inchizitor.

Pentru Gosseyn acesta era unul din acele momente când era nevoie de știința Semanticii Generale, în aspectele ei cele mai neplăcute.

Conform acestei științe, spuse :

— Domnule, când am coborât din cușeta în care, după cum știți, am stat întins vreme îndelungată, și de care am fost legat până mai adineauri, primul lucru care m-a interesat a fost ambarcațiunea care după spusele ajutoarelor dumneavoastră în urmă cu câteva minute, a servit la transportul corpului meu. Nu-mi aminteam să fi văzut vreodată această ambarcațiune despre care se spunea că este o capsulă care a fost găsită plutind în spațiu. Așa că m-am uitat la ea din pură curiozitate. Apoi mi-am îndreptat atenția către cușetă. Și asta e tot, domnule. Eram extrem de interesant. Poate că asta s-a înregistrat pe ecranele voastre oarecum exagerat.

În timp ce rostea această explicație cât se poate de evazivă, Gosseyn deveni nemulțumit de faptul că era obligat să procedeze astfel. Deși această explicație întortocheată se încadra (deși în mod negativ), în Semantica Generală, și era în mod hotărât o simplă tehnică, o realitate mai apropiată de sistemul nervos uman era aceea că ,minciuna, sau ocolirea adevărului, nu erau bune pentru individ. Și, ce era mai rău, avea sentimentul neplăcut că se afla abia la începutul unei perioade în care va avea nevoie de răspunpunsuri evazive pentru a supraviețui.

După ce vorbi el, urmă o perioadă de tăcere. Observă că Vocea Unu şi Vocea Doi stăteau cât se poate de nemişcaţi. Şi i se păru indicat să-ĭ imite câtă vreme „excelenţa sa“ cugeta la vorbăria care constituise răspunsul „prizonierului“.

Nu era prea greu de ghicit ce se întâmplase. Se părea că instrumentele lor reacţionaseră întru-câtva la procesele mintale cu ajutorul cărora realizase cele două acţiuni de fotografiere mentală, cu acurateţe dodecimală, a celor două locuri din încăpere pe care le alesese ca fiindu-i foarte necesare în eventualitatea că, mai târziu, s-ar fi întâmplat ceva. Şi acea acţiune de fotografiere nu era un fenomen pe care era dispus să-l descrie celor ce-l ţineau prizonier.

Dar nu era numai asta. Îşi dădu seama că era speriat şi mai tare de faptul că aceştia fuseseră capabili, pentru a doua oară să-i detecteze super-creierul în acţiune — prima dată fiind atunci când comunicase cu Gosseyn Doi.

Sentimentul de disconfort avea o puternică implicaţie de pervertire... intensitatea sa fiind înregistrată de aparate. Într-un fel, interconexiunea super-creierului cu realitatea brută a universului părea dintr-o dată să fie un fenomen mai prozaic... dacă ar fi putut fi examinat.

În acţiune, ceea ce putea face el transcendea cunoscuta imensitate inter-galactică ; totuşi, în mod evident, erau implicate fluxuri energetice.

Ce nu ştiau încă era natura acelor fluxuri... Într-una din zile — se gândi el... Începu să i se contureze în minte un scop : să descopere dinamica fundamentală. Dar tocmai când începuse să se gândească la asta, interveni aşteptata întrerupere.

Vocea Patru vorbi pe un ton de comandă şi dădu un ordin :

— Duceţi acest individ din camera aceasta şi ţineţi-l departe de orice contact cu această zonă. Nu-l aduceţi aici

sub nici un motiv, fără consimțământul superiorilor voștri !

Mutarea din incintă nu suferi decât o scurtă întârziere. Vocea Doi se-ndreptă spre un perete, și luă de acolo ceva ce arăta ca o uniformă cenușie. Partea ca o haină îi fu aruncată lui Gosseyn ; și, când acesta o prinse, cei doi se repeziră spre el și-i traseră pe picioare un fel de pantaloni de pijama.

Dându-și seama că îi fuseseră date aceste veșminte și că Vocea Patru ceruse să se grăbească foarte tare, Gosseyn își îmbrăcă repede haina. După care se lăsă să alunece în „pantaloni".

În timp ce-și aranja haine pe el, cei doi îi-vârâră niște încălțări pe tălpi, fiecare la câte un picior. Gosseyn nu avu timp să vadă cum erau „pantofii" sau măcar să le arunce o privire. Dar, după cum se simțeau la mers, erau făcuți dintr-un cauciuc subțire, elastic ; și se strângeau automat pe talpă și pe călcâi când ridica piciorul, lărgindu-se când călca.

În timp ce făcea aceste constatări, Gosseyn fu condus în viteză — fără să se poată împotrivi — către o ușă dintr-un colț și, prin ușa aceea, într-un coridor strâmt.

Evident, următoarea etapă a ceea ce urma. avea să aibă loc în direcția unde mergeau.

3

Coridoarele — gândi Gosseyn — au și ele un capăt. Și, din moment ce încă era convins că se afla pe o navă spațială, se simți îndreptățit să anticipeze că, împreună cu paznicii săi, va ajunge foarte curând în altă încăpere. Mai presupuse că aceasta n-avea să fie o cameră de locuit pur și simplu, de felul celor ce se găseau pe o planetă, unde oamenii locuiau în apartamente și case. Pentru că o încăpere aflată într-o navă spațială — în special, după cum avea motive să creadă, o navă de luptă — se aștepta să fie o încăpere unde se aflau, de asemenea, aparate.

Primul semn că, probabil, călătoria prin holurile metalice, scufundate în penumbră, era aproape de capăt, fu acela că Vocea Unu și Vocea Doi își încetiniră mersul. Strângându-l de brațe, îl obligară și pe el să încetinească.

Cum era normal, își potrivi mersul după al lor. Și, puțin mai târziu, când se opriră în fața unei bariere, nu fu deloc surprins când o mână se întinse pe lângă el și atinse un punct din perete.

Urmă un clinchet. După care peretele se puse în mișcare, dovedindu-se a fi o ușă glisantă. În spatele ei era o lumină puternică. Gosseyn n-avu nevoie să fie îndemnat. Imediat ce-l împinseră peste prag, păși înăuntru de bună voie. Și iată-l într-o încăpere.

Era o cameră largă, cu pereții și tavanul dintr-un material ce părea a fi sticlă. Sticla era opacă. Pereții erau de culoare bleu, iar tavanul era de un albastru mai închis. Podeaua care se întindea pe vreo sută de picioare *. în fața lui Gosseyn, arăta altfel.

Vreo sută în lungime, și cam șaptezeci de picioare în lățime de spațiu complet gol. Nu se vedea nici un fel de aparatură. Nici mese. Nici scaune. Nici echipament. Podeaua nu părea să fie tot de sticlă, dar avea o tentă albăstruie și era decorată cu niște motive complicate, care se tot repetau.

Aspectul acesta de deșert al încăperii unde fusese adus îi provocă o oarecare surpriză. Dar se părea că nu e nimic de făcut decât să aștepte să i se comunice altceva.

Încă o dată, Gosseyn aștepta. Paznicii săi își luaseră mâinile de pe el. Așa că, șovăitor, și încet, Gosseyn făcu câțiva pași înainte, pătrunzând astfel în încăpere. Nimeni nu încercă să-l oprească. De fapt înregistrase că Vocea Unu și Vocea Doi veneau în urma lui, aflați încă de o parte și de alta a sa, la fel de aproape ca și până atunci.

Gosseyn fu acela care, după câțiva pași, se opri. Rămase acolo, în picioare. Și căpătă convingerea că în această situație nu putea avea o altă preocupare decât să-și repete în gând scopul propus anterior : să continue să afle, dacă

* picior = 30,5 cm.

era posibil, ce fel de navă era aceasta și de unde venea ea. Să capete un cât de mic indiciu în legătură cu el însuși. Să nu facă nimic necugetat, sau care să-l dea de gol, decât în caz de urgență. Dar în momentul acela nu prea-și dădea seama ce vrea să spună cu „urgență".

Odată stabilite aceste delimitări, deschise vorba, intenționând să testeze dacă erau dispozitive de comunicare în geamul dimprejur sau de deasupra.

— Părerea mea este că sunt tratat, și asta fără nici un motiv întemeiat, cât se poate de rău. Nu admit să fiu tratat drept prizo...

Atât reuși să spună. Din tavanul de sticlă, Vocea Patru îl întrerupse cu răceală :

— Vei primi imediat exact tratamentul pe care-l meriți. În situația gravă în care ne aflăm, suntem îndreptățiți să fim cât se poate de suspicioși când, după ce am fost azvârliți într-o zonă necunoscută a spațiului, găsim acolo o capsulă în care te afli tu. Și faptul că, atunci când te-am trezit, ai intrat imediat în legătură cu un îndepărtat alter-ego, face să fii într-adevăr foarte suspect. Prin urmare...

Tăcere. Apoi :

— ... Prin urmare, te-am adus în această cameră, pe care noi, în mod obișnuit, o folosim pentru lectură, pentru a fi interogat în prezența unor specialiști de mare clasă care îți vor hotărâ soarta în nu prea multe minute.

Aproape fără să facă o pauză, Patru adăugă pe un ton poruncitor celor ce-i erau, în mod evident, subalterni :

— Duceți-l la podium !

Această parte a cuvântării avea prea puțină, sau de loc, legătură cu realitatea — după părerea lui Gosseyn. Cum era condus, se mișca fără a opune rezistență, pe podeaua cu desene complicate a acelei camere de „lectură" com-

plet, dar complet goală ; nu se vedea nici un fel de podium.

Numai că, atunci când el și gărzile lui se aflau pe la jumătatea distanței față de peretele din fund al camerei, spre care se îndreptau acum, podeaua începu să se miște sub picioarele lor.

Se ridica. Se depărtă cam cu două picioare de podea. Tot atunci, pe porțiunea care se ridicase începură o serie de alte mișcări Porțiuni din podeaua „podiumului" se desfăceau ca niște capace de carton. Pe neașteptate, apăru o masă, cu scaune în spatele ei. Scaunele erau așezate cu fața pe lungimea camerei.

Câteva porțiuni mai mici dintre platformă și podea dădură la iveală o serie de trepte joase.

După câteva momente, el și gărzile sale se apropiară de trepte. Și, din moment ce părea că asta se aștepta de la el, Gosseyn le urcă fără să spună o vorbă. După care presupuse următoarea mișcare : fără să-ntoarcă privirea, sau să aștepte instrucțiuni, ocoli masa și se așeză pe scaunul de la mijloc.

...Exact la timp pentru a vedea podeaua aceea imensă pe care tocmai o traversase... cum începea să se miște. În sus.

Acum nu mai fu defel surprins. Sub privirile lui pline de interes, desenul complicat al podelei se explică de la sine. Fiecare motiv desenat, după cum se dovedi imediat, era un scaun pliant, care acum se ridica în picioare, și intra în făgașul său cu un pocnet ușor.

Într-un minut, câteva sute de scaune rânduite pentru audiții, spectacole de teatru și cameră de lectură, își așteptau ocupanții, acolo, înaintea sa.

Clic ! Clic ! Clic !

În trei locuri separate — spate, mijloc și față — de pe cei doi pereți laterali, o porțiune din perete culisă într-o

parte. Prin cele şase uşi, apărute aşa de repede, se revărsară înăuntru şiruri lungi de oameni. Erau absolut numai bărbaţi, dar echipaţi altfel decât Vocea Unu şi Vocea Doi. La faţă şi la corp semănau cu cei doi gardieni ai săi. Dar hainele lor nu erau bufante. Erau mai ajustate pe corp, şi colorate simplu în gri.

Era, desigur, un indiciu : hainele acelea erau uniforme. Cei ce le purtau trebuiau să constituie personalul militar.

Gosseyn rămase, nemulţumit, pe scaunul lui în timp ce şirurile lungi de „specialişti" de clasă — îşi aminti statutul lor, aşa cum îi numise Vocea Patru — îşi făcură intrarea prin cele şase uşi. Păreau să ştie unde trebuie să stea fiecare. Şi, într-adevăr, într-un minut, erau deja aşezaţi.

Şi se holbau la el.

...Să te afli într-o sală de lectură, şezând la o masă pe un podium, în faţa unui public : era un lucru cât se poate de obişnuit pe Pământ pentru profesori şi oratori în general.

Fu nevoie de un efort mintal conştient din partea lui Gosseyn pentru a alunga aceste asociaţii automate din memoria sa. Nu pentru că aceste amintiri stereotipe l-ar fi făcut mai puţin conştient, dar veneau aşa, pe nepoftite şi se amestecau îndeajuns pentru a-i distrage atenţia de la ceea ce, la alt nivel al conştiinţei, socotea a fi momentul hotărâtor.

Vocea Patru făcuse pasul cel mare. Astfel, dintr-o singură mişcare, individul scăpase de responsabilitate faţă de ceea ce avea să se întâmple, sau să se facă acum.

Într-o autocraţie, ceea ce făcuse Vocea Patru trebuia să constituie ultima precauţie.

Înainte de a se apuca să analizeze situaţia auzi în dreapta sa târşâitul unui scaun. Când Gosseyn se-ntoarse

să se uite, văzu un individ solid, îmbrăcat tot într-o uniformă gri, care tocmai se așeza. Pe moment — la prima vedere — nu observă nici un indiciu despre locul de unde apăruse noul sosit. Fără îndoială, din vreo altă ușă glisantă.

Solidul avea o față pătrată și un cap mare, cu o claie de păr castaniu care-i ieșea de sub chestia aceea complicată de pe cap pe care *și el* o purta. Trebuie să-și fi dat seama că Gosseyn se uita la el. Dar nu întoarse capul pentru a răspunde privirii sau a saluta prezența.

„...ca să se asigure, gândi, iarăși cinic, Gosseyn, că nimeni n-o să-l poată acuza mai târziu că ar fi tratat cumva prizonierul ca pe o ființă umană".

Noul venit era evident unul din personajele cheie. Pentru că își ridică brațul drept, țeapăn, înainte. În rândurile celor din sală se auzea un sâsâit slab, un fel de zumzet. Dar chiar dacă zgomotul era abia sesizabil, brațul autoritar ridicat avea în mod clar rolul de a-l face să înceteze.

După ce aștepta câteva momente, ca pentru a se asigura de atenția tuturor, individul cel solid mișcă buzele și spuse în engleză :

— În numele Divinei Sale Majestăți, chem adunarea la ordine.

Pentru Gosseyn, urmă o scurtă perioadă de confuzie. Pentru că, engleza vorbită direct îl surprinse. Pe dată, analiza făcută de el mai devreme cu privire la sursa limbii engleze vorbite (convingerea sa că ea venea din aparatul de pe cap, ca o traducere) căpătă sens.

Aceasta era numai prima sa reacție și luare la cunoștință. A doua veni cu viteza gândului. Pentru că fiecare cuvânt pe care-l rostea vecinul său de scaun, era rostit foarte tare, evident cu intenția ca cei din sală să-l poată auzi. Dar glasul care rostea cuvintele era al Vocii Patru.

Așadar... nici o îndoială (analiza era în desfășurare undeva într-o zonă a creierului său): Vocea Patru era cineva în ierarhia care-i crea atâtea probleme.

Dar, desigur, cea mai mare revelație i-o dădură cuvintele : „...În numele Divinei Majestăți" ...Acolo, în cele din urmă, se afla autoritatea supremă care comanda această situație fantastică în care se trezise cea de a treia ființă Gilbert Gosseyn. Și, din moment ce toată lumea era atât de precaută, era evident că „Majestatea Sa" opera în zonele de constrângere cu pedepse și reguli autocrate...

Șirul gândurilor din mintea lui Gosseyn se întrerupse. Pentru că, dintr-o dată, se mai întâmplă ceva : acolo, pe podea, avu loc o mișcare ritmică. Toată lumea din sală sări — sări cu adevărat — în picioare. Salutară. Apoi se așezară din nou.

Urmă apoi o liniște totală.

Viteza de desfășurare a acestei secvențe, din momentul în care cuvintele revelatoare fuseseră atât de vibrant rostite și până la această tăcere din final, îl lăsă pe singurul martor neutru afectiv, mut de uimire.

Nu complet mut, bineînțeles. Sensul cuvintelor „Majestate Divină" încă provoca asociații de idei. Și mai rămânea faptul incredibil că engleza era vorbită și înțeleasă de toată lumea. Totuși, îi deveni acum cât se poate de clar că orice idee pe care și-ar fi făcut-o despre ceea ce se întâmplase, n-ar fi decât pură speculație. Și făcuse — gândi Gosseyn — deja destule speculații.

Venise, deci, timpul pentru propriul său demers oratoric în fața acestor indivizi... Primele cuvinte pe care le rosti, după ce se gândi, erau ușoare. Căci, atunci când ai îndoieli, aruncă povara pe orice o fi ; în cazul acesta. pe umerii părții adverse.

— Nu înțeleg care e situația aceea periculoasă în care vă găsiți. Mai devreme am auzit afirmația că nu știți unde

vă aflați. Dar întrebarea e : în relație cu ce ? De unde sunteți ? Și cine sunteți ?

Făcu o pauză. Cât vorbise, se răsucise pentru a sta cu fața la solidul său vecin, presupunând că, din moment ce amândoi se aflau pe podium, orice întrebare sau răspuns va circula între el și Vocea Patru.

Urmă iar o pauză. O pereche de ochi galbeni — portocalii priveau fix într-ai săi — de culoare nedefinită ; decât dacă ochii tuturor Gosseyn-ilor erau la fel, caz în care culoarea albastru ca oțelul era ceea ce vedea Vocea Patru.

Ochii galben-portocalii se îngustară, pe neașteptate. După care vocea dură, obișnuită să comande, spuse :

— Noi punem întrebările aici. Cum te numești ?

Gosseyn nu comentă. Avea senzația că numai adevărul ar scoate de la indivizii aceștia informațiile pe care le dorea el.

— Mă numesc Gilbert Gosseyn, spuse el.

— De unde știi ?

— În principiu, spuse Gosseyn, sunt o ființă umană de pe un soare numit Sol și de pe o planetă — Pământ, din sistemul acelui soare.

Nu părea că e cazul să expună aici că Gosseyn Unu și Gosseyn Doi erau de părere că Omenirea de pe Pământ venise cândva, cu multă vreme în urmă, din altă galaxie.

— Ce căutai în stare de existență latentă într-o capsulă specială ?

Gosseyn tăcu pentru a trage adânc aer în piept. Aceasta era, fără-ndoială, întrebarea de bază. Dar din moment ce ei dispuneau deja de destul de multe date, Gosseyn rosti pe același ton neutru :

— Sunt un duplicat programat să se trezească dacă alteregoul meu este omorât.

— A fost acesta omorât ?

Gosseyn nu ezită deloc.

— După cum ştiţi foarte bine, eu am fost trezit de echipamentul de pe nava voastră. Aşa că acum suntem doi : dar suntem complet separaţi.

— Este aceasta o tehnică frecventă de a perpetua personalităţile dintre fiinţele umane care trăiesc pe planeta Pământ ?

— Nu, este o experienţă unică pentru cazul meu şi al predecesorilor mei.

— Ai vreo explicaţie pentru situaţia ta specială ?

— Nu prea. Doar câteva speculaţii făcute de predecesorul meu, care ar lua ceva timp pentru a fi redate.

— Foarte bine.

Figura celui care-l privea se aspri dintr-o dată.

— Cum ai putea să explici coincidenţa că o sută şaptezeci şi opt de mii de nave de război ale Imperiului Dzan se trezesc aşa, fără nici un avertisment, într-un loc necunoscut din spaţiu şi în spaţiul acela se află o capsulă în care te afli tu în stare latentă ?

După o perioadă de muţenie, Gosseyn făcu pauza cortico-talamică. Se gândea : Eu mi-am căutat-o. Asta era informaţia pe care o voiau... Dar necazul era că primise mai mult decât putea duce. Era conştient că în mintea sa o funcţie analitică îndepărtată aduna cifre, printre altele, incluzând posibilitatea ca pe fiecare din navele acelea de război să se afle mii de soldaţi.

Acesta era un eveniment în spaţiu-timp atât de important încât, în cele din urmă, Gosseyn hotărâ că Semantica Generală îi putea oferi un răspuns condiţionat. Aşa că spuse, precaut :

— Există posibilitatea ca, la bază, universul să fie o închipuire, nu o realitate ; şi că, dacă, printr-un procedeu sau altul această închipuire este pusă în mişcare, să apare neantul.

Într-un asemenea moment de disociere distanța nu mai are nici o valoare.

Nu părea indicat să dezvăluie că acesta era sistemul de coordonare în care -- se credea — super-creierul lui Gilbert Gosseyn opera transferul de similitudine dodecimală.

Deși Gosseyn fusese cât se poate de precaut, ochii săi erau ațintiți pe fața lui Patru, căci fața aceea reflecta reacțiile individului aceluia solid Pe fața aceea Gosseyn aproape că putu citi felul în care individul evalua dedesubtul incredibil al spuselor sale. Lua în considerare toate datele. Ajunse, în final, la enigme.

— Da — tonul era plin de îndoială, dar nu furios — dar acela ar fi factorul de legătură între acel punct din spațiu în care noi eram angajați într-o luptă decisivă cu flota dușmanului nostru de moarte și această zonă din spațiu unde te aflai tu în capsulă ?

Fără-ndoială — gândi Gosseyn după o pauză... Capăt mai multe informații decât aveam nevoie. Pentru că, iată : luptă 178 000 de nave de luptă Dzan împotriva unui dușman, „de moarte". Sensul era *major* la un nivel dincolo de înțelegerea minții umane. Era un eveniment în spațiu-timp care depășea chiar și marea bătălie a celui de-al Șaselea Imperiu dintre forțele extraordinare ale lui Enro cel Roșu și Ligă ; pe care Gosseyn Doi reușise s-o oprească prin uciderea Discipolului.

Implicațiile acestei descoperiri îi sugerară o idee de o însemnătate la fel de uriașă ; și cuvintele îi ieșiră de pe buze automat :

— Ce crezi că s-a întâmplat cu dușmanii vostru în momentul acela ? Este posibil să fi fost atât de norocoși încât să-l lăsați cu flota lui acolo !?...

— Concepția ta despre noroc, veni imediat, cu răceală răspunsul, nu corespunde cu a noastră. Dispariția noastră de la locul luptei înseamnă că vasta noastră civiliza-

ţie... de acolo... se află acum la discreţia unei culturi ostile, lipsită de umanism. Şi noi credem că într-un fel sau altul tu eşti răspunzător pentru acest dezastru. Aşa că...

Când Vocea Patru tăcu ameninţător, se produse o întrerupere. Vocea unui băiat, subţire, ascuţită, ţipă de undeva din tavan :

— Aduceţi-l aici sus ! Vreau să-l văd ! Aflu eu ce s-a întâmplat ! Discut eu cu el !

Surpriză totală. Şi uimitor ce s-a petrecut atunci. Jos pe podea, toată lumea se ridicase în picioare, şi saluta. Şi rămaseră toţi aşa, în picioare. De lângă Gosseyn, cu o voce brusc întretăiată, Vocea Patru spuse repezit :

— Da, Majestatea Voastră ! Imediat, majestatea Voastră !

Ce întorsătură neaşteptată !... Un băiat rege, cu puteri depline...

Dar Gosseyn gândi : Ce fel de puteri ?

4

Era o încăpere aurită. Aceasta fu prima impresie a lui Gosseyn : decorația interioară evidenția culoarea galben-aurie. Podelele de pluș auriu, și tablourile aurii de pe pereți... Pereții păreau a fi de un cenușiu-argintiu.

Înregistră prezența altor culori, folosite pentru contrast. Dar nu era timp să mai observe și alte detalii. Pentru că, în momentul în care fu introdus în cameră, văzu că la un capăt se afla o mică platformă și, pe ea, un scaun mare, auriu.

Pe scaunul acela stătea băiatul-împărat.

Câteva zeci de oameni în haine lucioase stăteau de o parte, la o oarecare distanță. Și, lucru care-i căzu greu lui Gosseyn când intră în cameră, fu faptul că ușa pe care intrase îl obliga să treacă pe lângă acest grup de.. curteni.

Așa că, de fapt, pe ei îi observă mai întâi. După care, trebui să se întoarcă cu privirea la dreapta pentru a-l vedea pe băiatul îmbrăcat într-o costumație argintie, strălucitoare, care stătea pe tronul auriu.

Era evident că băiatul îl văzuse pe el și escorta sa. Pentru că până ce Gosseyn să-l observe, băiatul deja ridicase mâna. Câteva secunde mai apoi, acesta vorbi cu aceeași voce de copil, pe care o auzise deja Gosseyn ; și cu aceeași furie.

— A trebuit să așteptăm ! spuse vocea pițigăiată. Ce v-a făcut să-ntârziați ? Unde ați fost ?

Vocea Patru se opri în loc, plin de respect. Fața sa, văzută din profil, era încordată din cauza nerăbdării nejustificate din întrebare și a imposibilității de a explica unui băiat că era nevoie de timp pentru a parcurge distanțele.

— Am venit într-o fugă Maiestatea Voastră, spuse Patru. Și adăugă repede : După ce l-am convins pe prizonier să se miște, asta este. A opus rezistență.

Lui Gosseyn îi trebuiră câteva secunde pentru a-și da seama de implicațiile acestei acuzații. Rostind aceste ultime cuvinte, Patru se absolvise cu abilitate de vină. Și pasase în același timp povara pe singura persoană care, probabil, nu se putea apăra de minciuna acea. Și, ceea ce era și mai important, era la fel de probabil că fiind deja prizonier, nu se putea afla într-un pericol mai mare, oricum.

Adevărul era, că acolo, în camera de lectură, în momentul în care Patru l-a apucat de braț, Gosseyn a știut că nu trebuia să întârzie nici o clipă. Așa că, atunci când fusese împins pe ușa de lângă podium, o rupse la fugă de bună voie.

Scurta trecere în revistă a acestor momente fu întreruptă.

— Aduceţi-l aici în faţa mea ! porunci vocea piţigăiată. Îi arăt eu lui !

De data aceasta, abia mergeau. Dar creierul lui Gosseyn mai remarcă ceva. Super-creierul său era stimulat. Primea un flux energetic. Diferit. O asemenea senzaţie nu mai fusese percepută de nici un predecesor Gosseyn, a căror memorie o moştenea.

Lucrul acesta îl făcu să-şi schimbe tactica. Intenţionase să fie calm. Să aştepte evenimente. Să suspende analizele şi să amâne orice decizie de acţiune până ce avea să afle ce-l făcea pe acest băiat să fie periculos pentru adulţi.

În fond, istoria omenirii, pe Pământ, cunoscuse destule cazuri de băieţi care deveniseră moştenitori ai tronului, în timp ce adulţii se ocupau de rezolvarea tuturor problemelor.

Dar băiatul acesta era altfel.

Şi, din moment ce nu ştia exact care era diferenţa, Gosseyn pusese în funcţiune super-creierul pentru a lua informaţii complete despre corpul băiatului împărat. Era vorba despre o radiografiere mentală completă a fiecărei molecule, atom, electron şi particulă.

Acum băiatul vorbea :

— O să scoatem noi secretele din tine. Până la cea mai măruntă informaţie. Cum ai făcut lucrul acesta cu nava noastră ? Aşa că dăi drumul la gură Şi ca să ştii că nu mă joc, o să te ard puţin.

Chiar şi după aceea, Gosseyn nu putu să-şi dea seama exact ce se întâmplase. Căpătase impresia — mai târziu — că energia se concentrase într-o baghetă metalică deasupra capului băiatului şi că energia venea de la băiat.

Totul se desfăşurase prea rapid pentru a putea fi analizat. Şi reacţia sa, fiind preconcepută, se declanşă cu

o viteză prea mare pentru a fi înregistrată vizual. auditiv sau analitic.

În acel moment de disociere, super-creierul său transferă corpul băiatului împărat în cușeta capsulei în care se aflase mai devreme propriul său corp.

Aceea era una din zonele din navă pe care le „fotografiase" în scopul unei evadări prin similarizare. Și alese locul acela pentru băiat pentru că avea saltea. Și era mai confortabil să te trezești acolo decât pe podea.

În cele câteva momente care urmară, în camera tronului se desfășurară o serie de evenimente.

Bagheta energizată de pe tron se aprinse și o flacără țâșni din ea. Flacăra se izbi de tavan cu un pocnet. Alături de Gosseyn, Patru scoase un țipăt de spaimă. Și la stânga sa și în spate se auzeau icneli care nu puteau veni decât de la curteni.

În fața lor, tronul rămăsese fără ocupantul lui. Băiatul împărat dispăruse.

Se scurseră vreo zece secunde.

Fu o perioadă distinctă de timp. Fiecare secundă fu aproape palpabilă pentru că nu se auzea absolut nici un sunet, nici o mișcare. Știa, totuși, că mai erau oameni în încăpere. Și, deși termenul nu avea înțeles în sens lărgit, Gosseyn deduse că exista un *„sentiment"* în sinea susținătorilor și discipolilor tânărului împărat, corelat cu un fel de... groaznică pauză.

Tăcerea se încheie brusc. Câțiva se străduiau să respire.

Pentru Gosseyn fuseseră câteva secunde foarte valoroase. Pe timpul acestei pauze avusese timp să-și dea seama că ar face bine să hotărască felul în care i-ar putea face pe oamenii aceia să realizeze ce se întâmplase fără să fie acuzat.

Era un plan, dar încă nu-i venise în minte nici măcar o idee despre cum ar putea să sune explicația.

Pentru moment, nu dispunea decât de o înregistrare involuntară a evenimentelor. Stând acolo, folosi timpul pentru a încerca să-şi amintească detaliile.

Super-creierul său detectase un curent de particule. În acele fracţiuni de secundă când se pornise curentul... înainte ca el să capete forţa maximă pe care ar fi avut-o cu o milionime de secundă mai târziu. Fusese neaşteptat, desigur, deoarece îşi dăduse seama cât de periculos era băiatul-împărat.

Toate particulele acelea erau deviate către bagheta energetică din spatele băiatului. Şi energia rezultantă produsese aprinderea şi zgomotul acela ca un fâşâit.

Realitatea neaşteptată, incredibilă, era că aici, în băiatul acesta, se afla ceva de acelaşi ordin de magnitudine cu super-creierul lui Gilbert Gosseyn. Tânărul împărat avea un echipament în capul său echivalent cu un surplus de creier. O cantitate specială de celule pe care nu o posedau fiinţele umane obişnuite.

Din nefericire nu era un simplu mecanism defensiv. Opera prin control direct al energiei, care putea fi îndreptată asupra unei ţinte. Intenţia declarată a băiatului fusese să-l ardă pe Gosseyn „puţin". Limitarea implica un fel de consideraţie morală. Care sugera de asemenea că existase cândva, în educaţia anterioară a băiatului, o tentativă de a-i impune restricţii.

Era evident, acest copil nu omoară în mod automat pe cei care-l supărau. Se mulţumea să-i rănească şi în felul acesta să-i înfricoşeze. Era atotputernic, în felul său, dar nu atât de nebun cum păruse.

Concluzia : se mai putea face ceva.

Era o evaluare făcută în grabă... care se completă atunci când Gosseyn îşi dădu seama că ceilalţi îşi reveneau după şocul suferit...

Alături de el, Patru se îndreptă de spate și se întoarse. Gosseyn ușurat, se întoarse și el. Tocmai la timp pentru a vedea pe Patru înclinându-se în fața curtenilor dintre care unii — observă Gosseyn cu întârziere — erau în uniforme.

— Draydart Duart, spuse Patru, vrei să preiei comanda ?

Urmă o pauză. Și, evident, toată lumea în afară de Gosseyn știa cu cine vorbise Patru. Căci, atunci când se hotărâră să se miște, unul dintre oamenii în uniformă ieși din grup și se îndreptă spre Patru și Gosseyn. Ceilalți curteni rămăseseră în același loc unde stătuseră de la început.

Bărbatul care ieși din față față purta uniformă roșcată. Partea de sus a uniformei strălucea de bucăți de metal pe care pe Pământ, Gosseyn le-ar fi luat drept decorații. Tot pe Pământ, bărbatul în uniformă ar fi avut cam patruzeci de ani.

Și, din moment ce Patru îi oferise comanda, era într-adevăr un personaj cu o poziție înaltă.

Gosseyn se aștepta ca ofițerul și Vocea Patru să aibă o discuție. Dar, când acesta se apropie, militarul i se adresă lui Gosseyn.

Vocea sa avea o notă neașteptată de rugăminte în ea atunci când spuse :

— Mai trăiește ?

Faptul că i se vorbise direct ; că era făcut răspunzător în mod direct și automat — îi dădea lui Gosseyn posibilitatea să-și pună în aplicare planul de auto-protejare pe care-l făcuse deja.

Spuse :

— Aceasta pare să fie o zonă specială din spațiu, pentru care aveți o afinitate deosebită. Am avut impresia,

atunci când a dispărut împăratul, că ceva din interiorul corpului în care am fost găsit a fost cumva activat de energia controlată de creierul special al împăratului.

— Așa că acum, își continuă el minciuna și extinzându-și explicațiile, s-ar putea să avem un prim indiciu despre felul cum ați ajuns aici de acolo de unde vă aflați. Este posibil ca majestatea sa să fi fost angajat într-o acțiune de pedepsire în momentul dinaintea Marii Tranziții ?

Și încheie :

— Cred că ar fi mai bine să trimiteți o gardă de onoare în laboratorul unde țineți capsula spațială. Cred că băiatul... ă... Majestatea Sa se află acolo.

— Ddd...ar, îngăimă ofițerul, am crezut că ar putea fi periculos s-o ținem la bord. Așa că... împăratul era negru la față — am hotărât s-o lansăm în momentul în care ați părăsit laboratorul.

Aceasta fu un al doilea puternic șoc.

Cât de repede pot reacționa oamenii ? Observațiile făcute cu metodele Semanticii Generale stabileau că o reacție a talamusului putea fi aproape instantanee... Mușchii se contractă când apare o amenințare. Trupul tresare și pulsează. Vocea poate rosti sunete sau cuvinte.

Cât de puternice erau aceste reacții ? Asta depindea desigur, de cât de multă activitate corticală era încorporată în aceste prime reacții.

După câte putu constata Gosseyn, prea puțin din cortex era implicat în ceea ce observă pe parcursul acelor prime momente, după ce militarul rostise fatidicele cuvinte. Vreo zece voci țipaseră aproape instantaneu. Unii se învârteau în loc. Câțiva țâșniră în fugă pe lângă Gosseyn. Dacă fuga lor avea într-adevăr o țintă, atunci se pare că se îndreptau spre tron. Dar de fapt, fuga lor încetă înainte ca ei să ajungă acolo. Se opriră din fugă și-ncepură să se-nvârtă și ei în loc.

Reacţiile ţineau direct de talamus. Dar o altă posibilitate îi veni în minte lui Gosseyn. Aceştia erau oameni trecuţi prin multe încercări. Aici se aflau nişte oameni atât de obişnuiţi cu tratamente dure şi cu duplicitatea încât, evident, nu trebuiau să simtă decât uşurare dacă băiatul-împărat era îndepărtat pentru totdeauna. Şi totuşi...

La fel de evident, dacă împăratul mai putea fi încă salvat, atunci fiecare trebuia să aibă grijă ca, pentru ochii celorlalţi, să arate că a manifestat o sinceră îngrijorare. Probabil că la fel de important pentru viitorul acestor curteni, orice s-ar fi întâmplat, ar fi existat un alt moştenitor, care mai târziu avea să-i aprecieze pe cei loiali. După care obişnuiţii turnători ar da buzna să raporteze despre cei nepăsători.

Pentru Gosseyn, care avea problemele sale personale, detaliile reacţiilor diferiţilor indivizi nu aveau nici o importanţă. Avu puternica senzaţie că propriul său viitor ar fi mult mai sigur dacă băiatul ar fi încă în viaţă. Aşa că urmă o regulă simplă : predecesorii săi Gosseyn observaseră că atunci când se ivea o criză, armata prelua controlul.

Aşa că, nimic mai simplu, îşi concentră atenţia asupra ofiţerului care-l chestionase : Draydart Duart, al cărui grad era cu siguranţă un fel de Comandant General.

După cum anticipase, Draydart îşi reveni repede din şocul iniţial. După care se răsuci brusc şi se-ndreptă spre o porţiune de perete de lângă tronul imperial. Ajuns acolo, trase draperiile la o parte. Atinse un dispozitiv din perete. Şi începu să vorbească.

Precizia mişcărilor sale trebuie să fi fost remarcată de ceilalţi. Pentru că, în mod progresiv, tăcerea se instala în cameră. Curtenii, elegant îmbrăcaţi, rămaşi în aşteptare încetară să se mai învârtă şi să comenteze între ei.

Așa că vocea lui Draydart se putu auzi în timp ce, în mod evident, își încheia ordinele:

— Acționați imediat! Și fiți cu foarte multă grijă!

După ce încheie astfel, ofițerul lăsă draperiile să cadă la loc. Și veni înapoi. Și bărbatul acela de patruzeci de ani, încă suplu, se îndreptă spre locul unde așteptau Gosseyn și Patru. Când ajunse lângă ei, păru să li se adreseze amândurora atunci când spuse:

— Normal, instrumentele noastre au înregistrat traiectoria capsulei. Acum a fost localizată, și este pe cale să fie adusă din nou la bord.

Apoi adăugă:

— O echipă specială de savanți va deschide capsula și-l vor însoți pe împărat acolo unde va fi cel mai bine pentru el.

Încheie, vorbind acum direct cu Gosseyn:

— Nu sunt sigur că e bine să te afli aici când se întoarce împăratul.

Era interesant pentru Gosseyn faptul că Draydart putea vorbi de parcă grija pentru băiat, salvarea lui, și de a fi dus unde „era mai bine pentru el" erau de la sine înțelese ca și faptul că era atât de sigur de revenirea acestuia pe tronul său.

Probabil că totul avea să fie hotărât în momentul salvării. Dar pentru situația lui Gosseyn exista o soluție simplă.

— De ce să nu-l întrebi, spuse el, la timpul potrivit, pe Majestatea Sa dacă dorește să fiu prezent?

Urmă o clipă de tăcere. Ei se uită la fața ofițerului fiindu-i evident că se petrecea o modificare în gândurile acestuia. Preluând controlul, Draydart manifestase o superioritate militară totală asupra civililor. În mod automat, această atitudine îl plasase pe băiat, în mintea sa, în categoria victimelor, care trebuiau mutate și mane-

vrate pentru binele său conform planurilor lui Draydart, care erau cele mai bune. Exact cum împăratul nu fusese întrebat dacă dorește să fie salvat, la fel, în primele momente după aceea, avea să fie tratat conform regulilor și regulamentelor.

Tăcerea fu întreruptă.

— Desigur, fu de acord super-comandantul.

Salvarea dură cam douăzeci de minute. În acest răstimp, toată lumea stătea, ciudat de tăcută, și aștepta. Oamenii păreau să privească, dar nu unul la altul, ci undeva în depărtare.

Brusc, se făcu din nou auzită vocea aceea de băiat, dintr-un difuzor ascuns în tavan :

— Da, vreau ca acela să fie de față. Nu-l lăsați să scape !

Gosseyn hotărî că „acela" trebuia să fie el. I se păru că tonul împăratului nu sunase prea favorabil.

După ce își termină gândul, vocea unui bărbat spuse din tavan :

— Draydart Duart, verifică...

Cuvântul care urmă îi era necunoscut lui Gosseyn. Suna cam ca „vuiet".

Ofițerul puse repede mâna pe una dintre decorațiile de pe umărul stâng al uniformei sale. Obiectul mic, strălucitor pe care puse mâna se afla prins de un lănțișor. Draydart ridicase obiectul la ureche. Și părea că ascultă. După numai câteva secunde lăsă mica decorație argintie să cadă la locul ei.

După asta, se răsuci către grupul de curteni și spuse :

— Trebuie să ne mutăm în...

Iarăși fusese folosit un cuvânt pe care Gosseyn nu-l înțelese. Acesta suna ca „șnur".

Dar înțelesul esențial era evident. Următorul interviu avea să fie în altă încăpere.

Probabil, se intenţiona ca aceea să fie o încăpere în care prizonierul — Gilbert Gosseyn — avea să fie confruntat cu nişte sisteme defensive mai eficiente. Amintindu-şi cum activitatea super-creierului său fusese înregistrată de aparatele lor de două ori, Gosseyn avu sentimentul neplăcut că noi dispozitive de protecţie vor fi puse la dispoziţie pentru a-l apăra pe împărat de tot ce ar fi putut să facă împotriva lui, în momentul acela.

Cum singurul său scop major era să se apere şi, poate, să capete mai multe informaţii, era evident că momentul în care trebuia să ia o hotărâre finală, sosise.

5

Din moment ce nu mai avea planuri în legătură cu „Majestatea Sa", Gosseyn hotărâ că nu avea nici un rost să facă o fotografie dodecimală a vreunei porţiuni din sala tronului.

Adevărul era că, dacă din cine ştie ce motiv s-ar fi întors într-o asemenea zonă importantă, lucrul acesta ar fi părut suspect oricui ; şi atunci nici o scuză n-ar mai fi fost valabilă pentru acoliţii împăratului. În momentul de faţă, erau de părere că le-ar putea fi de folos pentru a afla ce cauzase transferul flotei lor într-o zonă necunoscută a spaţiului. Necunoscută pentru ei şi, de fapt, necunoscută şi pentru el. Aşa că şi el avea lucruri pe care trebuia să le afle.

Prima informaţie, imediat căpătată, era una minoră. Dar, oricum, Gosseyn înregistra cu atenţie că era condus,

chiar în sala tronului, de-a lungul unui coridor, către o încăpere cu lifturi. Unul dintre acestea îl urcă — estimă el — echivalentul a opt etaje. Apoi fu condus de-a lungul unui alt coridor, înțesat de gărzi în uniforma cenușie, fiecare gardă luând poziția de drepți și salutând atunci când Draydart trecea pe lângă el.

Încăperea în care ajunseră foarte curând părea să fie destinată recepțiilor cu caracter social. Se aflau acolo mici canapele, fotolii confortabile și mese ; numeroși curteni se înghesuiseră în celelalte lifturi și merseră în spatele lui Gosseyn și al celor doi însoțitori ai săi — comandantul militar și Patru — ocupând poziții în picioare pe lângă scaune.

Păreau să mai fie și alte câteva intrări în această mare încăpere. Din locul unde se oprise, în spatele lui Draydart, Gosseyn putea să vadă o parte dintr-un alcov care fără îndoială, ducea undeva. Mai existau trei uși acoperite cu draperii, câte una de fiecare perete. Acestea se adăugau celei prin care intrase el.

Așadar, iată-l aici... așteptând. Gosseyn nu simți în mod deosebit nevoia de a-și pregăti dinainte răspunsurile la cel de-al doilea interogatoriu. Dar se simțea destul de nefericit — ce pierdere de vreme ! Toți acești oameni, ca și el, evident implicați, ei în felul lor, el într-al lui, în niște evenimente nemaipomenite, dar așteptând acum după un băiat — rege de la care nu se puteau aștepta decât să le facă noi necazuri.

La câteva momente după această reacție negativă a sa, băiatul intră cu pași repezi prin alcov. În mod surprinzător, puțin după ce intrase, copilul-împărat șovăi de mai multe ori vrând parcă să se oprească. Apoi, părând că luase o decizie de ultim moment, păși înainte și se opri la câțiva pași de Gosseyn.

În felul ei, ținând cont de cele întâmplate, era o acțiune curajoasă. Și ochii lui exprimau tot curajul atunci când îl fixă pe prizonier. Brusc, fața i se contorsionă.

— Ce ai făcut ? Ce mi-ai făcut ?

Era un atac. Vocea era pițigăiată, furioasă, îndrăzneață. Totuși, după un moment, Gosseyn simți că această îndrăzneală era de altă factură ; și pe loc, situația păru mai puțin amenințătoare decât... mai devreme... în sala tronului.

...Ca și cum scurta ședere a băiatului — rege în întunericul din capsulă — i-ar fi declanșat, pentru prima dată în atâția ani... precauția.

— Majestatea Voastră — Gosseyn vorbi calm — propunerea mea este ca, până ce savanții tăi află cum operează capacitatea ta specială de control a energiei în această zonă din spațiu, folosește-ți surplusul de creier numai când este absolut necesar.

Spre surpriza lui, băiatul tăcu. Să însemne oare că-ncepea să gândească rațional ?

Răspunsul la întrebarea aceea, constată neplăcut Gosseyn, conținea câteva aspecte negative. Cortextul uman, unde se vedea că se află rațiunea — și el credea că așa este — necesita cam 18 ani de timp pământean pentru a se dezvolta, fizic, complet.

Dar, vai ! Băiatul-rege, se putea vedea cu ușurință, avea vreo 12 sau 13 ani. Cinci ani, sau mai mult, trebuiau să treacă înainte ca el să aibă echipamentul de creier complet. Și totuși, băieții de 12 ani erau impulsivi, puteau învăța. Puteau să prindă din zbor idei. Puteau învăța mai ales să-ncerce să se stăpânească.

Poate chiar acum, băiatul acesta primea prima lecție de autocontrol.

În sinea sa, Gosseyn oftă, vag optimist. Pentru că, amintindu-și de curtenii înfricoșați, de militarii servili și,

de fapt, de toţi cei pe care-i întâlnise până acum, era şi timpul.

Cât durară aceste gânduri intime ale lui Gosseyn, băiatul rămase tot acolo, în picioare. Faţa-i încă era puţin contorsionată.

Şi nu mai exista nici o îndoială : ceva urma să se întâmple.

Putea oare Gosseyn Trei să facă ceva pentru a canaliza pe un făgaş acceptabil ciudata combinaţie de curaj şi putere a creierului incomplet cu care se confrunta în persoana acestui tânăr care, prin moştenire, avea dreptul să comande cei 178.000 de oameni de pe această navă de război ?

Stând acolo, Gosseyn îşi dădu seama care era adevărata cauză a nesiguranţei sale : nu avea o experienţă de viaţă personală care să-l ajute să înţeleagă ce-ar putea face un băiat de 12 ani.

Nu-şi amintea nici el, nici predecesorii săi, să fi fost vreodată băiat. Desigur, acei predecesori, fiind pe Pământ, sau pe alte planete ocupate de oameni, văzuseră copii în diverse împrejurări : şi memoria lor se afla acum în mintea lui Gosseyn Trei.

Dar ce văzuseră ei fuseseră mai ales copii care se jucau. Copii întrecându-se în jocuri sportive. Aceasta era informaţia de bază acum. Întrecere în cadrul unor jocuri de tot felul.

Asta trebuia să fie.

Fusese o scurtă trecere în revistă a situaţiei. Aşa că, brusc fără să mai aştepte reacţia creierului neajuns la maturitate, renunţând la politeţea impusă faţă de acest supradotat, Gosseyn vorbi fără să mai aştepte să i se dea permisiunea.

— Pun pariu că pot să-mi ţin respiraţia mai mult ca tine.

În încăpere se făcu o liniște perfectă. Gosseyn Trei avu timp să remarce cum cei prezenți, aflați în uniformă sau curtenii înțepenesc și devin — da — speriați.

— Pun pariu că nu poți, spuse băiatul-împărat.

După care, fără a mai aștepta, trase puternic aer în piept. Își lărgi plămânii. Își umflă obrajii.

Și Gosseyn, reacționând imediat, făcu la fel.

Și iată-i așa pe amândoi. La început bărbatul gândi : „Ei, bine, acesta este aproximativ un minut câștigat înainte — înainte de ce ?

Probabil că pentru aproximativ șaizeci de secunde amânase o întrecere cu implicații mai serioase : supercreierul lui Gosseyn în întrecere cu ceea ce era, se pare, o putere a creierului, echivalentă, pe care o posedau foarte puțini oameni, de oriunde ar fi venit acei oameni ; unul dintre posesori fiind un băiat.

Cu fiecare secundă care trecea, Gosseyn devenea tot mai conștient de cât de idioată trebuia să pară această mică întrecere pentru privitori. Dar, bineînțeles, din moment ce împăratul era implicat, nimeni nu îndrăznea să i se opună.

Așadar, stăteau cu toții acolo, înghețați, nemișcați ca și cei doi competitori. Dintre cei aproape treizeci de oameni, fără a mai pune la socoteală gărzile din spate, numai trei, deși nici ei nu făceau nici o mișcare, păreau să privească situația speculativ.

Gosseyn putea să-l vadă pe Draydart și pe Patru și pe un al treilea individ de lângă ei, toți cu fețele reflectând o analiză interioară a situației. Văzându-l că se uită la ei își mutară privirile în altă parte. Apoi, cel de-al treilea individ se răsuci și căutând să-i prindă privirea lui Gosseyn, își mișcă buzele și formulă cuvintele : „Lasă-l pe împărat să câștige“.

Aceasta era problema la care Gosseyn începuse să se gândească.

Cum ar fi mai bine să procedeze cu băiatul ? O privire aruncată împăratului îl făcu să observe ochii acestuia ieşiţi în afară, cu faţa foarte încordată.

Era momentul să ia o hotărâre. Pufăind, Gosseyn îşi dădu drumul la respiraţie. Şi aproape imediat băiatul făcu la fel. Dar ţipă încântat :

— Am câştigat ! Am câştigat !

Gosseyn care dispunea de un cortex complet dezvoltat — cel puţin aşa considera el — rumegase însă alte câteva idei. De aceea, după ce îşi normaliză cât de cât respiraţia, îşi recunoscu înfrângerea zâmbind, şi zise :

— Este puterea celor tineri. Dar pun pariu că sunt alte jocuri la care pot să te întrec.

Simpaticul copil mai avu nevoie de câteva exerciţii de respiraţie. Dar faţa i se luminase deja.

— Pun pariu că nu poţi să mă baţi la Scroob, spuse în cele din urmă puştiul de 12 ani. Mama nu mai vrea să joace cu mine pentru că sunt prea bun pentru ea.

Gosseyn spuse :

— Va trebui mai întâi să văd ce fel de joc e acela, înainte să te contrazic. Dar poate c-am putea juca o tură după ce mi se va da o cameră de locuit şi şansa de a mânca ceva. Adăugă : De fapt este timpul să se ia o hotărâre şi să fiu tratat ca un musafir, nu ca un prizonier, din moment ce, te asigur, sunt foarte doritor să-i ajut pe savanţii voştrii cu tot ce pot.

Era singura modalitate la care se putea gândi pentru a amâna o provocare imediată. Şi, evident, dacă putea primi cele ce ceruse, era foarte bine.

Se bucură, apoi, să vadă că ceilalţi respirară cu toţii uşuraţi când băiatul zise :

— Bine, mai târziu.

După asta, împăratul se întoarse către bărbatul care îi șoptise lui Gosseyn „lasă-l să câștige“ și-i spuse, cu vocea sa de copil, dar cu fermitate :

-- Breemeg, găsește-i o cameră de locuit în... (aici spuse un alt cuvânt necunoscut ; ceva cam ca „polomar“.) Apoi, continuă băiatul, după ce a mâncat, să-l aduci la... stabiliment.

Așa păru să fie pronunțat ultimul cuvânt : Stabiliment. Curteanul Breemeg se înclină :

— Foarte bine, Majestate, totul se va face imediat.

Tânărul împărat se răsuci să plece :

— Eu o să fiu acolo.

Gosseyn stătu liniștit, dimpreună cu ceilalți, până ce băiatul intră în alcov, după care se făcu nevăzut.

6

Porniră spre... Polomar... cât putură mai curând. Ca şi cum ghidul său, curteanul Breemeg, ar fi considerat — ca şi ceilalţi ghizi dinaintea lui — că acest interludiu era mai bine să fie cât mai scurt.

În timp ce păşea grăbit pe un alt coridor lung, aproape alergând, Gosseyn profită de ocazie pentru a arunca o privire însoţitorului său. Profilul lui Greemeg, serios, concentrat, avea acelaşi nas ascuţit, puţin cam mare, pe care-l văzuse şi la ceilalţi, culoarea pielii era cam la fel cu a albului ochilor de pe pământ, dar ceva era puţin deosebit : poate că era prea albă, aproape lipsită de sânge. Claia de păr auriu de pe cap părea să fie comună pentru o parte dintre oamenii de aici, ceilalţi având părul castaniu, ca al lui Patru.

În momentul acesta fața lui Breemeg prezenta un maxilar încleștat și ochii îngustați, ca și cum omul ar fi fost preocupat de un gând neplăcut.

Cum Gosseyn nu putea ști care-i erau gândurile până ce acesta nu le-ar fi dezvăluit, nu-i rămase decât să-și continue drumul în mare grabă. Și nu fu deloc surprins când, foarte curând, el și Breemeg pătrunseră pe o ușă în — asta trebuia să fie — Polomar.

O grădină interioară. Copaci pitici. Arbuști. Ceva care arăta a iarbă. Probabil acesta fu primul gând care-i veni — o seră mare, la bordul acestei nave uriașe.

Făcu alte înregistrări fugare — tavane înalte, uși pe jumătate ascunse, zeci de uși, parțial vizibile în spatele tufișurilor. Ușile se aflau în capătul îndepărtat al grădinii. În mijloc, mai la stânga — zărită în fugă — se afla un ochi de apă.

Un bazin ? Nu putea fi sigur. Pentru că, aproape în același moment în care el și ghidul său trecură pragul ușii duble, pe care o deschisese Breemeg, și pășiră în grădină, omul zise :

— Ei bine, domnule Gosseyn, acum știi care e problema adulților aflați la bordul floteí Dzan. Trebuie să ne petrecem orele de veghe într-o servitute umilitoare, care ne înfurie și ne îmbolnăvește, față de un copil nebun care dispune de un control special asupra energiei brute.

Neașteptate vorbe. Dar, pe de altă parte, nu foarte neașteptate. Predecesorii Gosseyn întâlniseră și-i observaseră pe veterani. Așa că, acum, tăcut, când auzi cuvintele pline de amărăciune, Gosseyn dădu din cap nefericit. Se gândi : „Sunt pe cale să aud o tentativă de a mă implica în politica secretă a unui grup de rezistență — și bineînțeles că răspunsul la această discuție, conform Semanticii Generale, trebuia să fie — ei care ?"

Evident, ceva legat de supraviețuire.

Se gândi : „...Mă aflu pe nava aceasta, încă — şi m-am hotărât să rămân — nu pentru că intenţionez să trec de partea cuiva, sau să-mi fac prieteni, ci pentru a afla ce întâmplare a făcut ca nişte oameni să ajungă în apropiere de capsula spaţială unde eu aşteptam într-o stare specială de existenţă latentă".

Lucrul acesta trebuia să rămână în continuare de cea mai mare importanţă pentru el, faţă de orice problemă pe care nobilimea Dzan o avea cu monarhul său. Numai dacă...

Era bine de ţinut minte că locatarul unei capsule, care fusese capturat — Gilbert Gosseyn — primise acum o informaţie secretă : cineva, sau un grup, urau puterea imperială atât de tare probabil, încât să dezvăluie acea ură cu intenţia de a-l folosi pe noul venit împotriva tânărului împărat.

Şi dacă s-ar dovedi că nu doreşte să se implice în mod conştient, ce ar face atunci complotiştii ?

Ar hotărâ că trebuie redus la tăcere ?

Era posibil, dar foarte puţin probabil. Pentru că, dacă ar fi capabili de crimă, atunci ar fi mai simplu să-l ucidă pe băiat şi să dea vina pe acest individ străin, misterios, care fusese adus la bord împotriva sfatului complotiştilor. Cam asta putea fi treaba.

Gosseyn îşi dădu seama că zâmbea cu amărăciune. Adevărul era, gândi el, că ar trebui timp ca lucrurile să ia amploare. Aşa că răspunsul său preliminar trebuia să fie... întrebări.

Prima întrebare pe care o puse părea departe de scopul plănuit al interogatoriului. Dar avea rostul ei.

— Tatăl tânărului împărat — ce s-a întâmplat cu el ?

Se aflau aproape de una dintre uşi. Cuvintele părură să aibă un oarecare impact, pentru că Breemeg se opri.

Simultan întinse mâna și-îl apucă strâns de braț pe Gosseyn.

Gosseyn luă atingerea ca un semn pentru a se opri. Așa că se opri și el. Apoi, încet, se-ntoarse cu fața la celălalt. Și adăugă la spusele de mai înainte :

— Presupun că băiatul a moștenit această poziție de la părintele decedat.

În timp ce vorbea, privi fața lui Breemeg. Și astfel văzu buzele subțiri strângându-se și devenind și mai subțiri, dacă asta mai era posibil. Apoi buzele se destinseră. Fața se schimonosi într-un rânjet când Breemeg rosti răgușit :

— S.O.B.-ul acela !

Era un răspuns care nu lăsa nici o îndoială. Neașteptata dezvăluire a sentimentelor acestui individ ar fi trebuit să constituie un pericol de moarte pentru el — deacum înainte.

Gosseyn rămase tăcut, și așteptă o clarificare a cuvintelor care puteau explica sentimentele puternice împotriva tatălui absent al împăratului. Fără aceste informații adiționale nu era ușor să facă legătura între acest individ plin de ură și seninul, serviabilul curtean care avusese înțelepciunea de a-l sfătui pe Gosseyn să-l lase pe împărat să câștige în concursul de ținere a respirației.

Și, desigur, ar fi la fel de dificil să hotărască ce metodă, derivată din Semantica Generală, putea fi folosită pentru a fi stăpân pe situație. Soluțiile impuneau ca persoana care avea de rezolvat o problemă să înțeleagă situația în care se afla.

Secundele treceau, și Breemeg stătea acolo, privindu-l fix. Așa că lui Gosseyn i se păru că era timpul să facă ceva practic ; el neavând nimic comun cu realitatea emoțională care-l ținea nemișcat pe celălalt.

Ceea ce spuse el, avea legătură cu realitatea sa, mult mai simplă :

— Cât mai e până să ajung la Stabiliment ?

— Uhhh ! făcu Breemeg.

Dacă așa ceva era posibil, omul păru să se albească și mai tare la față. Părea că se-ntoarce de foarte departe din gândurile sale intime spre realitatea din jur. Brusc, degetele sale se strânseră pe brațul lui Gosseyn. Și-l traseră.

Direcția în care-l trăgeau era o ușă în fața lor. Și, dintr-odată — așa pur și simplu — își recăpătase aerul de naivitate.

Curteanul fu acela care vorbi calm :

— Mai bine te-aș duce înăuntru, să fii hrănit, Majestății Sale nu-i place să aștepte după cum cred că deja știi.

Exista iarăși un țel, care avea să ducă la căpătarea de noi informații. Câteva momente mai târziu, ușa fu deschisă de Breemeg cu mâna liberă, care manevră ceva ca un zăvor, sau o închizătoare automată.

Ușa se deschise spre interior. Imediat, Gosseyn zări o podea cu covoare, o canapea verde și un fotoliu mare, verde, cu câteva mese într-o parte. Și atunci, din direcția aceea — unde se aflau mesele — glasul Vocii Doi spuse :

— Intră, intră, domnule Gosseyn, noi am pregătit deja, totul.

Într-un fel fu surprins să audă vocea aceea cunoscută, deși nu era o surpriză neplăcută. Dar, până ce Gosseyn trecu pragul și pătrunse în cameră, savură deja cuvântul „noi" rostit de Vocea Doi. Îl văzu deci pe Vocea Doi și-apoi, trecând printr-un pasaj într-o încăpere mai mică, îl zări pe Vocea Unu, despre care socoti că se afla în legătură cu un număr de alți indivizi, persoane

care fuseseră deja acomodate cu interiorul care-i fusese rezervat.

Spuse doar „Salut“ lui Doi și-i făcu semn lui Unu. Cât durară aceste scurte formalități, simți mereu în spatele lui prezența lui Breemeg. Așa că nu se găsi nepregătit când curteanul spuse pe tonul unui superior care se adresează unui subordonat :

— Domnule Onda, ce ați pregătit pentru musafirul nostru ?

Era deci pe cale să afle nume. Sau — cum se dovedi — numai un nume. Dar și-atât era de-ajuns.

Vocea Doi — Onda — spuse pe un ton care dovedea că-și accepta rolul de grad inferior :

— Domnule, am testat chimic fluidele care erau folosite în capsulă pentru hrană, uh ! a musafirului nostru. Și am pregătit o supă care combină elementele hrănitoare pe care le-am determinat.

El era cel mai solid dintre cei doi bărbați — cu excepția capului, care era alungit, în timp ce Vocea Unu avea o față pătrată. Onda era cel mai în vârstă dintre cei doi. Acum spuse, aproape scuzându-se :

— Va fi nevoie de alte câteva ore pentru a pregăti o mâncare mai substanțială.

Breemeg acceptă explicația cu o mișcare a capului. Apoi îl luă de braț pe Gosseyn :

— Haide să-ți arăt locuința, spuse el.

Era prima confirmare verbală că ajunsese, într-adevăr la prima din destinațiile sale. Probabil, aici avea să locuiască atâta vreme cât se afla la bordul navei.

Gosseyn hotărâ ca, pentru moment, să nu facă planuri despre cât avea să stea la bord. Această decizie avea să fie discutată cu îndepărtatul său alter-ego.

Ceea ce urmă fu un tur rapid printr-un dormitor cu o baie alăturată, apoi o încăpere mică, o combinație între

birou și sufragerie — cel puțin aceasta era părerea tacită pe care și-o făcu despre locuință ; ce făcea din această încăpere — birou, era ceva ce semăna cu un ecran de televizor și alte echipament electronic aflat fie pe un perete, fie pe rafturi ataşate de acel perete ; și mai era un scaun și o masă ; și la capătul ei o masă lustruită, care putea fi o masă pentru servirea mesei. Un număr de scaune se afla rânduit în încăpere.

Presupunea că era normal ca identificările sale să reflecte ideile pământene despre asemenea lucruri, și chiar aşa se întâmplă cu apartamentul, care semăna cu locuințele din întregul sistem solar. Asemănarea era valabilă și pentru cea de a patra încăpere, care avea aspectul unei bucătării, dotată cu ceva ce semăna cu o plită pentru gătit ; și o masă mică, având un scaun alături pe care Vocea Unu aşezase deja un vas aburind ce conținea o supă verde-maronie.

Mai erau și alte obiecte, inclusiv rafturi și sertare. Dar scopul pentru care fusese pusă supa era atât de evident, încât, când Onda îi arătă un scaun pe care să stea, în fața vasului, se execută automat și nu mai aşteptă nici o surpriză plăcută.

Aşa că vorbele rostite după aceea, veniră ca un şoc.

Era o întrebare rostită de Onda :

— Domnule Onda, înaintea de a pleca, poate aveți de făcut vreo observație în legătură cu deficiența de care am amintit mai devreme, în legătură cu domnul Gosseyn.

Curteanul, care stătuse în picioare mai la o parte, se apropie :

— Legătura întreruptă ? întrebă el.

— Da, domnule.

Tăcere.

„Semantică Generală“, gândi Gosseyn mâhnit, ..unde eşti când am nevoie de tine ?“

Nava aceasta și locuitorii ei continuau să-l confrunte cu situații neașteptate... Deficiența ! Legătura întreruptă ! — erau implicații vagi, neplăcute ; și nu era nimic de făcut decât să aștepte și să afle ce însemnau.

Văzu că Breemeg trecuse în partea cealaltă a mesei și se uita la el. Spuse :

— După părerea ta, stai bine cu sănătatea ? Ai vreo senzație de slăbiciune, sau că-ți lipsește ceva ? Cum te simți fizic, după atâta activitate care a urmat anilor de captivitate în stare latentă ?

La prima vedere, părea o întrebare normală, și Gosseyn constată că se simțea ușurat. Normală — gândi el — cu excepția sensului negativ al lui „deficiență" și „legătură întreruptă".

Gândindu-se la asta, rosti cu precauție :

— Îmi pare că sunt într-o condiție fizică bună. De ce întrebi ?

Breemeg făcu semn cu capul spre Onda.

— Spune-i tu.

Cel mai solid dintre cei doi savanți — cum credea Gosseyn că sunt — dădu și el din capul său alungit, spunând :

— Una dintre legăturile tale de la sistemul de întreținere a vieții din interiorul capsulei a fost ruptă. Analiza celor două capete ale rupturii, dintre care unul era conectat la terminațiile unui nerv de la gâtul tău, arată că ruptura s-a produs cu multă vreme în urmă.

— Așadar — dădu din umeri — ceva de care cineva a considerat că e nevoie pentru a te ține în bună formă în spațiul acela închis, lipsea de ani de zile.

Apoi, întrebă din nou :

— Nu ai observat nimic ?

Gosseyn făcuse deja o trecere rapidă în revistă a activităților sale din momentul în care se trezise și de data

aceasta Semantică Generală îi veni în ajutor, acum când îi fusese pusă o întrebare directă : Nu mai avea nevoie să reexamineze ceea ce fusese deja evaluat. Dădu simplu din cap :

— Mă simt vioi și puternic.

— Ei bine, spuse Onda, îndoindu-se, este greu de crezut că cei care au construit asemenea echipament ar fi inclus ceva care nu era vital pentru supraviețuire. Așadar... (își îndreptă spatele solid) sfatul meu este că, odată ce observi o neregulă cât de mică, să raportezi imediat, și poate că vom reuși să facem ceva pentru a completa elementul care lipsește.

Gosseyn dădu aprobator din cap.

— Este interesul meu să fac așa.

— Este vorba de ceva electric. Vocea Unu vorbi pentru prima dată, de acolo din ușă. Un stimulator neuronic de un fel oarecare.

Gosseyn observă că Breemeg începuse să-și piardă răbdarea ; și, cum remarcase deja un pai de plastic lângă vasul cu supă, acum îl luă.

Ceea ce sorbea acum prin pai avea aroma a ceea ce predecesorii Gosseyn ar fi calificat-o drept spălătură de vase, și un ușor gust dulce, asemănător sucului de portocală, și o idee de grăsime care plutea deasupra în pete mici.

Stomacul său se dovedi capabil să rețină întregul amestec lichid. Când îl termină, căci efectiv secase farfuria, ridică și privirea și văzu că Breemeg dădea aprobator din cap către el. Individul zise :

— În ordine, domnule Gosseyn, să mergem !...

Stabilimentul era o altă grădină prin care se trecea către o ușă ceva mai împodobită. Dar însuși împăratul răspunse la ușă, când sună soneria — sau ce semnal o fi fost

acela — care se declanșă când Breemeg atinse un dispozitiv lateral.

Gosseyn observă cum curteanul înghițea în sec — pur și simplu gâtul îi tresărea ca atunci când înghiți. Dar înainte ca omul să-și recapete aplombul oficial, băiatul îl expedie.

— Poți să pleci Breemeg. Mă ocup eu de musafir, mulțumesc.

Apoi îl salută pe Gosseyn cu o mișcare a mâinii. Incidentul se încheie; Breemeg, căruia i se închisese ușa în nas, fie pândea pe-afară, fie era ușurat că i se dăduse voie să plece...

7

Supus — cel puţin într-un sens al acestui cuvânt — Gosseyn îl urmă pe băiatul-împărat, trecând printr-o cameră mare, decorată cu gust. Dar observă că şi aici, ca şi în apartamentul său polomar, eleganţa, care aici era şi mai mare, era oarecum influenţată de cerinţele zborului în spaţiu.

Canapelele, mesele, precum şi scaunele erau zidite în perete ; totul era fixat de podea. Şi, sub covorul de sub picioare se simţea rezistenţa duşumelei metalice de dedesubt.

Fu surprins că băiatul părea să fie singur. Nu se vedeau servitori, nu se zăreau nici mama lui, nici gărzile. Existau câteva uşi închise, dar nu se auzea nici un zgomot din camerele care se presupuneau că se află în spatele lor.

...Numai el și tînărul împărat, îndreptându-se către ceva ce părea a fi un perete decorat. Nu fu prea surprins când decorațiunea se dovedi a fi câmpul de joacă pentru jocul de scroob.

Ce caut eu aici ? se-ntrebă el, cu amărăciune.

Dar știa ce caută. Se salvase de la o confruntare cu un băiat nebun prin introducerea elementului *joc*. Și acum, același băiat era nerăbdător să-i prezinte o suprafață lăcuită de perete unde, când apăsai pe un mic motiv de desen, partea aceea schimba culorile. Erau acolo majoritatea culorilor pe care le cunoștea ; și ideea era că dacă erai primul care alinia o culoare pe verticala acelei suprafețe, sau pe orizontală, atunci erai câștigător.

Când primul joc era câștigat, câmpul era angajat pentru un nou joc prin apăsare pe un desen aflat lateral : un buton de control cu ajutorul căruia un computer stabilea cu promptitudine o linie nouă, ascunsă, câștigătoare și o culoare câștigătoare.

Existau niște indicii, după cum îi explică tânărul împărat, în seria de culori care apăreau de fiecare dată când cifra indiciile și puteai decide ce culoare va fi următoarea câștigătoare și ce direcție va câștiga.

Gosseyn era isteț și după ce pierdu trei jocuri în fața unui câștigător încântat, își dădu seama cum putea să câștige al patrulea joc. După un moment de ezitare se decise să-l câștige.

Reacția băiatului la victoria adversarului său fu... ei bine acesta se porni să țopăie. O rupse la fugă în partea mai lărgită a camerei, izbind mese, scaune. Ceva mai târziu, năvălea pe o ușă frumoasă, albastră, aflată într-un colț, țipând :

— Mamă, mamă, m-a bătut la scroob !

Urmă o pauză. Apoi ușa se deschise și apăru o femeie tânără. Sau, cel puțin, Gosseyn presupuse că persoana

aecea blondă îmbrăcată într-o uniformă bărbătească, cu pantaloni, dar având numai o bluză colorată, în partea de sus a corpului, și fără veston... că această persoană drăguță la față era de fapt, mama care fusese strigată atât de insistent mai devreme.

Și, într-adevăr, când vorbi, era vocea muzicală a unei femei.

— Domnule, Enin mi-a povestit despre dumneata. Nu prea își amintește cum te cheamă.

Gosseyn își spuse numele și adăugă :

— Cred că pot să-i arăt împăratului care sunt indiciile care duc la finalul câștigător.

Apoi continuă :

— El știe câteva dintre ele, dar sunt câteva semnale speciale.

În timp ce explica asta, el îi observa silueta zveltă și fața deosebită cu trăsături frumoase. Și părerea lui fu că mama împăratului ar fi o adevărată frumusețe, îmbrăcată normal în mătăsuri, sau, în general, în rochii.

Mai reținu numele pe care-l rostise vorbind despre fiul ei : Enin... „Capăt repede informații pe această navă uriașă, și asta despre persoanele din eșalonul superior..."

Acesta i-ar putea fi în continuare scopul : să afle, să găsească să capete detalii.

Femeia vorbea din nou :

— Gata acum cu jocul, Enin. Este timpul să-ți faci lecțiile. Haide, du-te dragule.

Ea se aplecă și-l sărută pe obrazul drept.

— Lasă-l pe domnul Gosseyn aici. Aș vrea să stau de vorbă cu el.

— Bine, mamă.

Vocea băiatului era supusă. El se întoarse apoi către Gosseyn și spuse pe un ton aproape de scuză.

— N-o să ne faci nici un fel de probleme, nu-i aşa, domnule Gosseyn ?

Gosseyn dădu din cap zâmbind.

— Sunt prietenul tău şi partenerul tău de joacă de-acum înainte.

Feţişoara lui se lumină.

— Grozav ! O să ne distrăm de minune.

Se-ntoarse fericit către femeie şi spuse :

— Să te porţi bine cu el, mamă.

Femeia dădu din cap.

— O să mă port exact ca şi cu tatăl tău.

— O, doamne !

Băiatul tremura. Ochii lui albaştri se lărgiseră.

— Vrei să spui că poate tu şi domnul Gosseyn o să mergeţi în dormitorul tău şi-o să-nchideţi uşa cu cheia şi n-o să ieşiţi de-acolo o oră întreagă, aşa cum făceai tu şi cu tata ?

Înainte ca ea să-i poată răspunde, el se întoarse către Gosseyn.

— Domnule, dacă te duce în cameră la ea, îmi spui după aceea despre ce aţi vorbit ?

— Numai cu permisiunea mamei tale, răspunse Gosseyn. Sunt eu acela care să povestesc despre o discuţie intimă ?

— Of, fir-ar să fie !

— Acest lucru, continuă Gosseyn este la fel de valabil şi atunci când tu şi cu mine discutăm în secret. Şi, ca un exemplu, n-am să spun la nimeni că te-am bătut la jocul de scroob, fără permisiunea ta.

— Oh !

Tăcu, păru că înţelege. Apoi spuse :

— Cred că ai dreptate.

Mama îl apucă de mână pe fiu.

— În ordine, scumpule, hai du-te !

Îl duse de mână până la o ușă maronie din partea dreaptă, o deschise și strigă la cineva care evident, se afla acolo :

— V-a sosit elevul. E timpul pentru lecții.

Îi fu destul de dificil lui Gosseyn să vizualizeze reacția profesorului la aceste cuvinte. Oricine ar fi fost el, s-ar putea să nu fie mai fericit de elevul său, decât, de exemplu, Breemeg și ceilalți curteni. Decât dacă...

Ar fi putut oare aici, în Stabiliment, să existe o viață normală de familie de care să se bucure băiatul-împărat ? Aici, cu mama sa și un instructor acceptat și iubit ?

Dar în ceea ce-l privea pe el și progresul către ceva care să conteze — nu vedea nimic... Era plimbat de la o situație minoră la alta. În fapt, era o situație zero.

Stând acolo, nici nu-și putea imagina ce-ar fi trebuit să facă. Era un duplicat Gilbert Gosseyn, trezit prematur. Părea încă adevărat că trebuia să existe un motiv semnificativ pentru faptul că fusese descoperit de acești Dzan. Dar se părea la fel de bine că Gosseyn Doi se putea descurca cu toate investigațiile necesare în legătură cu sosirea acestor oameni în această zonă din spațiu.

Din nefericire, acum, când era conștient, ideea unei întoarceri deliberate în capsula spațială — care era cu siguranță una dintre opțiunile posibile — nu era ceva care să-l atragă prea tare.

Așa că, iată-l aici, un Gosseyn de care nu era nevoie, care, probabil — dacă reușea — avea să mai stea pe-aici o vreme. Dar era mai bine să lase problemele serioase pe seama predecesorului său.

„...Ce părere ai despre asta, Gosseyn Doi ?"

Răspunsul, așa cum îi parveni în minte, părea însoțit de un zâmbet :

„Celălalt eu al meu, te afli în miezul celui mai mare eveniment din spațiu-timp al acestei galaxii ; și eu mă aflu aici, departe cu câțiva prieteni importanți, privind de la distanță. Ar trebui să-ți spun că Enro pare să fi fost foarte tulburat de ceea ce s-a întâmplat și ar vrea să folosească metoda noastră de transport pentru a veni personal să stea de vorbă cu acești oameni. Până acum eu m-am opus ideii ; dar și Crang ar vrea să facă o vizită împreună cu tine pe nava de comandă. Poate că, acum că ești în termeni de prietenie atât cu împăratul cât și cu mama lui s-ar putea aranja ceva."

Gosseyn Trei îi răspunse în minte :

„După câte știu eu, ar fi interesat să aibă vizitatori. Dar nu chiar acum."

„După părerea celor de aici nu ar fi o idee prea bună, răspunse Gosseyn Doi. Așa că vom mai discuta despre asta mai târziu."

Gosseyn Trei nu mai insistă asupra problemei. Fusese o conversație mentală rapidă. Dar chiar și așa femeia avusese timp să închidă ușa de la sala de clasă. Se întoarse și porni în direcția lui.

Părea să fie un moment perfect normal în timp și spațiu. Privind-o cum se îndrepta spre el, Gosseyn avu o idee simplă, nesofisticată ; de aceea spuse scuzându-se :

— Doamnă, bănuiesc că acum ar trebui să fiu dus înapoi în apartamentul ce mi-a fost dat, până ce fiul dumneavoastră va avea iarăși nevoie de mine.

Tânăra femeie stătea acum în picioare, privindu-l, cu o expresie ciudată întipărită pe față. Expresia ascundea o undă de surâs.

— Aceasta se va întâmpla peste ceva mai mult de o oră, spuse ea. Și adăugă : Lecția, vreau să spun.

Ea era Doamna Supremă a acestui loc, așa că felul în care numise perioada de timp nu avea nici o semnificație

pentru Gosseyn ; nu făcu nici o conexiune personală. Ceea ce-l izbi încă o dată fu perfecta utilizare a limbii engleze. Dar nici acest mister nu intenționa să-l discute cu ea. Asta era treaba oamenilor de știință. Pe mai târziu.

Iarăși, judecând după cele ce auzise, deduse că tatăl băiatului murise probabil în ultima parte a acestei perioade de doisprezece sau treisprezece ani. Vârsta, bineînțeles, era folosită comparativ cu vârsta pământeană. Dar, cum era de presupus, văduvele împărații Dzan nu moșteneau puterea și poziția soților.

Aceste gânduri îi trecură la fel de fulgerător prin minte.

Surpriza... veni peste câteva momente, când tânăra femeie spuse la modul foarte direct :

— Ești primul bărbat față de care Enin s-a purtat așa cum trebuie să facă fiul cu tatăl lui. Și mă-ntreb, acum că te-am văzut, dacă n-ai vrea să te căsătorești cu mine și să-ncerci să faci pentru el ceea ce nimeni altcineva nu pare că poate face ?

Un gând foarte îndepărtat plutea în mintea lui Gosseyn. Era un gând pe care-l mai avusese, dar acum îl izbi în mod deosebit : „În momentul acesta, sunt peste măsură de surprins. Simt că am fost surprins cu garda descoperită, așa cum n-ar trebui să fie surprins vreodată cineva care a fost instruit după Semantica Generală."

Adevărul era că nu fusese deloc pregătit pentru o asemenea propunere.

...Ar fi un refuz sau chiar o ezitare în darea răspunsului, socotită ca o insultă de moarte ? Exista, desigur un tip de bărbat care ar accepta pe loc toate ocaziile oferite de această situație. Dar bărbații instruiți în stilul Semanticii Generale nu erau de acest tip.

Cu voce tare, își oferi prima barieră de protecție :

— Majestatea Ta, onoarea pe care mi-o oferiți ar putea să nu fie o acțiune înțeleaptă în ceea ce te privește. Este posibil să mai discutăm eventualele repercursiuni ale acestei căsătorii asupra ta și a fiului tău.

Tânăra femeie zâmbi. Nu dădea nici un semn că ar fi realizat că, de fapt, fusese respinsă.

— Aceasta este o remarcă foarte înțeleaptă. Dar nu ia în considerație că se-mplinesc doi ani de când soțul și iubitul meu a fost ucis. De aceea, înainte de a avea vreo discuție despre perspectiva acestei situații, vreau să vii în camera mea de dormit, care, după cum știi — arătă cu capul spre ușa albastră din stânga ei — se învecinează cu această cameră de zi.

Ea continuă cu franchețe :

— Doresc foarte mult să fiu iubită de primul bărbat pe care l-am întâlnit de la moartea lui și care a stârnit în mine pe loc, dorința. Vino !

Ea se oprise la câțiva pași de el. Acum se apropie și își puse mâna pe brațul lui. Lăsându-se condus fără nici o împotrivire în direcția amintită, îi trecură prin minte idei de-ale lui.

...Problema relațiilor dintre un bărbat și o femeie nu făceau cu siguranță obiectul unei discuții în Semantica Generală. Bărbații de pe Pământ dovediseră, din timpuri imemorabile, o puternică nevoie de descărcare sexuală. Probabil, aceasta putea să fie, și în unele cazuri era, satisfăcută de multe femei. Dar masculul se simțea atras mai ales de o femeie de vârsta sa, sau mai tânără, care, conform teoriei psihologice, îi amintea, undeva în adâncurile ființei sale, de mama sa. Așa că, în esență, o femeie tânără care îi provoca dragostea, îl făcea să capete o fixație. Și ea trebuia să facă numeroase lucruri care erau nepotrivite pentru o mamă până ce sentimentul de nece-

sitate se diminua. Urmau desigur, multe alte ocazii în care o altă femeie îi amintea și mai mult de mama sa.

Corpurile Gosseyn nu avuseseră niciodată o mamă în această galaxie. Fără îndoială, cu un milion și mai bine de ani în urmă, înainte de Marea Migrație, un copil fusese născut în modul tradițional. Și se putea ca relația acelui copil cu mama aceea a lui de demult, demult, demult de tot să zacă încă în memoria subconștientului său. Dar era cam dificil să determine care dintre sentimentele sale aveau legătură cu o mamă de demult și care erau produsul faptului că era de acord că un bărbat ar trebui, ocazional, să aibă relații cu o femeie.

Incredibil, prima sa ocazie de a avea o asemenea relație, deja îl luase de mână. Și, mergând cu ea, avu încă o dată ocazia să observe că avea niște trăsături neobișnuit de frumoase și un corp splendid. În momentul în care tocmai observa asta ea făcu — din nou — acea afirmație remarcabilă.

— Îmi amintești de tatăl meu. Așa că sunt cât se poate de convinsă că am găsit bărbatul cel mai potrivit, nu numai pentru Enin, dar și pentru mine.

Imediat după asta trecură prin ușa cea albastră care era deschisă, și ea o trânti în urma ei.

Gosseyn auzi pocnetul unei închizători automate.

8

Acesta nu era, cu siguranță, — gândi cu amărăciune Gosseyn Trei — unul din marile momente ale istoriei.

...Un supra-om — în felul ei, aceasta era o descriere potrivită pentru indivizii Gilbert Gosseyn din univers — fusese împins de o femeie de tip uman să participe la ceea ce părea un act sexual normal. Supra-omul se împotrivise ; și totuși era un bărbat necăsătorit și fără un angajament anterior față de altă femeie. Lucru cel puțin la fel de important, niciunul dintre predecesorii săi, care nici ei nu fuseseră logodiți vreodată — conform amintirilor pe care le avea în comun cu ei — nu avuseseră de înfruntat o relație intimă cu o femeie.

Numai două femei avuseseră ocazia să participe la o asemenea relație cu un Gosseyn : Leej și Patricia Hardie

mai înaintea ei — aici, poate că a doua dintre ele putea să dea o explicaţie în legătură cu faptul că nu se întâmplase nimic în noaptea pe care o petrecuse împreună cu Gilbert Gosseyn Unu.

După aceste numeroase consideraţii schiţate în minte pentru a se justifica, când uşa dormitorului se închise în spatele lui, Gilbert Gosseyn se adresă în gând dublului sale, aflată departe în spaţiu.

„Poţi să-i ceri Patriciei o explicaţie, domnule Gosseyn Doi ?"

Îşi dădu seama că spera să obţină ceva date care să-l ajute să se descurce în situaţia de faţă. Şi imediat îşi mai dădu seama de ceva : că tot ce făcea, oricât de intim, cu cineva, era înregistrat automat în mintea lui Gosseyn Doi.

Părea să existe o piedică în plus pentru acţiuni de orice fel, care cerea încheierea unui pact pe bazele... Mă uit — în altă — parte — dacă... sau cam aşa ceva.

Urmă un moment de pauză. După care „vocea" tinerei femei vorbi prin creierul acelui îndepărtat Gosseyn Doi. „Tonul" părea puţin amuzat, de parcă acesta ar fi fost un subiect la care nu se mai gândise până acum, dar dacă s-ar fi gândit, ar fi fost foarte distractiv.

„Dacă ai să consulţi memoria comasată Gosseyn, ai să-ţi aminteşti că eram cu toţii într-o situaţie foarte tensionată ; şi că eu eram, fără ca ceilalţi indivizi implicaţi s-o ştie, sora lui Enro — cu o mulţime de restricţii automate în ce priveşte comportamentul. Şi, în plus, îl întâlnisem deja pe Eldred Crang şi fascinaţia resimţită faţă de Semantica Generală a făcut ca el să devină o persoană foarte specială pentru mine. De asemenea, trebuie să spun că Gilbert Gosseyn Unu era pentru mine un personaj care mă proteja, cineva pe care mă puteam bizui."

Apoi adăugă :

„Acum, că avem și un Gosseyn Doi și un Gosseyn Trei, amândoi trăind în același timp, ne putem da seama că Gosseyn Unu era de fapt o ființă umană deosebită și, că duplicatele Gosseyn care-l urmează îi moștenesc amintirile, este desigur interesant și chiar fascinant. Dar poți deduce că, dacă iei în considerare toți factori pe care i-am enumerat, în noaptea aceea pe care eu cu el am petrecut-o împreună, nu prea eram înclinați să ne angajăm într-o relație personală intimă."

Pare-mi-se că ea zâmbește din nou când încheie :

„Oricum, nu mă pot convinge să-mi pară grozav de rău de tine pentru situația grea în care te afli. Dar mă gândesc că, dacă motivul lui Gosseyn Unu pentru care nu a încercat să profite de situație era în legătură cu Semantica Generală, atunci mai există și alte considerații morale care operează în lume. După cum știi, sunt o mulțime de bărbați buni în univers, care se conduc după propria morală, care-l împiedică să comită fapte criminale și fapte rele ; și cred că morala lor este bună."

Analiza făcută de Patricia Hardie fusese cam lungă, dar convingătoare în esență — așa îi păru lui Gosseyn Trei. Lucru la fel de important, timpul care-i fusese necesar ei pentru a o expune, păru să fie exact timpul de care avusese nevoie el pentru a-și face propriile considerații morale.

„Desigur" gândi el pe urmă, „ și mai ce ?"

Se părea că decizia la care ajunsese era una corticală. Și așa, iată-l stând în picioare lângă intrarea în încăperea care chiar la prima vedere, era fără îndoială un dormitor luxos — stătea și clătina încet din cap către femeia care se răsucise de jumătate spre el și-l privea.

— Filozofia mea, ca și dorința mea de a te proteja — acestea erau vorbele cu care căuta să o refuze — nu-mi

permit să profit de sentimentele bune pe care le ai față de mine.

Într-un fel, era puțin cam târziu. Femeia își dezbrăcase deja ciudata cămașă bărbătească, dând la iveală un veșmânt transparent și jumătatea de sus a doi sâni dezgoliți. Lucrul acesta deveni și mai evident și mai intim, deoarece, după ce el vorbi, ea se întoarse și se postă cu fața la el. Era dificil să-ți dai seama, după expresia feței ei și după poziția ușor înclinată înainte a corpului, dacă se află sau nu într-o stare de șoc.

— Filozofia ta ? repetă ea în cele din urmă. Te referi la o religie ?

— Semantică Generală se numește, spuse Gosseyn cu toată tandrețea de care fu capabil.

— Și — se-ndreptă de spate — înterzice relațiile sexuale între un bărbat și o femeie, fără căsătorie ?

Din moment ce Semantica Generală nu înterzicea în mod expres relațiile sexuale în nici o situație, Gosseyn Trei avu neplăcuta senzație că trebuie să raționeze mai rapid.

Dar rămase calm. Și spuse :

— Un individ instruit după teoria Semanticii Generale,doamnă, este obișnuit să ia în considerație mai multe din realitățiie unei situații, decât o persoană fără o asemenea instrucție. Trebuie să recunosc că în momentul acesta nu îmi vine în minte un tablou general al tuturor factorilor pe care o femeie, instruită după teoria Semanticii Generale, trebuie să le ia în considerație când are de-a face cu comportamentul instinctual, ținînd cont de statutul ei de mamă devotată și poate împărătească și văduvă. Dar din fericire mai există și alte motive mai evidente pentru a nu acționa grăbit într-o astfel de situație.

Femeia se holbă la el câtă vreme își expuse analiza. Acum, dădea din cap într-un fel care părea mustrător.

— Asta a fost, întrebă ea, o mostră tipică, întortocheată de conversație ca General — ezită ea — Semantică?

Gosseyn aruncă o privire mentală, înapoi peste analiza sa, și observă că aceasta era cu siguranță expunerea cea mai personală care fusese rostită în ultima vreme de un Gosseyn.

Oricum, se adună și zise :

— Doamnă, vă rog să analizați situația care există aici. Cu puțină vreme în urmă, un străin — adică eu — a fost adus la bordul acestei nave. Cam la o oră și ceva după ce a fost trezit de savanții de pe navă, mama împăratului anunță că o să se căsătorească cu străinul. Pentru cineva din afară este — ar fi — evident că am utilizat o putere psihică malignă pentru a o influența pe mama împăratului. Odată această idee prezentată ofițerului acestei uriașe nave, nimic nu l-ar împiedica să acționeze așa cum ar fi hotărât deja s-o facă.

Își dădu seama, pe măsură ce vorbea, că se producea o modificare a expresiei pe față și în ochii ei : părea că începe să-i accepte motivațiile.

Într-adevăr, imediat începu să dea aprobator din cap. După care zise :

— Înțeleg că o căsătorie în grabă nu ar fi un lucru înțelept. Dar o legătură foarte intimă cu înțelegerea făcută între mine și tine că rezultatul final va fi căsătoria, ar trebui să dea satisfacție scrupulelor tale religioase.

Gosseyn se trezi zâmbind ; pentru că era... sigur... un subiect de care Semantica Generală nu se ocupase niciodată. Dar se simți în siguranță.

— Fără Semantica Generală, şopti el confidenţial.

În timpul acestui schimb de opinii, deşi fusese scurt, femeia trebuie că avusese timp să-şi formuleze şi ea propriile opinii şi gânduri, pentru că, brusc zâmbi :

— Dragă prietene, spuse ea cu o voce încărcată cu o dulceaţă exagerată de sarcasm, odată şi odată va trebui să-mi explici ce e Semantica asta Generală şi să-mi spui totul despre Dumnezeul ei ; cum a reuşit el să înfrâneze pasiunile celor mai dornice şi categorice, din punct de vedere sexual, creaturi din univers — bărbaţii !

Ea cedă :

— Pentru acum, accept deşi nu-mi convine, că pentru un motiv sau altul, nu te poţi pune de acord cu o realitate simplă : relaţia dintre un bărbat şi o femeie — şi, probabil că va trebui să re-evaluez prima reacţie pe care am avut-o faţă de tine. Dar asta poate să mai aştepte. Şi, cu un glas şi mai dulce continuă : Din moment ce accept ca de data asta să nu se întâmple nimic, căci am fost deja răcită de conversaţia ta dezlânată, de ce să nu te duci înapoi în camera cealaltă, şi-am să vin şi eu imediat.

— Mulţumesc, doamnă, spuse Gosseyn.

După care se răsuci şi deschise uşa şi păşi în camera în care se aflase iniţial.

Se simţea oarecum ruşinat de el însuşi. Dar se simţea şi uşurat pentru că, într-adevăr, nu-şi putea lua nici un fel de angajamente până ce întreagă această situaţie nu era clarificată în mod satisfăcător... Nu-i aşa Gosseyn Doi ?"

Răspunsul veni pe dată : dar purta aceeaşi amprentă de îndoială pe care o avea şi el în minte :

„Avem într-adevăr nevoie de mai multe informaţii ; dar Patricia, aflată aici lângă mine, scutură din cap înspre tine şi zâmbeşte."

„Spune-i Doamnei, îi comunică Gosseyn Trei, că femeile îi refuză pe bărbați din timpuri imemoriale și se simt îndreptățite s-o facă. Așa că nu e cazul ca cineva să zâmbească."

Probabil că li se păruse adevărat, pentru că nu mai primi nici un răspuns.

9

Și-acum ?

Se așezase pe unul dintre scaunele confortabile. Stătu acolo, așteptând ca femeia să apară dintr-un moment într-altul. Dar chiar dacă avea să apară, întrebarea rămâne : Ce urmează acum ?

Gosseyn Trei observă că își auzea respirația, și de câteva ori, în acele prime minute de agitație auzise foșnetul hainelor sale care se frecau de husele moi, luxoase pe care stătea. Între aceste zgomote — o liniște de mormânt.

Camera de recepție continua să-i ofere spre admirație luxul unui apartament care fusese decorat și mobilat pentru a satisface cerințele unor oameni obișnuiți cu o bogăție nemăsurată.

Dar, oricum, asta nu făcea decât să-i accentueze sentimentul că era un intrus, fără nici un fel de cunoaştere a ceea ce-l înconjura.

...Este destul de ridicol — gândi el.

Incredibil, unul din cele mai mari evenimente din istoria a două galaxii adusese această navă de război, uriaşă, aici, în această parte a universului — Calea Lactee, şi această ispravă fusese făcută, după câte se pare, cu viteză dodecimală.

Implicaţiile nu puteau fi analizate imediat. Dar, cu siguranţă asta nu era totul. Sensul colosal al unui asemenea eveniment în Spaţiu-Timp trebuia să fie studiat în mod ştiinţific.

...Şi, cu cel puţin tot atâta siguranţă, oameni ca Breemeg şi Draydart, reprezentaţi ai militarilor, acţionau într-un fel sau altul, nestând să aştepte pur şi simplu.

Pe scurt, ceva se întâmpla undeva pe această navă. Precis că minţile ascuţite, în chiar acest moment, se întreabă ce se întâmplă între străinul numit Gosseyn, pe de o parte şi împărat şi mama lui, pe de altă parte.

Cineva va veni să cerceteze nu peste prea multă vreme.

Cu acest gând — despre un grup de cercetare aflat pe drum — Gosseyn îşi dădu seama că restricţia care fusese impusă asupra lui în sala tronului nu mai era aplicată aici... „Oferta personală pe care femeia mi-a făcut-o îmi crează obligaţia că dacă se întâmplă vreun necaz, să am posibilitatea să vin aici şi s-o ajut pe ea şi pe băiat."

Aşadar, se ridică grăbit în picioare. Şi-apoi, repede fixă cu privirea o porţiune de podea, în spatele draperiilor trase în lături. Şi cu ajutorul super-creierului, execută procesul de fotografiere care îi dădea posibilitatea ca, mai târziu să poată veni aici instantaneu prin metoda de similarizare dodecimală.

Puţin mai târziu, când se aşeză la loc pe scaun, îşi dădu seama că alter-ago-ul său manifesta o activitate mentală.

„Le-am spus celorlalţi ceea ce tocmai ai făcut — comunicarea de la Gosseyn Doi era propriul său gând ca şi mai înainte — şi eu sunt de părere că ar trebui să vină alături de tine, lăsându-mă pe mine aici pentru a supraveghea lucrurile."

În gândul transmis, partea nerostită a sensului cuvintelor „ceea ce tocmai ai făcut" era acel fel de proces pe care intelectul îl executa automat. Referirea fusese făcută la adresa faptului că „fotografiase" o porţiune de podea.

„Vrei să spui ...acum ?" — veni ca un ecou gândul de răspuns al lui Gosseyn Trei.

„Da — continuă gândul lui Gosseyn Doi — de ce să nu vedem dacă, între noi, putem folosi localizarea ta de acolo. din camera în care te afli în acest moment şi să-i transmit pe ei acolo, aşa cum ai transmis tu corpul tânărului împărat în cabina aceea spaţială. Mai înâi, Eldred Crang".

Menţiunea despre transmiterea corpului băiatului îi aduse în minte, în treacăt, amintirea celorlalte locuri pe care le „fotografiase"... încă utilizabile ? se-ntrebă.

Se auzi un zgomot în stânga sa, mai în spate. Atunci, gândi : „Apoi. Leej".

Gosseyn se întoarse şi se uită. Văzu, şi-l recunoscu de îndată, cu memoria dublurii sale pe Eldred Crang, ieşind grăbit de după draperie. Imediat după asta, îşi făcu apariţia, din neant, Leej. Păşi şi ea repede într-o parte, la fel ca Enro, după care Prescott şi, în cele din urmă, Patricia Hardie — Crang.

„Dar — obiectă în gând, cu întârziere. Gosseyn Trei. Nu crezi că mai întâi ar trebui să... ?"

Se întrerupse. Îi venise o idee, un început de înţelegere a diferenţelor dintre el şi Gosseyn Doi. Evident, din

moment ce alter-ego-ul său şi el se aflau în locuri diferite, ei aveau probleme diferite. Problemele dintr-un loc nu erau transmise cu toată greutatea lor în locul unde se afla celălalt Gosseyn.

Era o remarcă ce avea o implicaţie deosebită... „În ce priveşte experienţa, ne îndreptăm în direcţii deosebite, pas cu pas. În curând, nu vom mai fi duplicate, copii exacte ale unuia după celălalt..."

Nu era timp să se gândească la asta acum. Erau prea multe lucruri de făcut. Gosseyn se grăbi să se adreseze noilor veniţi.

— Mama împăratului trebuie să apară dintr-un moment într-altul. Vă rog să intraţi acolo — el arătă către un alcov care ducea la o uşă pe care abia o zărise puţin mai devreme, habar n-avea unde ducând. Lăsaţi-mi timp să-i explic doamnei ce...

Ei se mişcară cu iuţeală. Chiar şi puternicul Enro, conducătorul Celui Mai Mare Imperiu, după câteva cuvinte spuse de sora lui în limba sa, schiţă doar un zâmbet cinic şi apoi îi urmă pe ceilalţi, pierind din raza vizuală a lui Gosseyn.

Chiar dacă trecuseră câteva momente după ce aceştia dispăruseră din vedere, trecerea timpului nu fu înregistrată de raţiunea lui Gosseyn Trei. Avu impresia că noii sosiţi abia se îndepărtaseră când auzi un pocnet înapoia sa. Şi, cînd întoarse capul, uşa de la dormitor tocmai se deschidea şi imediat îşi făcu apariţia mama împăratului.

Avu ocazia să-şi dă-a seama imediat de ce apăruse cu atâta întârziere. Se îmbrăcase cu o rochie vaporoasă, şi aspectul general era de văluri albăstrui. Înainte ca Gosseyn Trei să aibă timp să examineze cu atenţie noua ei îmbrăcăminte, femeia zise :

— L-am chemat pe Breemeg. Te va duce înapoi în Polomar-ul tău...

Se părea că venise momentul pentru unui adevăr însă numai unui început de adevăr ; grăbit, Gosseyn spuse :

— Doamnă, după cum, fără-ndoială, vi s-a spus, atunci când m-am trezit am descoperit că sunt în legătură mentală cu cineva care arată exact ca mine și care, în acest moment, se află la depărtare de aproximativ optsprezece mii de ani-lumină de aici...

Femeia dădea aprobator din cap. Avea o atitudine și o expresie serioasă și spuse, încruntându-se puțin :

— Tot ce s-a întâmplat, inclusiv modul cum ai ajuns aici, este foarte neobișnuit.

Gosseyn continuă cu sinceritate :

— Este o poveste lungă. Dar nimeni nu este amenințat în nici un fel. Totuși, acea comunicare cu alter-egoul meu a avut loc într-un moment când mai multe persoane importante se aflau cu el — importante în această zonă din spațiu ; și ei ar dori să vină aici și să stea de vorbă cu tine și cu personalul tău militar și științific.

Femeia replică :

— Sunt sigură că trebuie să fie posibil. Noi ne aflăm aici într-o situație de izolare. O navă mare, o sută șaptezeci și opt de mii de oameni și un băiat și o femeie.

Adăugă neliniștită :

— S-ar putea întâmpla ca unele dintre spiritele mai îndrăznețe de pe această navă de război să aibă impresia că vechile legi și vechile relații de loialitate nu mai sunt valabile.

Apoi izbucni :

— Spune-mi, în caz de eventuală necesitate, ce-ar putea exact să facă acești asociați ai tăi ?

Părea că acela era momentul potrivit — dacă era posibil să fie unul. Bărbatul își lău inima în dinți și spuse :

— Permisiunea ta a fost deja auzită prin intermediul meu și autoritatea ta acceptată — așa că, iată-i !

Spunând acestea, el arătă cu mâna spre alcov. Și, deși ceea ce spusese era o minciună, era cu siguranță mai bine că fusese avertizată mai înainte.

Dar, chiar și așa, ea făcu ochii mari. Și se dădu un pas înapoi. După care, încurajările lui o mai liniștiră oarecum. Pentru că rămase în picioare, tăcută, în timp ce două femei și patru bărbați pășiră în cameră.

Ceva tot o șocă însă

— Optsprezece mii de ani-lumină, șopti ea. Instantaneu...

Gosseyn spuse :

— Cum crezi că ajuns nava voastră aici ? De la distanță și mai mare Și tot instantaneu ?

În tot acest răstimp, el se gândi că hainele elegante erau exact ceea ce trebuia să poarte ea după părerea unui bărbat a cărui memorie părea să fi derivat de pe Pământ. Așa că, acum el, se adresă cu trandețe :

— Ești foarte frumoasă ! N-o să ți se întâmple nimic.

10

Goseyn stătea în picioare, privind la grupul celor șapte.

La unul dintre nivelele de gândire, era de părere că cei la care privea nu constituiau un grup prea neobișnuit de oameni, cu excepția lui Enro. Cinci dintre indivizi erau bărbați și femei de dimensiuni normale, care sigur respectau legile. Ei n-ar fi cauzat niciodată necazuri din proprie voință.

...Dar — stând acolo,. alături de ei, înalt, solid și cinic în chiar atitudinea pe care o avea,se afla Enro, regele — împărat al Celui Mai Mare Imperiu, care se încrunta fără fără nici un motiv. El dispunea de o flotă aflată undeva, departe de acolo, cu tot atâtea nave în ea câți oameni avea nava de război Dzan.

Ce căuta Enro aici, cu părul acela roșu ca flacăra și cu sufletul lui de ticălos ucigaș, în compania surorii lui și a prietenilor lui pacifiști ? Enro, ucigașul, stăpânul lacom. Doamne-Dumnezeule !...

Imaginile care îi parveneau, acum că Gosseyn Trei consultă memoria dublă — triplă — Gosseyn, erau atât de numeroase și înspăimîntătoare încât...

Cu un efort aproape fizic, Gosseyn Trei puse capăt șirului de gânduri. Pentru că brusc deveni evident, din informațiile transmise minții sale de la îndepărtatul alter-ego, că nici Gosseyn Doi nu cunoștea motivele pentru care Marele Bărbat se afla aici.

...El o contactă imediat pe sora acestuia — după cum veni mesajul mental de la Gosseyn Doi — și, din moment ce el vrusese să vină singur, toată lumea sperase...

Enro dorise cel mai tare să fie transportat pe nava Dzan.

Un mister ! Iată-l acolo, în picioare, înalt, sardonic, purtând pe față amprenta unei ușoare asemănări cu sora lui. Dar alftel, o persoană ciudată, periculoasă. Nu se putea ghici ce spera să câștige venind aici din datele avute la îndemână, decât...

Ai grijă !

Mai rău, nu era timp,într-adevăr, să stea să judece, și nici să-l întrebe pe el personal. Venea Breemeg, aducând cu sine toată nebunia *cealaltă*.

Gosseyn se întoarse către mama împăratului și întrebă:

— Doamnă, există vreun loc unde putem să-i ascundem pe oamenii aceștia până ce hotărâm ce e de făcut și cu cine ar trebui să vorbească ?

Fața ei frumoasă se relaxă într-un zâmbet :

– Prin alcovul acesta.

Ea arătă spre locul unde el îi ascunsese mai devreme.

— O uşă dă într-un apartament desul de mare, cu mai multe dormitoare. Noi îl folosim — eu şi Enin când avem rude venite în vizită.

Aceasta părea cu siguranţă cea mai bună soluţie provizorie. Întreaga problemă era rezolvată de un alt set de camere, unde cei şase puteau aştepta până ce erau făcute aranjamentele preliminare.

„Voi merge acolo cu ei, să fac o „fotografie" a podelei, Ce părere ai, Gosseyn Doi ?

Îndepărtatul alter-ego răspunse :

„Pare o idee bună. M-am gândit că, din moment ce i-am trimis acolo, aş putea să-i şi aduc înapoi aici. Vocea dn mintea sa, de la acea distanţă uriaşă, schimbă brusc subiectul. Dar aş face mai bine să te previn. După cum ai înregistrat, fără-ndoială pe când mă transportam încolo şi încoace, prin metoda dodecimală în eforturile mele de a-i pune la punct pe Scoh-Oescendentaul şi Enro cel Roşu super — creierul şi-a extins capacitatea de a urmări pe perioade din ce în ce mai lungi modificările din diferite zone „fotografiate" încare mă transportam. Am putea avea o legătură extinsă similată cu o zonă oarecare din cealaltă galaxie : şi din moment ce acum mingea se află în jumătatea ta de teren, propun să urmăreşti cu atenţie procesul dodecimal din creierul tău. Dacă, există cumva vreun proces automat, fixează-ţi imediat atenţia pe câte un loc fotografiat din apropiere. Dacă fac asta de fiecare dată, s-ar putea întâmpla ca în curând legătura cu zona îndepărtată să intre sub control."

Gosseyn Trei dădea din cap morocănos.

„Am prins ideea. Mai bine să similiarizez într-unul din locurile fotografiate" pe această navă sau chiar pe una de-a

voastră; de-acolo din galaxia voastră, decât să mă trezesc confruntat cu dificultăţile complexe ale unei distanţe şi mai mari."

„Exact", veni răspunsul.

Apoi, cu ceea ce părea a fi un zâmbea :

„Te rog să remarci că ne separăm mental. Nu mai e vorba de alter-ego, ci de „eu"şi „tu". Va fi interesant de văzut ce iese din asta. Probabil că în curânt vom fi doi indivizi diferiţi."

Dialogul mental se desfăşurase cu viteza gândului ; şi şi cât durase acesta, el se îndreptase cu noii sosiţi în noul set de camere. Acum, se opri aparent fără motiv, în timp ce ceilalţi se-ndreptau spre salonul cel mare al apartamentului. Gosseyn Trei execută „fotografierea" chiar în dreptul uşii, după ce intră.

Stând acolo, observă că cinci dintre noii veniţi începuseră imediat să exploreze locul şi se aflau cam cu spatele la el. Erau acum deschise uşile dormitorului.

Ceea ce se întâmplă, apoi, era probabil inevitabil, mai devreme sau mai târziu. Gosseyn tocmai era pe cale să plece din locul acela, când John Prescott îi spuse ceva soţiei sale, Amelia.

Asta-i dădu o idee ; şi Gosseyn se apropie de cei doi Prescott şi spuse încruntându-se puţin :

— Ia stai puţin, ultimul lucru de care-mi amintesc este că ea zăcea moartă pe Pământ, în oraşul Maşinii Jocurilor. Şi ţi-ai dat seama că este moartă pentru că atunci i-ai făcut o injecţie cu o substanţă care s-o învie, probabil Buzele ei au rămas palide în loc să se-nvineţească.

Prescott era un bărbat voinic, cu un păr blond, des, iar soţia lui era o brunetă zveltă. Acum, bărbatul se chinuia să zâmbească şi arunca priviri întrebătoare spre soţia sa. Femeia zâmbea şi ea.

— Domnule Goseyn Trei, spuse, soția unui venusian non-A care avea de jucat un rol în interiorul frontului inamic, trebuie adesea să se stăpânească. Ceea ce-ți amintești tu a fost o experiență foarte neplăcută ; dar să știi că o afirmație de genul „dacă buzele ei nu se învinețesc atunci este moartă" este perea puțin interesantă din punct vedere al Semanticii Generale. Simplul fapt că spui ceva nu face să și fie așa.

Ea zâmbi din nou și încheie :

— Dacă ai să consulți memoria comună Gosseyn, ai să descoperi că noi am avut o discuție mai scurtă despre asta cu Gosseyn Doi.

Memoria îi fu pusă imediat la dispoziție. Undeva, în timpul bătăliei disperate pentru salvarea planetei Venus, cei doi Prescott își încrucișaseră drumurile cu incredibil de activul Gosseyn Doi — care sărea dintr-o zonă dodecimală într-alta luptând aproape în fiecare loc în care ajungea. Așa că, atunci când cuplul își făcuse din nou apariția în compania lui Eldred și Patricia Crang, nici un fel de altă explicație nu mai fusese cerută, niciodată.

— Ah, spuse Gosseyn Trei, amintindu-și. Da.

Apoi adăugă :

— Mă bucur.

Ei îi întoarseră spatele și el făcu la fel. Dar câteva secunde mai târziu, când își aruncă privirea înapoi, văzu că ei dispăruseră într-unul din dormitoare, lăsînd-o în cameră numai pe Leej, Femeia Prezicător.

Ea se oprise pe loc și-acum se uita direct la el. Pe fața ei destinsă, cu trăsături plăcute, se citea un ușor zâmbet.

Leej, femeia care ghicise viitorul, de pe planeta Yalerta ; Leej cea brunetă, care i-ar fi putut spune câte ceva

despre ceea ce-i rezerva viitorul. Tocmai când el se gândea la lucrul acesta, ea-și mișcă buzele și spuse :

— Se întrevede o perioadă de aproximativ douăsprezece minute după ce pleci de aici, spuse ea, după care ai să-ți folosești super-creierul din nou. Asta mă împiedică să văd mai departe în viitorul tău.

Perioada de timp atât de scurtă îi produse un mic șoc. „Douăsprezece minute !“ repetă el.

Și brusc, fu fascinat. Această aproximație... Era prima sa experiență personală cu un prezicător; și ea stătea acolo, în fața lui, oferindu-i cu prietenie, de bună voie, informații.

El întrebă :

— Vreau indicii cu privire la motivele care vor duce la acțiunea mea ?

— Ai părăsit apartamentul imperial, spuse ea, cu bărbatul acela. Ea ezită, apoi îl indentifică : Bremmeg. Apoi încheie : Mergi. Și, deodată, observi ceva. Și asta este. Pentru posibilitățile mele speciale, nimic.

Gosseyn rămase pe loc, și femeia prezicător trebuia să se fi așteptat la asta, pentru că nici ea nu se mișcă. Gosseyn spuse :

— Eu am avut alt gând.

Ea zâmbi.

— Știu. Dar spune-l. Gândurile nu sunt la fel de clare ca și cuvintele, atunci când e vorba de prezicere.

Gosseyn aprobă din cap și spuse :

— Când preziceai pentru Gosseyn Doi și ceilalați în legătură cu saltul pe care intenționați să-l faceți, care era exact rolul tău ?

Și de data asta răspunsul veni promt.

— Am hotărât, noi am hotărât, că voi încerca să prezic exact care va fi configurația atom-moleculă-particulă a unei zone locuibile din acea altă galaxie. Am luat drept adevărat faptul că neantul separa cele două universuri. Pe baza acelei preziceri, Gosseyn Doi a făcut o „fotografie“ cu ajutorul super-creierului, a întregului meu creier, incluzând prezicerea și a încercat să ne similiarizeze pe toți acolo dintr-un salt. Într-un fel, trebuie să fi funcționat.

Goseyn Trei căzu pe gânduri.

— Aveam memoria tuturor acestor evenimente în minte, desigur. Dar păreau așa de complexe încât nu-mi puteam forma o imagine clară. Cu alte cuvinte — zâmbi — se impune de la sine idealul Semanticii Generale, care înseamnă în acest caz că memoria mea legată de eveniment nu prea a reușit să-mi ofere tabloul întregului eveniment. Cuvintele au și ele valoarea lor.

El încheie :

— Ce crezi că n-a mers cum trebuie ?

— Tu.

Fu rândul ei să zâmbească.

— Formulează-ți în minte imaginea ta, zăcând în capsulă și receptând toate acele gânduri fără ca cineva să știe despre tine. Așa că, după cum s-a dovedit, tu ai fost partea cea mai receptivă a întregului proces.

— Dar în sensul contrar.

Nu primi nici un răspuns. Femeia stătea în fața lui, fără vorbă.

— Mulțumesc, spuse Gosseyn.

Spunând asta, ieși pe ușă, apoi, prin alcov, în camera unde mama împăratului stătea de vorbă cu un bărbat de înălțime mică, ciudat și foarte nervos.

Nedorind să-i întrerupă, Gosseyn se opri. În momentul acela, o auzi pe femeie spunând :

— Dar nu înțeleg. Ce spui ? Ce-a făcut Enin ?

În timp ce Gosseyn stătea acolo lângă alcovul prin care-i condusese pe ceilalți, și de unde nu putea fi văzut, mărunțelul spuse cu o voce tremurătoare :

— A dispărut. De sub ochii mei.

Apoi bolborosi mai departe :

— Știi cum e el când face lecții cu mine. O vreme stă liniștit. Apoi devine neastâmpărat. Îmi răspunde. Țopăie. Își mai ia câte ceva de băut. N-are nici un fel de maniere. Dar învață. De data asta, stătea pur și simplu pe scaun. Și pac, a dispărut.

Avu nevoie de un minut până să perceapă sensul acestor cuvinte din spusele agitate ale individului, dar, în cele din urmă, tabloul reprezentat verbal de acesta nu mai lăsa loc de îndoială.

Mărunțelul individ era profesorul împăratului. Și în timpul lecției, pretindea, văzuse cu ochii lui cum elevul, pur și simplu dispăruse fără urmă.

În timpul cât ascultase relatarea, lui Gosseyn Trei îi veni ideea că momentul în care se petrecuse surprinzătorul eveniment ar fi putut coincide cu sosirea lui Eldred Crang și a celorlalți. De aceea, îi transmise alter-egoului său :

„Crezi că a fost o diferență în timp față de momentul în care Enin a fost transferat în altă parte ?

„Mi se pare că-mi amintesc, veni răspunsul, că în momentul transferului tocmai rememorai unele localizări dodecimale ale fostului Gosseyn Unu și ale mele. Te gândeai la băiat în momentul acela ? Eu nu-mi amintesc."

Nu era un moment potrivit pentru încercarea de a-și aminti acele detalii. Pentru că văzu că femeia îl observase și se întorsese către el și că era într-o stare de extremă agitație.

— Este posibil, întrebă ea, nesigură, ca toate astea să se fi întâmplat... ?

Gosseyn își revenise.

— Pare să fie la fel cu ce i s-a întâmplat mai înainte. Am să văd ce pot face. Eu...

Îl ingoraseră amândoi pe profesorul împăratului, aproape ca și cum acesta n-ar fi existat. Și chiar dacă ar fi fost vreo posibilitate ca Gosseyn să-l remarce pe bărbatul cel mărunțel, acesta dispăru, pentru că tocmai când rostea primele cuvinte din ceea ce ar fi constituit o nouă afirmație, se auzi un bâzâit.

— Oh, doamne ! exclamă femeia. A venit Breemeg după tine !

— Nu-ți face probleme, spuse el, nu-i nimic. Promit să mă întorc peste câteva minute ; dar mai întâi ar trebui să știu — ar trebui să aflăm — ce s-a mai întâmplat în afară, pe navă.

Și totuși, chiar și lui îi păru că acesta era ultimul lucru pe care nu-l știau când, câteva minute mai târziu, ieșea însoțit în tăcere, de curtean.

Înainte de a se pierde pe aleile șerpuite ale grădinii, mai privi o dată înapoi. Mama împăratului stătea în cadrul ușii uitându-se după el cu o privire chinuită.

Luând în considerație faptul că ea era o persoană normală, directă, inteligentă, Gosseyn nu se gândi la ce simțea ea din punct de vedere al unei reacții talamice. Era ceva ca o emoție adevărată.

Asta simțea și el. Pentru că — oare — putea el să fie responsabil de dispariția tânărului împărat ?

11

Alături de el, Breemeg întrerupse tăcerea.

— Bănuiesc, spuse el, că nu ai dat în vileag convorbirea noastră particulară față de împărat sau de mama lui.

Ieșiseră din grădina regală și ajunseseră într-un coridor larg în care curtezanul slab, între două vârste, se simțea, se pare, liber să vorbească.

— Adevărat, spuse Gosseyn.

În împrejurările de față, acesta părea un subiect de importanță minoră : și, pe urmă, îi veni în minte ideea că trecuseră două sau trei minute de la precizarea lui Leej. Așa că peste aproximativ nouă minute avea să se întâmple evenimentul care-l va determina să-și folosească supercreierul

Într-un fel, nouă minute era mult. N-avea nici un rost, deci să se gândească la asta... deocamdată.

— Bănuiesc asta, continuă Breemeg, pentru că n-aş mai fi fost, cu siguranţă, chemat de Regina Mamă Strala să vin şi să te iau dacă ai făcut chiar şi cea mai mică referinţă la cuvintele mele.

De data aceasta, două idei îi veniră în minte. Prima, o reacţie simplă, personală — „Închipuieşte-ţi, m-a invitat în dormitorul ei, fără să-mi spună care este numele ei mic." — Şi acum, în această remarcă ocazională aflase numele ei :

— Strala ! rosti el numele cu voce tare, adăugând : Îmi place cum sună.

Breemeg păru să nu fi auzit comentariile lui Gosseyn. Continuau să meargă, în timp ce Gosseyn se gândea că numele avea în el, o frumuseţe feminină.

A doua idee consta dintr-o serie de amintiri fragmentate care-i produseseră o subită înverşunare.. Amintirile erau despre Gosseyn Doi în acţiune pe planeta Prezicătorilor, pe planeta Gorgzid, cea mai importantă din Imperiul lui Enro. Această conştientizare îi aduse acel început de înverşunare care era atât de nouă pentru el. Erau lucruri pe care trebuia să le facă. Unde se afla, oare băiatul acela ? Trebuia salvat, şi imediat.

Următoarele cuvinte ale lui Breemeg aproape că-i întrerupseră şirul gândurilor — sentimente.

— Evident, spuse omul, misiunea noastră cea mai importantă este, încă, aceea de a afla unde anume în spaţiu suntem şi ce s-a-ntâmplat de-am fost aduşi aici.

Ascultând aceste cuvinte, Gosseyn avu pentru prima dată un sentiment de uşurare în legătură cu acest om. Probabil că cineva înţelept vorbise cu Breemeg în ultimele patruzeci şi cinci de minute.

Coridorul cu desăvârşire gol se întindea până departe în faţa lor şi Breemeg îşi dezvoltă argumentaţia.

— Desigur, dacă există cât de cât o şansă să ne întoarcem alături de flota noastră, atunci afirmaţiile mele în legătură cu o revoltă nu ar avea nici un înţeles. Aceea ar fi, fără îndoială, cea mai bună soluţie, din moment ce ne-ar duce pe toţi înapoi la familiile noastre.

Nu era — fu Gosseyn de acord cu sine pe tăcute — un moment prea grozav pentru Semantica Generală, în ceea ce-l privea. Problema unei astfel de întoarceri, după datele pe care le avea el, era mai complicată decât orice. Aşa că aceasta era o nouă minciună pe care situaţia reală de viaţă în care se afla o făcea necesară pentru el.

Dar din moment ce adevărul ar cere acţiuni hotărâte şi rapide din partea acestor oameni, cu atât mai important pentru supravieţuirea lor — inclusiv a celor ticăloşi — părea să fie felul în care el ascundea ceea ce ştia.

Alternativa era să dezvăluie realitatea şi, dacă erau urmări, să se străduiască să iasă din încurcătură. Evident, asta trebuia lăsată pe mai târziu, dacă se putea.

— Pe de alt parte, spuse Breemeg, în timp ce Gosseyn ajunsese la această concluzie, dacă e să rămânem în această zonă din spaţiu de-acum înainte, atunci, cu cât mai curând găsim o planetă locuibilă, cu atât mai bine. Moment în care (vocea i se înăspri), mica noastră familie regală va avea de suferit. Băiatul — ridică el din umeri — poate l-am putea lăsa în grija ta. Rânji, arătându-şi dinţii.

Dădu iarăşi din umeri. Rânjetul dispăru.

— Oricum, atâta vreme cât nu se mai află aici... Iar în ce o priveşte pe mamă...

Se întrerupse. Şi, brusc, îşi redresă ţinuta, ceea ce îl trezi din nou la realitate pe Gosseyn.

Breemeg spuse cu toată seriozitatea :

— Îmi dau seama, ea e singura femeie pe o navă cu o sută șaptezeci și opt de mii de bărbați. Așa că — avu iarăși un rânjet — vor fi vreo câteva zeci de conducători din eșalonul de vârf nevoiți să hotărască între ei care să se bucure de farmecele ei.

Individul încheie :

— După cum vezi și poți să-ți dai seama, acestea sunt gânduri ivite ca o concluzie și sunt într-un fel mai realiste decât ceea ce-am spus mai devreme.

Deci, în cele din urmă, avea să fie o luptă. Gosseyn era curios.

— Sunt ofițeri implicați într-un fel de plan de a profita de femeie ?

Urmă un lung moment de tăcere. Breemeg își încetini mersul rapid și întoarse capul, privindu-l fix pe Gosseyn. Apoi, brusc, se opri. Și Gosseyn, după ce mai făcu câțiva pași, se opri și el, răsucindu-se cu fața la Breemeg.

Curteanul Majestății Sale Imperiale, Enin, spuse :

— Asta e cea mai blestemată chestie pe care-am auzit-o în ultima vreme. Asta sugerează că ai tu ceva în minte, probabil vreun plan să faci o listă cu...

Se opri. Păru să-și ia inima în dinți. Și spuse, morocănos :

— Nu, subiectul n-a fost adus la cunoștința militarilor. De ce întrebi ?

Lui Gosseyn i se păru că aceasta era informația de care avea nevoie. Așa că spuse :

— Mi se pare că tu și asociații tăi faceți prea repede planuri. Părerea mea este — alese o cifră la întâmplare — că tu și prietenii tăi va trebui să vă abțineți de la a face planuri personale vreo câteva săptămâni. Vreau să spun, nu faceți vreun act irevocabil la care altcineva, încă nepregătit pentru unu asemenea pas, s-ar putea să reacționeze.

Expresia lui Breemeg se schimbă când subînțelesul cuvintelor lui Gosseyn îi puseseră, evident, capăt neliniștilor. Deveni, deodată tolerant :

— Adevărul este, spuse el, că trebuie să ținem cont de prizonierii străini pe care îi avem la bord. Ca o consecință, situația politică de la bordul acestei nave nu ne permite o prea mare libertate de mișcare. Va trebui să acționăm, altfel altcineva va acționa.

Păru să-și fi revenit din șocul resimțit mai adineauri : pentru că porni să meargă iar. Aproape automat, Gosseyn făcu la fel. Dar gândea :

„Străin ! "

După un moment spuse :

— Numai puțin !

Își înfrânse reacția cu un efort de voință și se adresă în gând alter-ego-ului său :

„Am deodată senzația că momentul acesta este desprins dintr-o recapitulare la Semantica Generală. Parcă aș fi fost la capătul unde se leagă prea multe generalități. Și încep să cred că fac prea multe presupuneri..."

Răspunsul de la îndepărtatul Gosseyn Doi fu favorabil :

„Se pare într-adevăr că vorbim prea mult degeaba. Faptul că a pomenit de prizonieri străini pare să indice că dușmanul rasei Dzan din Galaxia a Doua este la fel de vulnerabil ca oricine și că unii din rândul lor se vor preda și se vor pune la dispoziția adversarilor lor, așa cum au făcut soldații încă din timpuri imemoriale."

Câtă vreme dură acest schimb mental de idei cu duplicatul său Gosseyn, el continuase să meargă alături de bărbatul cel uscățiv. Acum, Gosseyn îi aruncă o privire, întrebându-se dacă remarcase tăcerea. După fața lui, Breemeg nu dădea semne că ar fi băgat ceva de seamă.

Poate că încă avea timp să recapitulezo.

Gosseyn zise :

— Am impresia că aceasta este o navă de război.

Trecură câteva momente până să primească o reacţie la afirmaţia sa. Bărbatul îşi încetini iarăşi mersul şi, întorcându-şi capul, îl fixă cu o privire în care părea că se citeşte uimirea.

— Şi ce impresii mai ai ? zise el. Apoi adăugă : Ai gânduri ciudate.

Gosseyn insistă :

— Însăşi existenţa unei nave atât de mari şi faptul că adineauri ai pomenit despre prizonieri, dovedeşte că de unde aţi venit — haide să numim locul vostru de origine Galaxia Doi — aveţi un inamic puternic.

Celălalt păru să-şi revină din surpriză, datorită simplităţii întrebărilor. Călca din nou cu pas normal ; dădu afirmativ din cap şi spuse :

— Este o rasă semi-umană, cu două mâini şi două picioare. Aceste finţe sunt periculoase pentru noi din punct de vedere tehnic şi ca indivizi. De exemplu, este riscant pentru o fiinţă umană ca, fără o protecţie electronică, să se afle în vecinătatea unui Troog. Şi a trebuit să proiectăm nişte aparate foarte complicate să ne apărăm ca grup de sistemele lor de computere care sunt capabile să amplifice metodele lor de control mental pentru a pune stăpânire pe minţile personalului de pe o navă Dzan în timpul unei lupte.

— Bănuiesc că o asemenea luptă era tocmai în desfăşurare când nava voastră a fost zvârlită în această zonă din spaţiu.

— Aşa este, răspunse Breemeg.

Atunci, Gosseyn încercă să-şi imagineze acea scenă de luptă din universul îndepărtat, aflat la aproximativ un milion de ani lumină de galaxia Căii Lactee. Fiinţe umane

de-acolo luptând așa cum oamenii luptă aici de la începuturile istoriei scrise.

Își scutură capul cu tristețe. Noțiunea din Semantica Generală că o ființă umană nu seamănă cu nici o alta — Gilbert Gosseyn nu este Breemeg, Crang, nu este Prescott, nu este Enro — conține un adevăr limitat în ce privește identitatea și aspectul fizic al individului, însă nu părea să fie valabilă pentru caracterul rasei ca tot unitar.

Oftă. Și merse mai departe cu recapitularea :

— Presupun că absența navei voastre ar putea fi un avantaj pentru dușmanul vostru.

Tăcere. Mai făcuseră câțiva pași și capătul coridorului era vizibil acum la numai câțiva metri.

— Va trece probabil o vreme, spuse Breemeg, până când cineva să-și dea seama că am dispărut. Așa că absența noastră s-ar putea să nu fie periculoasă.

— Descrierea făcută de tine dușmanului, spuse Gosseyn, care cântărise spusele celuilalt, sugerează că pentru prima dată oamenii au întâlnit o formă de viață superioară. Prin asta vreau să spun...

Tăcu, nevenindu-i să creadă.

Podeaua se zgâlțâia. Se zgâlțâia !

Era o vibrație vizibilă. Sub el, podeaua, efectiv se legăna. Și văzu cum clătinătura se propagă ca o undă, traversând oblic coridorul. Și păru că se transmite mai departe, răspândindu-se în celelalte părți ale navei.

Acum, unda dispăruse din locul unde se afla el.

Chiar deasupra lui se auzi o sonerie. Apoi vocea stridentă a unui bărbat rosti agitată :

— Toată lumea la posturi. O super-navă inamică tocmai a pătruns în zona noastră de spațiu... Datorită intensității tonului, îi trebui un moment să identifice vocea ca fiind a lui Draydart Duart.

În interiorul creierului său, realiză că alter ego-ul său bombănea la el :

„Trei, veni gândul de departe, cred că tu ai făcut-o. Te-ai gândit la locul luptei din cealaltă galaxie ; și am sentimentul teribil că ceva grozav s-a întâmplat iarăși."

Gosseyn Trei nu avea timp să-și facă procese de conștiință. Pentru că exact în același moment simți o senzație ciudată în cap. Îi trebuiră câteva frânturi de secundă până ce memoria cumulată a lui Gosseyn Doi și Gosseyn Unu, (nu, el nu avea mișcări fizice personale asociate), să identifice senzația.

Apoi... Doamne, Dumnezeule ! Ceva încerca să pună stăpânire pe mintea sa...

Cele douăspreze minute prezise de Leej, probabil au trecut.

Aceea fu numai una dintre numeroasele impresii ce i se plimbară prin minte. Gândul la Leej se asocie instantaneu cu amintirea despre cei doi Crang, Prescott, apoi Enro și Strala... toți care făceau probabil acum eforturi disperate să-și impună propriul control asupra minților lor.

Așa că Gilbert Gosseyn ar fi făcut mai bine să meargă înapoi acolo. Păcat, pentru că — alt gând trecând rapid prin minte... Ar trebui într-adevăr să dau de urma băiatului...

12

Gosseyn simţi pe faţă adierea unui vânt rece.

Cât vedea cu ochii, numai vârfuri înzăpezite. Şi chiar sub poalele lor, un râu cu ape repezi şi malurile îngheţate.

Văzu băiatul care admira cu ochi măriţi peisajul. Obrajii lui palizi începuseră să prindă culoare. Putea să fie numai răceala acelui vânt care străbătea prin toată nebunia aceea şi se făcea simţit la un nou nivel al realităţii.

Mulţă vreme, nimeni nu vorbi.

— Hei, este grozav, într-adevăr, nu-i aşa ?

Vocea de copil era plină de încântare.

În timpul acesta, vântul începu să bată mai tare şi mai îngheţat. Gosseyn zâmbi cu amărăciune şi zise :

— Da, într-adevăr este... grozav.

Majestatea Sa Imperială, Enin părea că nu auzea și nici nu simțea. Vocea sa deveni și mai plină de încântare :

— Hei, ce faci tu într-un loc ca ăsta ?

Nu era prea greu să bănuiești că băiatul fusese ferit de temperaturile extreme ale vremii. Așa că Gosseyn fu de părere că o mică explicație nu avea ce să strice. Spuse deci :

— Cum, din cauza luptelor care continuă,... acolo — făcu vag un semn cu mâna în direcția navei Dzan aflată la distanță de ani-lumină — vom sta aici o vreme, cred că e cazul să-ți spun că ceea ce vezi este anotimpul iarnă pe această planetă și aceasta este o zonă sălbatică. De aici nu se vede nici un semn de civilizație.

— Este ceva acolo, spuse băiatul. Arătă cu degetul și continuă : Sunt aici înaintea ta cu douăzeci de minute și atunci era mai luminos și arăta grozav atunci când soarele a apus.

Gosseyn urmări cu ochii direcția indicată de deget și văzu că era direcția în care curgea râul. Distanța până la locul arătat era cam de o milă. Acolo, în locul unde râul și valea o coteau la stânga, dispărând din vedere, se afla o zonă întunecată de zăpadă, aparent chiar la marginea râului care dispărea.

Să fie fost oare prima locuință care fusese localizată dincolo de curbă ?

Lua ceva timp să ajungă acolo și să afle. Dar nu era nici o îndoială : dacă era să rămână aici, atunci aceea era direcția în care trebuia să meargă.

Cu voce tare spuse :

— Să sperăm. Trebuie să găsim un loc unde să ne fie cald. Vine noaptea.

Nehotărât încă, se uită în sus la norul care acoperea soarele. Și văzu că acesta făcea parte dintr-o masă întunecată care avea în curând să acopere aproape întreg ce-

rul. Păcat ! Ar fi fost interesant să vadă ce fel de soare era acela.

De-acum, aerul părea și mai rece decât în momentul în care sosise. Era timpul să pornească la drum.

În timp ce amândoi coborau, când pășind, când alunecând pe panta înghețată, Gosseyn Trei avu o mică discuție cu sinele său.

Probabil, locul în care el — și mai înaintea lui, băiatul — ajunsese, era o zonă „fotografiată" dodecimal de Gosseyn Doi sau Gosseyn Unu ; o localizare exactă pe care unul dintre ei o folosise în trecut într-un anumit scop.

Problema era că memoria lui despre călătoriile predecesorilor Gosseyn nu părea să conțină vreo amintire despre o zonă înghețată. Memoria pe care o avea în comun cu primii doi Gosseyn nu includea tabloul unui asemenea peisaj, utilizat în vreun scop oarecare.

Nu era decât un mister, desigur, nu un dezastru. În orice moment se putea hotărâ să-și folosească super-creierul — și ceva avea să se întâmple ; ce anume, asta nu mai putea spune.

„...În fond, intenția mea era să mă întorc în apartamentul imperial de pe navă, s-o ajut pe Strala și pe musafirii care fuseseră transferați la bord de Gosseyn Doi." În schimb, îl fulgerase gândul acela despre Enin ; și, într-un fel sau altul super-creierul său defectuos elaborase acele detalii secundare și-l adusese unde se afla băiatul, aici, pe această planetă înghețată.

Era bineînțeles, posibil să fie chiar Pământul. Tot coborând și tot ținându-l de mână pe băiat, Gosseyn — din cauza gândului său — privea în jos și în jurul lui, cu speranța brusc renăscută. Trase cu atenție aer în piept. Aerul, deși rece, părea să fie exact așa cum își amintea memoria comună, aerul de pe Pământ. Vârfurile muntoase înzăpezite

pezite, apa curgătoare pe jumătate ascunsă sub gheață, erau cu siguranță o variație a miilor de peisaje similare din sutele de zone muntoase de pe Pământ.

Sentimentul de speranță îl însoți pentru aproximativ o sută de iarzi de coborâre. În acest timp, își tot băga mâinile, pe rând, sub partea de sus a hainelor largi cu care-l îmbrăcaseră Vocea Unu și Vocea Doi.

Dedesubt, corpul îi era cald încă ; și, prin contact repetat, reuși să-și țină mâinile, pe rând, cât de cât calde. Dar cu cât trecea vremea și cum ei abia se apropiau de poalele pantei, nu mai avea nici o îndoială : nu era îmbrăcat pentru o așa climă.

Câteva minute mai târziu, păru că venise timpul pentru o acțiune hotărâtă, când băiatul scânci pe neașteptate :

— Nu pot. Nu pot. E prea frig. Îngheț.

Coborâseră până pe o stâncă mare. Acolo se opriră. Și stăteau pe gheață, frecându-și mâinile așa cum se procedează de obicei pentru a pune sângele în circulație.

Peisajul era mereu la fel de minunat. Din nefericire, faptul că încă mai vedeau zăpadă și gheață în mii de forme fantastice, încântătoare, atât în față cât și de jur împrejur, însemna că mai aveau mult de mers. Gosseyn, nefericit, socoti că se aflau încă la patru sute de iarzi deasupra nivelului râului.

Stând acolo, neștiind prea bine ce avea să urmeze, își aminti — din meomria lui Gosseyn Doi — că în momentul în care grupul se pregătea pentru Marea Călătorie, făcuseră trei teste preliminarii.

Mai întâi Leaj prezisese o localizare pe Pământ ; după care Gosseyn Doi făcuse „fotografierea" mentală a ceea ce super-creierul său văzuse la nivelul particular din celulele implicate din interiorul creierului ei.

Alte două teste, unul pe o planetă necunoscută — a cărei existență o prezisese ea — și unul pentru planeta ei

de origine, Yalerta. Şi numai când preliminariile fuseseră evaluate ca fiind satisfăcătoare, Leej îşi direcţionase prezicerea spre o localizare din cealaltă galaxie.

„...Această planetă pe care eu şi Enin am aterizat atât de neaşteptat, ar putea fi una dintre localizările test preliminare, unde nimeni nu fusese de fapt vreodată — să fi fost Pământul ? Să fi fost Yalerta ? Să fi fost planeta aceea necunoscută ?"

Evident, n-avea să fie posibil să afle imediat. Dar dacă era să fie Pământul — ce importanţă avea ? Păreau să existe câteva posibilităţi, dar toate foarte vagi.

Tropotea într-una din picioare şi-şi freca mâinile. Şi, fără nici o plăcere, îşi dădu seama că, dacă lui şi băiatului le era deja frig, nu aveau nici o şansă să poată merge o milă întreagă prin zona întunecoasă, acolo unde râul făcea o curbă. Chiar şi să coboare până la malul râului părea că va fi prea mult pentru trupurile lor înghețate.

Totuşi, începuse să se simtă mai bine în legătură cu transferul greşit care-l adusese aici... Va trebui să învețe să controleze asta, desigur ; aceste incidente trebuiau analizate şi trebuia făcut ceva, dar... puştiul se aflase în această lume înghețată cu douăzeci de minute mai mult ca el. Şi, evident, două lucruri îl salvaseră până acum. În acele minute strălucise soarele. De asemenea circulaţia mai bună a trupului tânăr şi hainele mai călduroase avuseseră şi ele rolul lor.

Din nefericire, trecuse prea mult timp chiar şi pentru acele avantaje speciale. Aşadar, venise momentul — pentru amândoi — să se folosească de una dintre acele vagi posibilităţi.

Gosseyn întinse mâna. îl prinse pe băiat de mâna dreaptă înghețată şi i-o strânse. Ţinând mâna strâns, după ce-i atrăsese celuilalt atenţia, spuse cu franchețe :

— Ascultă, Enin, tu şi cu mine avem nişte însuşiri speciale. Şi lucrul cel mai înţelept pe care l-am putea face în momentul acesta este să găsim o modalitate să declanşăm una dintre acele comprimări electrice pe care poţi s-o faci tu.

Băiatul scutură din cap, abătut.

— Dar trebuie să derive dintr-o sursă de energie deja existentă. Un nor în care se produc fulgere sau un fir electric.

Goseyn dădu aprobator din cap.

— Masa aceea de nori de deasupra — arătă cu degetul — şi copacul de aici. Dă-i foc !

Copacul spre care arătase era un schelet răsucit, înalt de vreo douăzeci de picioare, dezgolit de iarnă. Cu crengile sale desfrunzite, răsfirate ca nişte gheare, atârna aplecat peste stâncă şi părea să spânzure acolo, gata să se răstoarne.

Aşteaptă până ce băiatul observă copacul ; apoi îşi aruncă privirea spre nor.

— Există fulgere, iarna ? întrebă Enin cam nedumerit.

— Oh, făcu Gosseyn.

Era o întrebare care nu-i trecuse prin minte nici lui, nici celorlalţi Gosseyn. Nemulţumit, îşi dădu seama că, pe Pământ, fulgerul era asociat cu furtunile de vară.

— Cred că ai dreptate, aprobă el.

Dar îşi făcu curaj, căci îi veni altă idee. Arătă cu mâna pe care o avea liberă :

— Dacă pata aceea întunecată este într-adevăr o construcţie, şi are instalaţie electrică, ce-ai putea face de la distanţa asta ?

Fără să spună o vorbă, băiatul privi lung în direcţia arătată. Apoi urmă o pauză, nu prea lungă.

După aceea, se auzi un pârâit şi copacul izbucni în flăcări !

O vreme, se încălziră apropiindu-se de flăcări. Copacul ardea destul de bine, şi chiar dacă se transformă repede într-un schelet înegrit, încă mai răspândea căldură.

Dar încălzitul încetă a mai fi preocuparea lor principală, Gosseyn observă că tovarăşul său privea într-o parte cu o expresie de nelinişte pe faţă.

— Uită-te ! arătă el cu degetul şi adăugă : Mi-a fost teamă că se putea întâmpla asta.

Ceea ce văzu Gosseyn, când îşi aruncă privirea în direcţia arătată de deget, era o coloană de fum la o milă depărtare, acolo unde pata întunecată se dovedise a fi într-adevăr, o locuinţă.

— Electricitatea pe care am adus-o aici, spuse Enin, a făcut să ia foc locuinţa când am extras-o din fire.

Părea îngrijorat ; şi bărbatul remarcă acum că băiatul părea să fi căpătat, sau căpătase, calităţi morale de copil de doisprezece ani, bine educat, care făcea diferenţa dintre bine şi rău.

În timp ce gândea astfel, băiatul spuse din nou :

— Aşa că dacă mergem acolo, n-o să mai găsim un loc unde se poate locui.

Gosseyn privea tăcut norul de fum negru care se profila pe cer, gândind cu amărăciune : „... Ei bine, nu tocmai morale, în cele din urmă...“

Cu voce tare spuse :

— Sper că n-a fost nimeni rănit.

Distrugerea clădirii din depărtare îi aduse brusc în minte întrebarea de mai-înainte : ce planetă era aceasta ? Ce fel de oameni se aflau acolo în clădirea care ardea ? Ce nivel de tehnologie ?

...Evident, nu putea afla imediat.

Gosseyn avu acest gând conştient, care cerea amânare. Şi văzu că băiatul se vârâse aplecat pe sub copacul care ardea mocnit şi umbla încolo şi încoace de-a lungul marginii aflată sub el, şi-şi arunca când şi când ochii peste margine.

Brusc Enin îl strigă :

— Cred că am putea coborâ mai bine pe-aici.

Arătă spre panta înzăpezită care părea mai puţin dreaptă.

— Vin imediat acolo, strigă Gosseyn.

Mai întâi, următorul lucru pe care şi-l propuse trebuia încercat.

Cu băgare de seamă întinse mâna şi apucă o creangă dintre cele mai groase. Tresări. Şi-i dădu drumul imediat. Era mai mult decât caldă.

Îi trebuiră mai multe minute. Aruncă zăpadă pe porţiunile de unde voia să apuce creanga până ce se răcori. Imediat ce putu să pună mâna pe creangă, folosind genunchiul ca pârghie, o rupse din copac.

Târând creanga după el, merse spre băiat.

Puţin mai târziu coborau iarăşi panta. Dar acum aveau cu ei ceva care, atât cât rămânea caldă, era echivalentul unui încălzitor portabil.

Coborârea avu şi aspecte mai neplăcute. Atât mâinile lui cât şi ale băiatului se înegriră curând de la creanga pe care tot trebuiseră s-o atingă pentru a se încălzi. De asemenea, se aşezau pe rând cu picioarele pe partea mai groasă a crengii pentru a şi le-ncălzi. Aşa că, în curînd apăru în urma lor o dîră neagră de cenuşă. Şi urmele se împregnau negre în zăpadă.

Gosseyn încercă să nu-şi atingă hainele largi cu care era îmbrăcat ; dar, când mai alunecau pe porţiunile mai abrupte, se întâmpla şi acest lucru.

Curând ajunseră la malul râului ; și era încurajator să simți că încă mai era căldură de la creanga arsă. Gosseyn începu din nou să spere că, mergând repede pe acest teren relativ neted, vor reuși să ajungă la casa aflată la o milă depărtare.

Enin fu acela care remarcă ce-i costase coborârea.

— Chiar că arătăm ca doi vagabonzi murdari, spuse el. Te-ai înegrit pe barbă și pe obrazul drept și cred că și eu sunt negru tot.

— Mai ales pe frunte și pe gât, spuse Gosseyn și adăugă : Și, bineînțeles, de mâini nici nu mai e cazul să amintesc până nu ajungem într-un loc cu apă caldă.

— Să mergem acolo, spuse băiatul.

În sinea sa, Gosseyn nu prea era hotărât. Dar porniră la drum, așa că avea timp să se mai gândească.

Zăpadă și gheață cât vezi cu ochii — cu excepția petei întunecate din fața lor, mult mai apropiată, acum... Focul de acolo se afla evident sub control deja, căci nu se mai vedea fum.

Asta-l liniști pe Gosseyn, dar în el creștea un sentiment de disconfort pentru că se afla aici, pe malul acestui râu, tropăind pe pământul înghețat și cărând după el o creangă care abia de mai era puțin caldă, acum.

Tot timpul cât merse, gândurile alter-ego-ului său se aflaseră în conflict cu propria gândire. Acolo, în spațiul îndepărtat, Gosseyn Doi se afla în mișcare. Făcuse deja saltul până la nava Dzan. Și imaginile mentale de după sosirea sa indicau că sistemul de computere de pe uriașa navă-spațială de luptă cuplaseră automat un ecran energetic, care formase o barieră împotriva forțelor de control de pe nava străină.

Aflat acum în siguranță, Gosseyn Doi găsi răgazul să observe starea de neliniște a lui Trei, și să-i dea sfaturi : ..Ai salvat băiatul. Faptul că aceasta s-a întâmplat ca o

consecință a problemei pe care o ai cu super-creierul tău este interesant pentru informațiile pe care mi le oferă ; dar asta nu trebuie să te facă să fii supărat pe tine însuți."

Doi continuă să-l mustre : „Și-acum amintește-ți că ființele umane au o reținere față de mistere. Și asta e, într-un anumit grad, situația ta : un mister. Unde te afli ? Ce este construcția din fața ta ? De ce să nu te duci acolo și să limpezești misterul ?"

Pentru Gosseyn Trei adevărul cel mai important era altul. „Dacă era Pământul... ? Ar trebui să fiu în orașul principal, să aflu ce se întâmplă acolo."

„Până la urmă", veni răspunsul, „este o propunere destul de bună. Mai ales că n-ar trebui să vii aici până nu plec eu. Tu și cu mine n-ar trebui să ne aflăm aproape unul de altul până nu analizăm ce s-ar putea întâmpla unei perechi de duplicate ca noi când se află unul lângă altul. Dar, după evenimentele de aici, cred că n-o să mai stau mult pe nava asta..."

Evenimentele se transferară de la o minte la alta, în mod automat : motivul pentru care Enro dorise să fie unul dintre delegații pe nava din altă galaxie era pentru că aducea cu el un mecanism de semnalizare, astfel încât nava din flota sa să poată face saltul pe planeta cea mai apropiată cu ajutorul unui sistem de Distorsoare, apoi alt salt mai aproape de locul unde se afla dispozitivul de semnalizare. În spațiul înconjurător, navele de război ale Celui Mai Mare Imperiu își făceau apariția, și-și ocupau pozițiile.

În consecință, se părea că dușmanul mai avea și-un al doilea plan. Pentru că încetase orice agresiune și începuse să transmită mesaje în care se arăta îngrijorat și confuz, cei de la bord vrând să lase să se-nțeleagă că nici ei nu știu unde se află.

Primiseră de la ei un mesaj suspect : „Haideţi să negociem !“

Era o concesie nemaipomenită din partea străinilor şi, deci suspectă. Dar Gosseyn Doi era pentru a negocia.

„Aşa că“ — veni continuarea — „salvează-te pe tine şi băiatul. Am vorbit deja cu Regina Mamă Strala şi poţi să mă crezi când îţi spun că se simte uşurată când ştie că tu te afli acolo cu fiul ei.“

Continuând să meargă, Gosseyn Trei se împleticea puţin, cărând încă creanga cu care avea grijă să nu-l lovească cumva pe băiat... Analiza implicaţiile gratitudinii tinerei mame fără să-şi dea seama exact ce simţea el. Dar îi veni un gând : „Se pare domnule alter-ego, că voi fi primul Gosseyn care va merge în dormitor cu o femeie cu alt scop decât acela de a dormi.“

Răspunsul fu unul filozofic. Gosseyn doi îi răspunse în maniera tăcută a comunicării prin gândire : „Din întâmplare, doamna inimii mele nu şi-a făcut, încă, apariţia în viaţa mea. După cum ştii, atât Leej cât şi Patricia au avut, şi au alt rol.“

Gândul continuă în aceeaşi manieră speculativă : „Până ce se rezolvă toate problemele astea, s-ar putea ca toţi să avem o imagine mai clară a destinului nostru. În ce te priveşte, salvarea băiatului înseamnă câştigarea mamei.“

Continuând să meargă de-a lungul malului îngheţat, într-o lume care ar putea fi Pământul, Gosseyn Trei spuse : „Haide să lăsăm deoparte viitorul îndepărtat. Mă aflu într-o situaţie din care vreau să ies, în primul rând pentru că picioarele îmi sunt îngheţate tot mai tare, şi-am îngheţat până la os. După analiza făcută de mine super-creierului meu, am ajuns la concluzia că, dacă mă concentrez şi nu permit să apară gânduri despre alte localizări în momentul legăturii, voi putea merge acolo unde vreau.“

Răspunsul fu o oarecare deviație de la subiect : „S-ar putea să existe o problemă, spuse Gosseyn Doi. Se pare că Enro a văzut-o pe doamnă și, cum nu a reușit să se căsătorească cu sora lui Patricia, a afirmat că o căsătorie între două familii Imperiale ar fi foarte folositoare pentru relațiile inter-galactice."

În universul său înghețat, Gosseyn nu știa clar, dacă să se simtă ușurat sau tulburat. Până la urmă, ajunse la indiferență : „Doamna Strala a fost informată în legătură cu interesul bărbatului acela pentru ea ?"

„Cred", veni răspunsul, „că și-a dat seama singură. După părerea mea..."

În mod surprinzător, comunicatul mental fu foarte neclar, aproape că nu se auzi nimic.

„Da ?" insistă Gosseyn Trei.

Răspunsul era iarăși speculativ : „Cred că atunci când aceste probleme se vor fi rezolvat, am putea să căpătăm o imagine mai clară despre destinul nostru. În ce te privește, salvează fiul — și-o câștigi pe mamă... cred eu..."

Lui Gosseyn îi venise altă idee : „Trebuie", spuse el, să facem tot posibilul să intuim cum poate Enro, conducătorul galactic, să folosească acest contact în avantajul său. Și pentru că e capabil de omor în masă în sensul militar al cuvântului, trebuie să ne asigurăm că n-o să aibă nici un avantaj."

El continuă : „Sunt sigur că ești de acord că nu vrem ca flota lui Enro să aibă succes la cealaltă galaxie. Așa că nici o căsătorie a lui cu mama împăratului, dacă reușesc s-o împiedic."

La urmă zise : „Dar asta rămâne pentru mai târziu." Hotărârea fermă din mintea sa, trebuie să fi răzbătut prin anii-lumină : pentru că răspunsul îndepărtatului alter-ego veni, fără să mai fie nevoie de precizări : „Noroc, Trei".

Pentru a se apăra împotriva temerii de mister, Gosseyn localiza porţiune cu porţiune solul îngheţat şi „fotografia“ cu ajutorul super-creierului. Astfel, în orice moment din viitor, se va putea întoarce în acest loc, să-şi continue drumeţia. Evident, dacă asta avea să se întâmple, o să aibă grijă să fie îmbrăcat mai călduros.

Transmise un ultim comentariu alter-ego-ului său îndepărtat : „Cred că pot să supravieţuiesc fără să ştiu ce este clădirea din faţă. Şi presupun că pot să trăiesc şi cu regretul că n-o să am niciodată şansa să-mi încrucişez drumurile cu prizonierii străini de pe nava Dzan ; primele fiinţe ne-umane de care am auzit noi în toate călătoriile indivizilor Gosseyn. Deşi Breemeg spunea că străinii sunt semi-umani, nu-i aşa ? Dar chiar şi aşa, ar fi un eveniment unic. Oricum, va trebui să trăiesc cu ambele mistere pentru că, în momentul acesta devine din ce în ce mai frig aici ; şi în curând va fi întuneric. Aşa că...“

13

Pământul !

Se aflau în curtea din spate a unei case mici. Mica locuință era așezată pe o pantă, așa încât, parțial vizibil sub ei, se afla un oraș. Pe o distanță bună, de jur împrejur, Gosseyn putea vedea acoperișuri și verdeață care înconjura aproape fiecare casă.

Acolo, stând în picioare, simți o căldură exterioară — aerul era cald, văratic — dar și-o căldură interioară. Senzația plăcută din interior părea instalată acolo atât de natural încât îi trebuiră multe momente până să o poată identifica :

„...E ca și cum m-aș fi întors acasă."

Îi mai trebuiră câteva momente ca să argumenteze cu sine că, de fapt, un corp care fusese găsit plutind în spa-

ţiu într-o capsulă, nu putea decât printr-o logică extrem le lărgită, să stabilească un statut legal de apartenenţă la o anumită planetă.

Probabil că argumentaţia ar fi continuat dacă în momentul acela Enin, aflat lângă el, nu s-ar fi agitat, spunând :

— Ce naiba de loc mai e şi ăsta ? Unde ne aflăm ?

Era cu totul alt punct de vedere. Şi, când privi în jos spre băiat, Gosseyn văzu că împăratul Dzan nu se uita la panorama oraşului de dedesubt, ci la curtea din dos şi la spatele casei aflate în curte.

Şi, pentru prima dată de când sosiseră, aceasta îi aminti lui Gosseyn de neliniştea sa de mai înainte — la distanţă de ani-lumină — cu privire la locul unde vor ajunge : la destinaţia propusă, sau în altă parte ?

„...Am reuşit ? Metoda de concentrare şi îndepărtare a gândurilor nedorite, funcţionează. Hei, Gosseyn Doi, ai văzut ? Pot să controlez defecţiunea."

Nu primi nici un răspuns de la îndepărtatul său alter-ego şi, de fapt nu primi nici un semn de existenţă a gândurilor celuilalt. Aşa că, rămase pentru mai târziu !

Acum privi în jos spre băiat şi îl mustră :

— Ne aflăm într-un loc unde e cald. Sau preferai acolo, pe gheaţă ? Enin trecu peste mustrarea lui, fără să se arate însă mulţumit de schimbare.

— Cum am ajuns într-un loc ca acesta ?, întrebă el, plin de dezgust.

Gosseyn zâmbi.

— Ei, uite cum stau lucrurile, Enin. Când reuşesc să fac saltul acela în spaţiu — care e specialitatea mea, după cum ştii..

Faţa copilului, îndreptată spre el, nu oglindea nici o urmă de reproş în legătură cu faptul că ceea ce reuşea să

facă el, îl afectase pe împăratul Dzan în fața curtenilor lui. Buzele se întredeschiseră abia, și rosti :

— Așa ! Și... ?

Gosseyn explică :

— Cel mai bine e să ai niște locuri în care să soseşti când nu te vede nimeni. Ei, bine, căsuța aceasta este a unui prieten și este plasată foarte potrivit pentru ceea ce spuneam. Nimeni dintre vecini nu poate să vadă cum am ajuns noi aici. Înțelegi ?

Probabil că băiatul remarcase acele detalii când cercetase pentru prima dată, plin de dispreț, împrejurimile. Dar trebuia convins să se mai uite o dată. Și, evident, cercetarea își avu rolul ei.

— Mda, dădu el din cap, ai dreptate.

— Și, continuă Gosseyn, dacă te uiți mai atent, e încă dimineață. Așa că avem o zi întreagă la dispoziție.

Calculase deja ora din zi după poziția soarelui. Dar când enunță părerea cu privire la timp ; se deșteptă un sentiment... talamic... în interior. Sentimentul era de aparență, nu neapărat în legătură această curte din spate, cu această planetă, în general.

Văzu ochii luminoși îngustându-se :

— Ce-o să facem aici ?

Asta nu era o problemă. Ora din zi îi evocase ceva : la ultimele rapoarte. Dan Lyttle, proprietarul acestei căsuțe, fusese paznic de noapte la un hotel. Asta putea să însemne că, la această oră matinală, nu plecase încă la slujbă.

Brusc, optimist, Gosseyn înaintă și bătu la ușa din spate. Observă că Enin era în spatele lui.

— Vrei înăuntru ? De ce un intrăm pur și simplu ?, îl auzi.

Într-un fel, în momentul de față, aceasta nu era o imposibilitate. Dacă Dan Lyttle era încă proprietarul casei,

poate că n-ar fi fost deranjat, dacă era plecat, când se întorcea, să îi găsească înăuntru.

Dar nu asta vrusese să spună Majestarea Sa Imperială. Scuturând din cap, Gosseyn se întoarse către băiat.

— Ascultă, spuse el pe un ton aspru, nu suntem aici pe una dintre planetele tale. Aici, trebuie să respectăm obiceiurile locului. Privea direct în ochii aceia tineri, îndrăzneți, și-și continuă mustrarea pe același ton :

— Nu dai buzna pe proprietatea altora fără să ai permisiunea. S-a-nțeles ?

Din fericire, Enin nu mai avu timp să răspundă. Pentru că imediat se auzi un zomot. Și ușa se deschise.

Silueta zveltă, cunoscută, se ivi în prag și zise :

— Oh, Dumnezeule, tu ești ? !

Erau exact aceleași cuvinte pe care le-ar fi rostit probabil Gosseyn, în aceeași situație. Dar tonul lui ar fi fost de ușurare. Pentru că individul care scoase acea exclamație fusese identificat de memoria Gosseyn ca fiind proprietarul cabanei : Dan Lyttle, în persoană.

Paznicul care intrase în camera de hotel a lui Gosseyn Doi — și-i salvase viața.

Fața o avea la fel de slabă ca atunci. Dar părea mai matur decât îl știa memoria lui Goseyn. Dar era o diferență aproape insesizabilă. Ce era mai important, era încântat să-i aibă ca musafiri în căsuța lui.

— Ați venit într-un moment potrivit. E ziua mea liberă. Sau — zâmbind — noaptea mea liberă ; așa că v-aș putea fi de vreun ajutor. Oricum văd că în momentul acesta aveți nevoie de o baie și de somn. Ce-ar fi ca tu și puștiul să vă instalați în dormitorul meu, iar eu, dac-o să vreau să dorm, am să dorm pe canapeaua de aici.

Gosseyn Trei nu se-mpotrivi : „Puștiul“ părea să ezite ; dar apoi se uită fără o vorbă la Gosseyn și intrară

pe ușa indicată. Totuși, odată intrat, după ce ușa fu închisă, Enin spuse :

— Chiar o să stăm aici ?

Gosseyn arătă spre patul larg.

— Întâi faci o baie și te-ntinzi acolo. Și după ce fac și eu un duș, o să mă-ntind lângă tine. O să hotărâm mai târziu ce-o să facem, aici.

Chiar atunci Dan Lyttle aduse o cămașă lungă pentru Enin și o pijama pentru Gosseyn. Și-n curând, adormiră.

...Gosseyn se trezi, somnoros, și rămase un minut cu ochii închiși ; și-i veni un gând ciudat : Acela era primul somn normal al acestui corp Gosseyn.

Această remarcă nu-i reținu multă vreme atenția. Din cine știe ce motiv, când se întinse pe acest pat, gestul îi păruse așa de natural, de — obișnuit — încât nu remarcase nimicitatea lui în existența sa.

După ce se mai dezmetici, își dădu seama că zâmbea. Pentru că aceea era realitatea, o realitate minoră în universul oamenilor pentru care somnul era o activitate curentă.

Apoi deschise ochii, se răsuci și-și aruncă ochii în cealaltă parte a patului — și se smuci în sus, încruntându-se.

Băiatul nu era acolo.

Își azvârli picioarele peste marginea patului și se apucă să se încalțe cu ciorapii de cauciuc care-i serviseră drept pantofi, în tot acest timp simțindu-se cam năuc. Dar aceasta era — observă el — o reacție talamică.

Văzu că pantofii erau curați. Și hainele, care erau frumos așezate pe un scaun, fuseseră de asemenea spălate timp cât dormise el.

Se scurseseră câteva minute. Mai întâi, se duse la toaletă și încercă prima sa experiență de a urina. Apoi merse la chiuvetă, luă o perie de acolo și, cam stângaci

își pieptănă părul. Apoi se spălă pe mâini și pe față și se șterse pe un prosop pregătit pentru musafiri, care atârna într-o agățătoare. (Cu o seară înainte nu fusese acolo decît prosopul de baie al lui Lyttle, pe care îl folosiseră și ei.)

În timp ce își executa programul de dimineață, își lăsă atenția să se îndrepte către cealaltă dublură a ființei sale... de departe.

Imediat, primi informații din memoria lui Gosseyn Doi privitoare la activitățile acestuia din ultimele minute. Apoi — brusc — contact direct !

Schimbară impresiile rapid. Doi spuse : „Știu unde te afli. Așa că nu sunt îngrijorat încă."

Gosseyn Trei răspunse : „În sfârșit pot să recapitulez situația ta. Am remarcat că singura navă dușmană discută încă despre pace, dar nici un străin n-a venint la bord. Și ceea ce se poate întâmpla pe nava Dzan din pricina acelor indivizi furioși nu a izbucnit încă. Și că planurile lui Enro pot afecta rezultatul final. Dar va mai trece ceva timp până ce problemele să devină acute."

Eul său îndepărtat spuse : „Atunci, hai să ne concentrăm asupra ta. Am discutat cu Enro și nu mi-am dat seama în ce scop te-ai dus pe Pământ."

Gosseyn Trei era nemulțumit. „Într-un fel, a fost doar un accident. Dar unul bun, cred." Își continuă explicația : „În fond, toți indivizii Gosseyn au lăsat o mulțime de lucruri neterminate pe Pământ. Trebuie să știm ce s-a întâmplat aici după ce ați plecat voi. Cine a venit la conducerea Pământului după ce președintele Hardie a fost ucis ? Ce statut mai are non-A ? Și-aș putea să mai enumăr." Spuse în încheiere : „Parcă să zic că-mi amintesc că poliția și forțele guvernamentale au răsturnat ordinea, dar..."

Era un „dar" mare. Oricum, de acolo, de la distanţa aceea interstelară, analiza sa primi o confirmare scoasă cam printre dinţi.

„Sunt de părere" veni răspunsul, „că ar' trebui să aflăm câte ceva şi să facem ce trebuie făcut." Alter-ego-ul continuă : „Dar, dacă stai te mai gândeşti, dacă vrei să mergi în cel care a fost cândva oraşul Maşinii Jocurilor, vei întâmpina probleme. De exemplu, nici tu, nici împăratul, nu aveţi bani. Presupun că puteţi sta o vreme la Dan Lyttle. Dar nu te poţi aştepta ca salariul unui paznic de hotel să ajungă pentru trei persoane, prea multă vreme."

Gosseyn Trei zâmbi la un gând de-al său care-i veni ca o replică la obiecţia ridicată de celălalt. „Ai prins răspunsul ?" întrebă el.

„Ei bine." — impresie de zâmbet şi de cealaltă parte — „presupun că indivizii Gosseyn ar putea revendica o proprietate, ar putea pretinde să fie serviţi, ar putea să facă plângere la Institutul de Semantică Generală, pe motiv că „X" era un Gosseyn secret. Dar nu-mi amintesc de un loc unde mâncarea să-ţi fie pusă imediat pe masă."

Gosseyn Trei răspunse : „Individul ăla bătrân îşi avea reşedinţa aici ; aşa că s-ar putea să fie câte ceva de mâncare. Şi, bineânţles, cineva care să se îngrijească de asta. Întrebare : Cine i-a plătit salariul ?"

„Ce-ai de gând să faci ? Să preiei locuinţa prin forţă ?"

„Păi" — Pauză. Gosseyn Trei deveni conştient că acum zâmbea mai fără chef — „Îmi este greu să accept că această obiecţie vine de la un Gosseyn care nu a ezitat să forţeze sau să păcălească un servitor să-l hrănească pe Valerta şi care a mâncat întotdeauna bine, indiferent unde a mers în univers ; şi, în nici unul dintre cazuri, după câte-mi amintesc, nu dispunea de bani.

Gândul de răspuns al lui Gosseyn Doi avea o notă de resemnare. „Văd că te-ai hotărât să rămâi." păru să ofteze.

„Bine, transmite-i lui Dan Lyttle urările mele de bine."

„Păi" — cu grimasă — „o să fie cam greu. El crede că eu sunt tu."

„Desigur" veni replica. „Trebuie să admit că aceasta este realitatea de care uneori îmi vine greu să ţin cont; acum sunt doi Gosseyn. Mă-ntreb dacă X s-a gândit vreodată că vor fi doi din aceeaşi grupă de vârstă, conştienţi, în acelaşi timp."

Numele lui X îi sugeră un gând lui Gosseyn Trei: „În toate orele astea am avut senzaţia că a existat cineva ca un fel de strămoş. Dar nu era o prezenţă în mintea mea. Ca ceva nedefinit este definiţia corectă a felului în care a apărut. Povesteşte-mi ce ştii."

„Ei, ia auzi!" Răspunsul era plin de nesiguranţă. „Sunt motive pentru a crede că el se afla pe una din navele care au emigrat din cealaltă galaxie. Numai că asta e doar impresia mea — acea mică navă s-a prăbuşit, provocând rănirea bărbatului pe care noi l-am cunoscut ca domnul X. Şi computerul în care erau înmagazinate datele ştiinţifice a fost deteriorat. Oricum, celălalt bărbat a părăsit nava cu cele două femei pentru că, după ce ei au ieşit din navă, aceasta a fost azvârlită de computerul ei deteriorat în altă zonă de pe Pământ. X şi-a revenit suficient cât să poată intra periodic, în mica navă şi să revină la starea de existenţă latentă pentru sute, chiar mii de ani o dată."

Povestirea alter-ago-ului său continuă: „Evident, în curând începură să apară descendenţi ai bărbatului care-l însoţea şi ai celor două femei. Apăruse o întoarcere la starea de barbarie, care părea să ajungă până la împerecherea cu masculi şi femele maimuţe."

Vocea din gândul său adăugă : „După cum ai putut observa pe Pământ, acum, totul a ieşit destul de bine. Dar X era cel care ţinea minte ce fusese la început şi care, folosind spermă de la propriul său corp, a creat tipurile Gosseyn. Este de datoria noastră să ne asigurăm că sistemul de împerechere pe care l-a impus el continuă şi pe viitor. Acesta ar trebui să fie unul din ţelurile noastre, indiferent ce alte lucruri am avea de făcut fiecare dintre noi."

Gosseyn Trei spuse : „Părerea mea este că apartamentul lui X trebuie minuţios cercetat şi trebuie găsite încăperile secrete, sau magazii în care s-ar putea să fie păstrate un set de înregistrări şi echipamentul cu ajutorul căruia a făcut ceea ce a făcut."

Gosseyn Trei răspunse : „Poţi să fii sigur că o să mă uit. Şi-o să te cosult în continuare ori de câte ori se iveşte o criză."

„Teoretic", veni răspunsul de la duplicatul său îndepărtat, „suntem unul şi aceeaşi persoană. Judecata ta ar trebui să fie la fel ca a mea."

Era adevărat şi, totuşi, undeva în sinea sa, se simţea o persoană foarte diferită.

Doi bărbaţi maturi, aceeaşi persoană dar, într-un fel, diferiţi.

Şi gândul său intim reveni : „Are să fie interesant de văzut cum va fi realizabilă similarizarea".

„Va fi sigur realizabilă". Răspunsul de la Gosseyn Doi îi răsună în minte ca şi cum ar fi fost propriul lui gând.

În timp ce se spăla pe faţă şi-şi pieptăna părul, Gosseyn Doi realiză că Pământul poate fi periculos pentru el.

Cel puţin, această partea a Pământului, în care venise.

Trăiau aici oameni care ar fi putut să recunoască fața lui Gosseyn. Și-ar fi nevoie de un singur foc de armă de orice fel pentru a ucide acest corp Gosseyn. Dacă avea să se întâmple asta, faptul că întreaga memorie a acestei experiențe ar continua în mintea lui Gosseyn Doi nu era îndeajuns de satisfăcător.

Înaintașii Gosseyn lăsaseră fără îndoială drept moștenire o remarcabilă tehnologie de menținere a personalității pentru duplicatele descendenților. Dar pentru un anumit individ din lungul șir, realitatea era că-și dorea propria identitate pentru corpul său.

14

În timp ce folosea fiecare obiect și executa fiecare activitate din toaleta de dimineață, se trezi că-și amintește că și celălalt Gosseyn dispusese de aceleași facilități în cealaltă ocazie.

Dar aceasta nu era tipul de fantezie care să-i ocupe gândurile multă vreme. Pentru că își aduse aminte de Enin, care se afla undeva, pe acolo. Așa că lăsă repede deoparte aparatul de ras electric. Apoi...

Apoi nu-i rămase decât să-și vâre picioarele în pantofii de cauciuc. Se gândi că mai bine și-ar face rost de niște haine cât de cât mai potrivite. Și de niște pantofi mai solizi.

Curând după asta, ieși din baie și traversă dormitorul. Pe când împingea ușa care dădea din dormitor spre restul casei îl auzi pe Enin spunând :

— Da, domnule Lyttle, dar ce este o presupunere ?

Gosseyn lăsă ușa întredeschisă și rămase locului. Ascultând apoi vocea lui Dan Lyttle care explica definiția unei presupuneri, conform Semanticii Generale, se simți plin de respect... Sigur că da, gândi el — trebuia făcută această încercare. Ce influență putea avea asupra unui creier nematurizat încă și fără nici o recompensă de oferit — cuiva care avea tot ce-și dorea — nu știa clar.

Dar se retrase, să nu fie văzut. Împinse ușa doar cât să fie puțin întredeschisă. Și ascultă :

— Vrei să zici, de ce mă port așa ? Vocea de copil era din ce în ce mai nedumerită.

— Da. Era vocea lui Dan Lyttle. Mai adineauri ai venit aici și mi-ai comandat să-ți pregătesc micul dejun. Și eu l-am pregătit, nu-i așa ?

— Și ?

— Ei, bine, — tonul bărbatului era destul de neutru — tu ești musafir în casa mea și mă tratezi ca pe un servitor. Asta vreau să spun : care este presupunerea ta ?

Urmă o scurtă pauză, apoi :

— Eu sunt Împăratul, Toată lumea face ce spun eu.

— De unde zici că vii ?

— Dzan. Universul Dzan. Era vocea lui Enin.

— Deci, continuă Dan Lyttle, una dintre presupunerile tale este că, aici pe Pământ, trebuie să fii tratat așa cum ești tratat acasă ?

— Eu sunt împărat oriunde aș merge.

Vorbele erau pline de insolență. Gosseyn zâmbi. Acru.

— Și — continuă vocea bărbatului din salon — bănuiesc că mai ai și alte numeroase presupuneri care te fac să crezi că ești mai bun decât alții ?

— *Sunt* mai bun decât alții. Am fost născut ca să fiu împărat.

— Presupunera ta, deci, este că datorită unui accident de naştere, ai dreptul să domneşti peste alte fiinţe umane ?

— Păi... Nu prea m-am gândit la asta înainte ca tatăl meu să fie ucis. Dar, când am devenit împărat, n-am făcut decât să tratez oamenii exact aşa cum îi trata el. Şi fac asta de când am ajuns pe tron. Ce e rău în asta ?

— Ei bine — spuse pe un ton zeflemitor — lucrul în care suntem interesanţi noi, teoreticienii Semanticii Generale, este ce fel de gândire îi face pe oameni să comită acte iraţionale. De exemplu, cum a murit tatăl tău ?

— A căzut de la o fereastră de sus. Nervos. Vrei să spui că presupunerile lui au avut vreun amestec în asta ?

— S-ar putea — dacă am şti toate detaliile despre modul cum a ajuns atât de aproape de fereastra aceea deschisă. Au fost martori ?

— Era o întrunire la nivel guvernamental.

— Şi era aşa de preocupat de gânduri, sau de vorbe, cînd se plimba pe lângă fereastră, încât n-a observat şi a căzut afară ? Asta au declarat martorii ?

— Mama a spus că asta s-a întâmplat. Pauză. N-am întrebat niciodată cine i-a spus ei.

— Atunci putem face presupunerea că toţi cei care au fost în acea încăpere, au delcarat că asta este cea ce s-a întâmplat ?

— Hei, asta vrei să spui că este o presupunere ? zise cel mic încântat. Deci ai văzut cu ochii tăi. Aşa că trebuie să presupunem că alţi oameni, care au văzuta cu ochii lor, îţi spun adevărul ?

— În parte, da. Dar presupunerile care ar trebui să te intereseze sunt cele existente undeva, în adâncurile fiinţei tale, fără ca tu să-ţi dai seama că ele sunt acolo sau să ştii care sunt ele. Dar în anumite situaţii de viaţă te porţi ca şi cum ele ar fi adevărate.

— Păi — eu sunt împăratul. Acesta este adevărul.

— Cum îi tratezi pe ceilalaţi oameni ?

— Le spun ce să facă. Şi e mai bine să mă asculte.

— Presupunerea ta, deci, este că un împărat trebuie să se poate ca un şef cu toţi oamenii al căror împărat este — poate să fie chiar nedrept şi nesuferit.

— Îi tratez la fel cum făcea tatăl meu. Şi presupun că acesta s-ar fi putut să fie — cum le-ai zis tu ? — presupuneri.

— Vrei să spui că nu te-ai întrebat care erau presupunerile lui ? Nu făceai decât să imiţi ca o maimuţă ?

— Păi — Pauză. Apoi, pe ton schimbat : Poate, spuse Enin, ar trebui să te fac să guşti puţin din puterea mea.

Ceva din vocea băiatului, când rosti aceste ultime cuvinte îl făcu pe Gosseyn să decidă că, după toate aparenţele, prima lecţie de Semantică Generală a lui Enin mersese atât de departe cât era posibil.

În cosecinţă, împinse brusc uşa de la dormitor şi păşi în salon.

După doi paşi, împietri.

Pentru că observă, chiar în momentul acela, în stânga sa, cu coada ochiului...

Şase bărbaţi stăteau aliniaţi de-a lungul peretelui din stânga. Patru dintre ei purtau uniforme.

Când se răsuci înspre ei, Gosseyn observase deja că cei patru inşi în uniformă aveau pistoale în mână. Erau un fel de arme energetice, nu se putea pronunţa de la această distanţă şi, deşi nu erau tocmai îndreptate spre el, erau în mod sigur — cum s-ar spune — gata de tragere.

Nu era o situaţie ideală cu care să-i convină cuiva, să fie confrunatat. În ce-l priveşte pe Gosseyn, reacţia intelectului său era complicată de o aparentă contradicţie. Dan Lyttle dându-i lui Enin o lecţie despre Semantica Generală, de faţă cu nişte nepoftiţi înarmaţi.

Cealaltă complicaţie era că, felul în care se arătase interesat şi dăduse replicile, băiatul se comportase de parcă el şi instructorul său ar fi fost singuri în cameră ; şi, la sfârşit, când se arătase ameninţător faţă de Lyttle, nu păruse impresionat de persoanele de faţă.

Îi trebuiră câteva momente pentru a realiza că Majestatea Sa Imperială avea la activ cel puţin doi ani în care ignorase persoanele de faţă şi în care fusese total încrezător că dispunea de control asupra energiei, care era întotdeauna decisiv.

După aceste consideraţii, trase aer adânc în piept, Şi-şi reveni pe cât era normal în condiţiile de faţă.

Normalitatea veni exact la timp.

Chiar în momentul acela, Enin veni în fugă la el şi-l apucă de mână.

— Mă bucur că ai apărut, în sfârşit, domnule Gosseyn

Părea să fi uitat de ameninţarea proferată la adresa gazdei lor, şi îi ignoră total pe nepoftiţi. Ochii lui strălucitori priviră în sus spre Gosseyn :

— Întotdeauna dormi aşa de mult ?

— Ei ! Gosseyn reuşi să zâmbească, şi, din moment ce era primul lui somn normal — o realitate la care se gândise deja — reuşi să-şi ascundă sentimentele şi spuse :

— Cred că din cauza frigului... de-acolo... şi hainele mele neobişnuite, subţiri. Eu...

Atât reuşi să spună. Din dreapta sa, îl întrerupse vocea lui Dan Lyttle :

— Se pare că această casă a fost mereu pusă sub supraveghere, domnule Gosseyn, spuse el. În timpul cât voi doi aţi dormit, eu m-am dus la hotel şi am împrumutat un joc pe video pentru tânărul tău prieten. Când m-am întors, aceşti bărbaţi se aflau aici unde îi vezi.

Chiar atunci când Dan Lyttle dădea aceste explicaţii, unul dintre cei doi bărbaţi în haine civile făcu prima mis-

care venită din partea musafirilor nepoftiţi : se ridică în picioare. Era un individ de înălţime potrivită şi cam rotofei. Avea pe faţa rotundă un zâmbet strâmb, în timp ce aştepta politicos ca Dan Lyttle să termine ce avea de spus. După care rosti pe un ton dulceag :

— Domnule Gosseyn, imediat după ce serviţi micul dejun, va trebui să vă legăm. Şeful vrea să vină să te vadă.

Nu prea era momentul indicat pentru o mişcare rapidă. Păru că şi Majestatea Sa Imperială îşi dădea seama de asta ; pentru că vocea sa deveni piţigăiată, dar controlată :

— Să-i las să facă asta, domnule Gosseyn ?

Era necesar un răspuns.

— Nu, Enin.

Gosseyn analizase informaţiile din vorbele purtătorului de cuvânt al intruşilor. El explică :

— Sunt de părere că îi vom întâlni pe câţiva dintre cei pe care vreau să-i văd câtă vreme mă aflu aici. Aşa că totul este în ordine.

Adăugă :

— Putem hotărâ mai târziu ce avem de făcut. Bine ?

— Bine.

Cât dură discuţia aceasta Dan Lyttle nu făcuse nici o mişcare. Acum, însă, spuse :

— Înainte să-ţi pregătesc micul dejun, cred că ar fi mai bine să mă asigur că tânărul tău prieten n-o să mă plictisească în timp ce mănânci tu.

Spunând acestea, se-ndreptă spre peretele de lângă uşa de la ieşire şi dădu la o parte husa de pe un aparat strălucitor, care nu fusese acolo înainte ca ei să meargă la culcare.

Era uşor de ghicit că acela era jocul video împrumutat de la hotelul unde Lyttle lucra ca paznic de noapte.

Cei doi bărbați și intrușii priveau la Enin care se apropie de instrument. Băiatul cercetă din ochi piesele transparente din interior. Apoi examină butoanele computerului. În cele din urmă, întinse mâna și răsuci un buton. Ecranul se lumină. Imaginea părea să reprezinte un oraș subacvatic și populația sa, amenințată de niște animale marine uriașe.

Era ușor de dedus că jucătorul avea misiunea de a ucide creaturile atacatoare cu armele controlate de computer.

În timp ce Gosseyn privea zâmbind, împăratul Dzan deschise focul. După aceea, nu avu decât să se delecteze cu strigătele de încântare ale lui Enin și, în același timp, să-i pună întrebări lui Dan Lyttle. Și să-i asculte răspunsurile, în timp ce se hrănea cu ouă, șuncă și o budincă.

Întrebările se refereau la situația guvernării în această parte a planetei.

Răspunsurile erau descurajante.

Se părea că suporteri ai fostului Președinte Hardie reușiseră să moștenească puterea acestuia. Și nu păreau să-și dea în vreun fel seama că Hardie nu fusese responsabil pentru excesele regimului său, dar fusese un pion într-o luptă interstelară pentru preluarea controlului, pe care de fapt n-o înțelesese niciodată. Urmașii lui erau bărbații cei mai venali de tipul cunoscut în politica de pe Pământ din vremuri imemoriale. Lyttle nu dădu nici un nume : și acesta era un lucru cât se poate de înțelept. Indivizii numiți aveau tendința să-și regleze conturile, la nivelul la care operau.

Altă afirmație era că nu se mai auzise nimic de oamenii de pe Venus de la atacul forțelor lui Enro, cu câteva luni mai înainte.

Asupra acestui punct, Gosseyn avea propriile vederi — pe care nu avea nici o intenție să le împărtășească.

Adevărul era că milioanele de locuitori non-aristotelieni de pe Venus începuseră, de-o vreme, să emigreze. Grupuri întregi erau duse pe planete locuite, mai ales din Liga Interstelară, unde preluau sarcina de a răscândi filozofia și metodele Semanticii Generale în rândurile populației numeroase de acolo.

Avea să le ia ceva timp.

Tot în sinea sa, Gosseyn se îndoi că Pământul era pe de-antregul neglijat de venusieni. Fără îndoială, veniseră indivizi de pe Venus care evaluau felul în care trebuiau ameliorate consecințele preluării în secret a guvernării de către subalternii lui Enro. În mod obișnuit, asta însemna că trebuiau să se ocupe de indivizii care fuseseră cointeresați să treacă de partea invadatorilor, dar care, încă nu fuseseră întăriți în pozițiile-cheie.

Convingerea intimă a lui Gosseyn Trei era că, în ce privește tratamentul tipilor venali, el putea fi de un real ajutor.

După ce-și stabili astfel în minte, clar, misiunea, era tocmai pe cale să pună furculița jos când observă că Dan Lyttle stătea puțin cam în spatele lui, oferindu-i un prosop umed.

— Șterge-te pe gură.

Când Gosseyn luă prosopul, văzu că unul dintre degetele de la mâna cu care îl ținea Lyttle era întins în mod ciudat. Arăta ceva. Ceva aflat pe fața de masă.

După ce luă prosopul și începu să se șteargă cu el, privi acolo unde-i arătase degetul. Ceea ce văzu, era o bucățică albă de hârtie perforată de computer. Cum ajunsese acolo, cum reușise Lyttle s-o strecoare, neobservat, printre farfuriile pentru micul dejun, se putea explica prin faptul că, în ceea ce-l privea, fusese preocupat cu propriile gân-

duri. Iar intruşii fuseseră înşelaţi de banalitatea imaginii unui om care mănâncă.

Lyttle se aplecă din nou spre el, şi, de data asta, şopti:

— *Acela* este Maşina Jocurilor ! Identitatea lui !

— Hei !

Era un strigăt venit dinspre purtătorul de cuvânt al musafirilor nepoftiţi.

Gosseyn şi Lyttle reacţionară imedat. Gosseyn spuse :

— Dacă mai vreau ou, zici ?

Apoi se şterse iarăşi la gură, ca şi cum şoapta ar fi avut vreo legătură cu întreţinerea curăţeniei. Aşeză apoi prosopul peste cartela perforată. Se ridică. Şi se întoarse.

Spuse :

— Vă mulţumesc că m-aţi lăsat să mănânc. Dar este timpul să mă legaţi şi să-l chemaţi pe — cum i-aţi zis ? — şeful vostru.

Îndreptându-se către cei şase, îl auzi pe Dan Lyttle care strângea cu repeziciune, în spatel său, vasele de pe masă. Desigur, curăţenia includea şi îndepărtarea cu grijă a bucăţii de hârtie care fusese cu atâta discreţie identificat ca fiind identitatea cele mai importante maşini care existase vreodată pe Pământ.

Îi legară picioarele cu o sfoară la glezne şi la genunchi. Încheieturile şi braţele îi fură încătuşate la spate. Şi fu întins pe sofaua care se afla lângă peretele din faţa celui unde se aşezaseră din nou acei indivizi.

— Să stai acolo ! comandă rotofeiul. Domnul Blayney trebuie să sosească.

„Blayney“ — spuse Gosseyn. Dar nu-l rosti cu voce tare.

După ce auzi numele acela, nu mai fu nici o problemă. Avea, într-adevăr, să „stea“.

15

Gosseyn spuse :

— Ai ajuns departe, domnule Blayney, de când ne-am întâlnit ultima oară. Prim-ministru și comandant-șef al forțelor armate.

Nu primi un răspuns imediat. Bărbatul care-l privea de sus avea o expresie mohorâtă pe fața netedă, cu o undă de nedumerire. Blayney părea mai în vârstă decât îl amintea memoria Gosseyn pentru Gosseyn Trei. Și trupul, care fusese mai solid, era mai suplu. De parcă mai multe mese fuseseră sărite sau poate avusese loc o re-ajustare chimică la o perioadă de tensiune.

Hainele cu care era îmbrăcat individul erau, dacă se putea, și mai elegante decât ultima oară.

Nu primise încă nici un răspuns la remarca sa de început.

Gosseyn zăcu întins cât dură tăcerea prelungită, amintindu-și fără plăcere că ultima oară când Blayney stătuse în picioare, ca acum, privind în jos spre corpul lui Gosseyn, se aplecase brusc și, fără vreun motiv aparent, lovise puternic de câteva ori.

Părea un moment potrivit pentru o încercare de conciliere.

— Aș putea spune, spuse el, ca urmare a marelui tău succes că atunci te-am judecat greșit.

La aceste cuvinte, expresia mohorâtă se transformă într-o umbră de surâs. Și tăcerea neplăcută luă sfârșit.

— Am urmat sfatul tău, spuse Blayney. Am făcut un studiu elementar al Semanticii Generale și am corectat anumite, să le zicem așa, deficiențe de personalitate asupra cărora mi-ai atras atenția.

Gosseyn își aminti, nefericit, că lipsa de personalitate pe care cel dinaintea sa o criticase, avea de-a face cu îngrijorarea excesivă a lui Blayney privitoare la posibilitățile viitoare. La vremea aceea, avertismentul dat puternicului Thorson era că un om care se aștepta întotdeauna la ce e mai rău, avea, mai devreme sau mai târziu — de obicei mai devreme — să ia măsuri de apărare la nivel paranoic.

Ar fi fost o nenorocire dacă aceste circumstanțe rămâneau valabile : pentru că, într-un moment de criză, ele ar putea determina o replică din cale afară de violentă. Și, în această situație, victima avea să fie, bineînțeles, Gilbert Gosseyn Trei.

Trebuia făcut un efort pentru a deturna o asemenea izbucnire.

— Dacă, spuse Gosseyn, un studiu elementar a reușit să te aducă atât de repede în poziția de prim-ministru, cred că ar merita să cheltuiești ceva timp pentru a-ți însuși mai mult din teoria non-Aristoteliană pentru a controla

și ce a mai rămas din... lipsurile personalității — repetă el, cu o mică ezitare termenul preluat din Semantica Generală, apoi încheie — rămase probabil din modul tău de viață anterior.

Umbra de surâs de pe fața netedă se stinse. Fața luă iarăși o expresie încruntată. Blayney scutură din cap.

— Jocul politic, spuse el, este strict Aristotelian. Idealiștii nu au ce căuta în el.

Deasupra lui, fața aspră își schimbă iar expresia. Când se aplecă, Blayney părea iar nedumerit și, cu mâna dreaptă, pipăi sfoara cu care erau legați genunchii lui Gosseyn.

— Am tot încercat să-mi imaginez, spuse individul cu vocea lui moale, de ce ai lăsat să ți se întâmple asta din nou ?

Întrebarea părea să implice faptul că Blayney auzise despre posibilitățile dodecimale ale creierului lui Gosseyn.

Normal, era numai o posibilitate, nu o certitudine. Asadar, Gosseyn ocoli întrebarea :

— Nu sunt mai inteligent decât eram atunci.

Apoi adăugă :

— Cine ar fi bănuit că te obosești să ții casa asta amărâtă sub supraveghere ?

Ținu privirile ațintite pe fața netedă cât rosti cuvintele cu substrat de laudă. Și fu încântat să observe o ușoară mulțumire de sine în expresia celuilalt.

Dar Blayney nu spuse nimic ; nu oferi nici o explicație pentru prevederea de care dăduse dovadă.

Într-un fel, sigur că spusele sale nu aveau nevoie de răspuns. Întâi că era prea îndoielnic ca o persoană foarte îngăduitoare să-i fi dat vreodată un răspuns cinstit. Fusese implicat un mic grup de indivizi din vârful piramidei, sprijiniți în secret de puternica armată a lui Enro, comandată de Thorson.

Dintre cei de atunci, Preşedintele Hardie era mort, şi Thorson era mort şi el. Nu era prea surprinzător că Blayney, care fusese un colaborator apropiat şi al unuia, şi al celuilalt, profitase.

Şi, evident, când au fost organizate alegeri, cei care le-au organizat — sau suporterii lor — încercaseră să profite. Dar, chiar şi aşa, era greu de crezut că oamenii din emisfera vestică a Pământului decăzuseră astfel în secolul 26 A.D.

Asta demonstra ce putea face o intervenţie a forţelor interstelare cu locuitorii naivi ai unei planete.

Din fericire, în afara cazului în care Enro ar fi întreprins ceva la bordul navei de război Dzan, acea conspiraţie fusese, în esenţă, dejucată.

...Şi în afara, bineînţeles, a nostalgicilor — ca Blayney — care mai rămăseseră să fie îndepărtaţi de pe Pământ. Exista o posibilitate, optimistă, ca individul să nu ştie nimic despre condiţiile în care se întâmplaseră toate...

Şi mai era posibil ca întrebarea pusă le Gilbert Gosseyn Trei să prevină o reacţie violentă din partea noului şef de guvern din această parte a Pământului.

În afară de asta, situaţia neplăcută a lui Gosseyn rămăsese neschimbată. Până acum, nu realizase nimic important.

Gândind astfel, cum zăcea încă acolo, Gosseyn Trei îşi permise o analiză parţială după Semantica Generală.

Normal, prima impresie era, încă o dată, despre interiorul acestei case. Şi a doua, ideea că era probabil semnificativ faptul că Blayney nu dezvăluise încă scopul pentru care venise într-un astfel de loc... venise aici din grandoarea reşedinţei prezidenţiale. Dar realitatea arăta că avea să fie luată o hotărâre.

Aşadar, cea mai mare ameninţare era prezenţa în această încăpere a unui tip foarte special de fiinţe umane

de tip vechi ; asta însemnând că, aproape toţi indivizii care intraseră nepoftiţi în casa lui Dan Lyttle nu aveau să facă nimic rău până ce nu primeau un ordin direct.

Gosseyn, care pusese deja, mai înainte, prevederea de a-i fotografia mental pe cei patru indivizi înarmaţi, cu ajutorul super-creierului său, hotărâ că, în ultimă instanţă, avea să le ofere acestora o mică excursie. Din moment ce acum era prezentă o persoană cu ,dreptul" de a le da ordine, inclusiv ordinul „Împuşcaţi-l" — *şi ei aveau să-l execute*. Timpul pentru o asemenea ofertă era *acum*, nu în momentul în care era dat ordinul.

Era o hotărâre la nivel intermediar : aşadar, întoarse capul şi se adresă celor patru :

— Aş aprecia foarte tare dacă aţi îndrepta armele în altă parte. Apoi adăugă : Nu aveţi nevoie de ele, din moment ce sunt legat şi de mâini şi de picioare.

Fu interesant să constate că cei patru stăteau acolo fără să clipească, de parcă nici nu l-ar fi auzit. Cel de-al patrulea bărbat — din capătul mai îndepărtat al cvartalului — îşi aruncă privirea spre, probabil, sergentul lui, sau cam aşa ceva — civilul care, până acum, fusese purtătorul de cuvânt al eşalonului inferior — şi spuse :

— Ce părere ai despre asta ?, Al.

Cel căruia îi fusese adresată întrebarea răspunse imediat cu voce moale :

— Aici, Marele Şef — arătă spre individul în haine de gală care stătea lângă Gosseyn — o să dea ordine atunci când o să creadă de cuviinţă.

Individul înarmat care vorbise aruncă o privire spre Gosseyn. Apoi ridică din umeri. După care, nu mai spuse nimic, rămânând cu pistolul în mână.

Gosseyn îşi mută privirea de la indivizii aliniaţi lângă perete şi zâmbi acru spre Blayney :

— Nu prea cred că se află vreun viitor venusian printre cei din grupul ăsta al tău, spuse el.

Bărbatul care devenise egalul unui rege, se încruntă spre prizonier.

— Asta este o încercare de discreditare față de niște bărbați care au jurat să-și facă datoria atunci când li se cere de către un comandant autorizat ?

Gosseyn privi în sus spre fața aspră, încruntată a celuilalt și clătină din cap.

— La un anumit nivel, spuse el, Semantica Generală recunoaște a-tot-puternicia legii într-o societate înapoiată. Dar ceea ce s-a întâmplat aici pare să transceadă decretele obișnuite, legale sau criminale.

Izbucni :

— Trebuie să înțeleg că pot să fiu legat în felul acesta fără să mi se aducă la cunoștință faptele de care sunt învinuit ?

Blayney își împinse bărbia înainte.

— Tu ești un caz aparte. Și eu am dat ordinul. Rânji. Și oamenii aceștia mi-au dat ascultare, cum era și normal.

— De aceea m-am adresat lor. Sunt părtași la un abuz. Rolul lor este al unor automate. Când au venit aici, au venit ca temniceri, nu cu vreo intenție de a cerceta faptele. Mai târziu, când or să meargă la casele lor, dacă o să-i întrebe cineva ce au făcut azi, ce-o să poată răspunde ?

Rânjetul lui Blayney se întinse mai tare, dezvelindu-i dinții :

— Sunt legați prin jurământ să nu dezvăluie unor persoane neautorizate nimic din ceea ce se întâmplă, câtă vreme se află în exercițiul funcțiunii.

— Cu alte cuvinte, replică Gosseyn, dacă ai să le dai cumva ordinul să tragă în mine, ar face asta fără să trebuiască să recunoască motivul ?

— Exact !

Blayney părea că-şi pierde răbdarea.

— Guvernarea prin autoritate va mai continua pe Pământ. Aşa că să trecem la subiect. Pentru ce te afli aici ?

Dar Gosseyn îşi îndreptase din nou atenţia către cei patru indivizi înarmaţi. Şi lor li se adresă acum :

— Ca persoană separată, întrebă el, vreţi voi, fiecare, să fiţi reduşi la condiţia de temniceri în situaţia de faţă ?

Cel de-al doilea individ înarmat din stânga lui Gosseyn tresări şi i se adresă lui Blayney :

— Vreun ordin special, domnule Preşedinte ?

Individul clătină din cap, fără să spună nimic.

Mai era deci timp să obţină noi informaţii. Gosseyn întoarse capul şi strigă :

— Domnule Lyttle !

Chemarea era neaşteptată. Aşa că Lyttle, deşi terminase treaba în bucătărie, rămase pe loc. Şi aşteptă.

Părea că este cazul ca omul să fie lăsat să-şi revină.

Îşi reveni după vreo cinci secunde, când Lyttle zise :

— Da, domnule Gosseyn ?

Înainte ca Gosseyn să mai spună ceva, mai interveni o voce. Enin, care stătuse şi privise, spuse :

— Nu faceţi decât să staţi de vorbă ? întrebă el, sau — către Gosseyn — ai nevoie de ajutorul meu ?

Gosseyn zâmbi.

— Încă nu, Enin. Dac-o să am, o să-ţi spun. Dar acum, dacă vrei, poţi să te-ntorci la jocul tău.

— Bine.

Puţin mai târziu, se auziră iarăşi exclamaţiile sale de încântare.

Şi Gosseyn spuse :

— Domnule Lyttle, ce ţi-ar fi plăcut să se întâmple pe Pământ ?

Răspunsul veni imediat.

— Sper ca tu să rămâi și să ajuți ca Semantica Generală să devină iarăși o condiție preliminară pentru Venus aici pe Pământ și — după o scurtă pauză — ca Mașina Jocurilor să fie complet reabilitată.

Gosseyn comentă :

— Teoreticienii Semanticii au ajuns la concluzia că Mașina Jocurilor s-a dovedit neașteptat de vulnerabilă la amestecul activităților sale.

— Trebuie să ținem cont, veni replica, de faptul că acela nu era decât un computer ; și adăugarea a câteva mii de cartele, fiecare cu programarea sa protectoare, are să-i fie de mare ajutor pe mai târziu. Dar, desigur — vorbi cu hotărâre — nici un fel de mașină nu va transcede controlul uman.

Brusc, în urma acestui răspuns, Dan Lyttle deveni un caz aparte. Se scurseră câteva momente, chiar și pentru un corp Gosseyn, dotat cu inteligență, asociațiile care se impuseră necesitând mai mult decât o trecere în revistă.

Ceea ce păruse coincidență... acolo... atât cu Gosseyn Unu și Gosseyn Doi, deodată — ce ?

Deodată, paznicul de hotel Dan Lyttle, care intrase în camera unui Gilbert Gosseyn și-i salvase viața, părea să aibă legătură cu... tot ce se întâmplase...

Și totuși, cum se explică faptul că Gosseyn închiriase o cameră în hotelul unde Paznicul Foarte Important lucra în tura de noapte ?

Părea o slujbă atât de comună, un tânăr atât de obișnuit, de normal, cu căsuța lui, întâmplător — așa părea — așezată aici, pe deal, puțin mai la o parte și deasupra locului unde Mașina Jocurilor se adresa în fiecare zi cât durau jocurile miilor de oameni care veneau periodic în speranța că, cunoștințele lor din Semantica Generală aveau să le câștige dreptul de a migra pe Venus. Fiecare individ sus-

ţinându-şi testul, singur, într-unul din cele o mie de cămăruţe confortabile, separate...

Remarcase de la început ceva deosebit în atitudinea lui Lyttle, în felul în care-şi ţinea corpul, capul. Adevărul era că folosirea zilnică a cunoştinţelor de Semantică Generală dădea o astfel de atitudine majorităţii oamenilor.

Dar aici se afla omul căruia Maşina Jocurilor îi încredinţase, în agonia morţii, acea prte din sistemul uriaş al computerului care era... însăşi esenţa sa !

Şi acum, de la acelaşi individ, o afirmaţie cu un scop bine determinat.

Explicaţia legată de misterul lui Dan Lyttle trebuia să mai aştepte. În momentul de faţă, era suficient să identifice obiectivele unui individ similar cu el însuşi. Şi, de aceea, pentru Gosseyn Trei, venise momentul deciziei. În tăcere, dădu patru semnale, care se succedară rapid, pentru super-creierul său.

Apoi se lăsă pe spate, relaxat, fixându-şi privirea în tavan.

La stânga sa se auzi un sunet puternic. Era vocea unui bărbat care scosese un Uuhhh! prelungit.

Şi apoi : *„Hei !“*

Ultima exclamaţie venise dinspre purtătorul de cuvânt al celor şase indivizi care, în tot acest timp, stătuse mai la o parte. Gosseyn putu să-l identifice pentru că întorsese iarăşi capul într-o parte.

Ceea ce văzu erau cei doi bărbaţi în haine civile. Amândoi se ridicaseră în picioare şi stăteau cu ochii holbaţi. Aveau privirea îndreptată spre cele patru scaune care, puţin mai înainte, fuseseră ocupate de indivizii înarmaţi, în uniformă.

Toţi patru dispăruseră.

Situaţia nu se îmbunătăţise încă. O precauţie fusese luată, da. Dar, în ciuda succesului avut în înlăturarea ame-

nințării pe care o reprezentau cei patru indivizi înarmați, situația era încă departe de condiția normală a unei ființe umane.

Picioarele le avea legate la fel de strâns ca mai-nainte ; cătușele care-i strângeau încheieturile mâinilor erau de metal. Și-și asumase pe de-antregul responsabilitatea pentru cele ce se-ntâmplaseră ca rezultat al venirii lui. Deși el nu era originalul Gosseyn, oricum, el fusese cel care luase hotărârea să vină aici. Drept consecință. Dan Lyttle și casa lui erau în pericol. De aceea, el și Enin nu puteau să dispară așa, în mod dodecimal.

Nu era — constată Gosseyn cu amărăciune — momentul ideal pentru fixarea unui scop precis. Oricum, ridicându-și privirea spre Blayney, rosti aceste cuvinte mari:

— Ce-ar fi dacă s-ar reveni la o guvernare onestă în orașul Jocurilor ?

16

Tăcere !

Blayney stătea acolo, în picioare, privind în jos la omul care era, în mod evident, considerat prizonier și nu doar așa, cu numele.

Gosseyn, după ce își fixase linia de conduită, un scop atât de important încât, în momentul acela orice cuvinte sau fapte n-ar fi făcut decât să zădărnicească rezultatul, se relaxă și rămase tăcut.

Cel care sparse tăcerea fu al doilea ajutant. El vorbi din celălalt capăt al camerei, de unde se aflaseră mai înainte indivizii înarmați, și spuse cu o voce de bariton :

— Domnule, am putea să ne mutăm, acolo, departe de zona de Distorsiune ?

Expresia lui Blayney, care fusese până atunci cât se poate de stăpânită, se înăspri.

— Cred că e nevoie de o soluţie mai radicală, spuse. Arătă spre Gosseyn :

— Veniţi şi luaţi-l pe individul acesta, să-l ducem afară.

Ochii i se îngustară când se uită la Gosseyn.

— Ai vreo obiecţie ? întrebă el.

Deşi se afla întins, Gosseyn făcu o mişcare ca ridicatul din umeri.

— Nu văd ce rost ar avea, spuse el. Apoi adăugă : N-am vrut decât să-ţi pun acea singură întrebare fără a mă afla în pericolul de a primi replica în mod violent.

Dădu iarăşi din umeri.

— Ce părere ai despre asta ?

Civilul Numărul Doi vorbi iarăşi primul.

— Ce este cu — omul arătă cu mâna spre scaunele goale — tovarăşii noştri ? N-ar trebui să, uh, să-i facă să apară la loc ?

Blayney, care se-ntorsese pe jumătate către cel ce vorbise privi peste umăr la Gosseyn.

— Ce spui în legătură cu ei ? întrebă el.

Gosseyn spuse :

— Nu sunt morţi. Dar — adăugă el — nu se mai află pe această planetă.

— Am tot încercat, spuse Blayney, să descopăr unde ar putea fi instalat dispozitivul de Distorsiune care să-i facă să dispară de aici. Pentru că — omul părea nedumerit, dar şi impresionat — trebuie să fi fost necesară o selecţie de mare fineţe pentru ca scaunele să rămână pe loc.

Pentru Gosseyn, aceasta fusese o intervenţie care-i conveni : acum era evident că Blayney nu ştia nimic despre posibilităţile super-creierului său, şi bănuia că un dispozitiv ascuns făcuse această ispravă.

Părea important să încurajeze această opinie. Aşa că spuse pe un ton neutru :

— După cum probabil ştii, contactele interstelare au adus multe noutăţi ştiinţifice pe mica noastră planetă, împreună cu multe pericole şi ameninţări.

Şeful Guvernului Ţării care fusese cândva Statele Unite ale Americii, dădu din cap aprobator.

— Este şi acesta un mod de a vedea lucrurile. (Dar păru că acceptă explicaţia).

Pentru că, atunci când vorbi din nou, vocea era ceva mai amicală :

— Iar în ce priveşte întrebarea ta, o să repet ceva din ceea ce am mai spus.

Zâmbetul deveni sarcastic.

— Ai auzit vreodată de partide politice ?

— În legătură cu ce ?

— Ei bine, eşalonul superior al unui partid este o bandă de indivizi aflaţi în interior. Ei ocupă toate poziţiile — cheie. Sunt cam opt sute de indivizi şi, înainte de alegeri ei se întâlnesc în acea încăpere binecunoscută, plină de fum de ţigări, dosnică, despre care am auzit cu toţii, unde se vorbeşte în cuvinte din patru litere. Fiecare dintre ei are propria cameră plină de fum, în care se înghesuiesc vreo două sute de susţinători ; aceştia îşi capătă şi ei slujbele lor. Grupul conducător este format din prieteni intimi ai Preşedintelui şi, dacă acesta face ceva care nu e pe placul lor, ei încep să răcnească.

Gosseyn spuse :

— Dă-mi numele celor din grupul de intimi şi cu am să merg să stau de vorbă cu ei.

Dacă a existat vreodată un om cu o expresie de uimire pe faţă, atunci acela era Blayney în momentul de faţă.

— *Să vorbeşti cu ei ! ?* spuse el. Ţi-ai pierdut minţile ?

— Ei, nu chiar să vorbesc...

Fu rândul lui Gosseyn să zâmbească înţelegător.

— Preocuparea mea principală este să încep reînfiinţarea Maşinii Jocurilor. Poate că tu o consideri ca un fel de instrument educativ, sau piesă de muzeu, sau, şi mai mult, o cale de a obţine voturile de la tâmpiţii care se ocupă cu Semantica Generală, — le poţi spune tâmpiţi, dacă nu ai un cuvânt din şapte litere, mai bun, care să fie mai convingător pentru susţinătorii tăi.

— Dar de ce vrei să mergi să-i vezi pe uniii dintre indivizii aceştia ?

Gosseyn explică :

— Eu sunt interesat numai de indivizii care se împotrivesc reînfiinţării Institutului de Semantică Generală şi, mai pe urmă, a Maşinii Jocurilor.

— Dar ce ai de gînd să le faci ?

Tonul era foarte insistent.

— Să-i ucizi ?

— Nu, am să mă descotorosesc de ei aşa cum am făcut cu subalternii tăi înarmaţi, de aici.

Tăcere prelungită. În cele din urmă, fără nici un chef zise

— Ei, bine, trebuie să admit că poţi să manevrezi un echipament de produs dispariţii destul de grozav. Apoi curiozitatea învinse : Unde-i o să-i trimiţi ?

— Am eu în minte un loc. Dar cred că ar fi mai bine dacă n-ai ştii unde e locul acela.

Trebuie că Blayney făcuse un semn. Pentru că civilul Numărul Unu se apropie, îi dezlegă picioarele lui Gosseyn şi-i desfăcu cătuşele. Gosseyn şi le desprinse singur şi i le dădu.

În timp ce ajutantul se dădu înapoi, se adresă şefului său :

— Domnule, aş putea să-i pun o întrebare acestui domn ?

Arată spre Dan Lyttle.

După asta, ajutantul îi zise lui Lyttle :

— Chestia aia cu presupunerea despre care îi povesteai băiatului — este valabilă și pentru adulți ?

Pe fața paznicului de hotel apăru un ușor zâmbet.

— Este valabilă pentru toată lumea. De ce ?

— În timp ce te ascultam, veni răspunsul — mi-a venit în gând că poate și eu am niște presupuneri de care m-aș putea lipsi.

Lyttle spuse :

— Urmează un curs de Semantică Generală, cum a făcut — mă rog — șeful tău de aici. Iată unde l-a adus.

Nu primi nici un răspuns. Dar privirea ușor pierdută în zare arăta că omului îi venise o idee și nu-l mai părăsise

După scurtă vreme, el deschise curtenilor ușa pentru Președintele Blayney care pleca.

...Când dădură colțul, el și Enin, Gosseyn înregistră prima imagine directă, pe care o zărea acest corp, a Institutului de Semantică Generală — sau, mai bine zis, a ceea ce rămăsese din el.

Ceea ce văzu era o clădire cu o fațadă rectangulară care lăsând deoparte aspectul de ruină, ar fi putut fi rămășițele unei clădiri de bancă de tip vechi. Apropiindu-se, Gosseyn văzu că aspectul era de fapt dat de uzură.

Cum știa că fațada decorativă fusese distrusă prin forță, era evident — acum, când privea de aproape — că cimentul, care se aflase la temelia și în spatele fațadei, fusese și el spart.

Traversă, împreună cu Enin, strada și ajunseră curând la intrarea principală. Și apăsă pe un buton deasupra căruia era scris PAZNIC. Lângă buton se afla o ușă îngustă, obișnuită.

Trecură aproape două minute. Apoi ușa îngustă se deschise și în cadrul ei se ivi un bărbat între două vârste.

Nici ochii, nici atitudinea individului nu purtau vreun semn că sunt bineveniţi. Totuşi, după ce citi fără nici un chef autorizaţia oficială dată de Blayney, se dădu la o parte şi arătă cu degetul spre scara slab luminată, roasă, care părea să fi fost cândva de marmură. Şi spuse :

— E acolo o uşă, mai sus de jumătatea scării, pe care scrie : „Cabinet particular". Păru nefericit când încheie : Bănuiesc că asta căutaţi.

Gosseyn spuse :

— Ne trebuie şi două chei pentru uşa aceasta, ca să nu te deranjăm când ieşim.

Arătă spre uşa de la intrare. Aceasta îi mai aminti de ceva. Adăugă :

— Cred că-mi amitesc că acolo era o uşă laterală. Cred că va trebui să avem chei şi pentru aceea.

— Da, bine, veni răspunsul îmbufnat.

Părea că, în cele din urmă, se înfiripase o asociaţie de idei în mintea îngrijitorului.

— O să se întîmpjle câte ceva pe aici ? întrebă el.

— Mai multe, răspunse Gosseyn.

Dăduse răspunsul peste umăr, căci el şi Enin porniseră de-a lungul coridorului larg.

După ce merseră cam treizeci de metri, Enin spuse :

— Tipul ăla avea un aer cam ciudat.

Gosseyn aprobă în sinea sa, gândind că îngrijitorul fusese într-adevăr cam respingător. Probabil — presupuse el — slujba omului era o sinecură ; în timp ce o intensificare a activităţii ar fi însemnat că trebuie să înceapă să transpire pentru salariul său.

Omul va trebui să fie supravegheat... deşi nu prea era clar ce fel de acţiune duşmănoasă putea întreprinde o asemenea persoană... dacă nu-şi băgau alţii nasul.

Goseyn îşi dădu seamă că zâmbea acru din cauza direcţiei în care o luaseră gândurile sale. Implicaţia nedes-

luşită era că ar putea fi inamici ai Semanticii Generale, pe undeva, nevăzuţi.

Dar asta nu era de fapt o problemă. Pentru încă cea mai mare parte, vasta majoritate a populaţiei Pământului nu putea fi mai puţin interesantă decât era. Pentru ei, Venus — unde fiecare trebuie să fie un om de iniţiativă — nu prezenta nici un fel de atracţie.

Întinderea veşnică a Pământului, asupra căreia trecerea secolelor nu avusese un impact real... decât că, odată cu dezvoltarea tehnologiei, acum doar apăsau pe butoane care acţionau aparatura de uz cotidian din casele lor, iar transportul era la un nivel atât de sofisticat pe care omul de rând nici nu încerca să-l înţeleagă. Aşa că — fu concluzia de moment a lui Gosseyn, atunci când ajunseră la uşa pe care scria „Cabinet particular" — dacă era nevoie ca îngrijitorul să fie supravegheat, atunci aceasta se va face pentru un motiv care, deocamdată, era obscur. Şi nu trebuia analizat încă.

17

Când intrară pe ușa cu tăbliță „Cabinet particular", care nu era încuiată, Enin spuse :

— Se pare că pe aici nu dăm decât de oameni respingători și nu găsim decât case murdare.

Gândul pe care comentariul acesta i-l evocă lui Gosseyn îl făcu să zâmbească ; așadar, după o scurtă pauză, el enunță faimosul concept al Semanticii Generale.

— Enin, harta nu este același lucru cu teritoriul ; și, pe urmă, ai cam încurcat hărțile. În fond, tocmai venim de la o întâlnire cu șeful guvernului acestui continent.

Urmă o pauză, apoi îl auzi :

— Oh, acela !

Altă pauză, urmată de o încruntare a sprâncenelor și de cuvintele :

— Ce vrei să spui cu harta ?

— Mai târziu, spuse Gosseyn. O să-ți explic.

Dar nici lui, cu sau fără ajutorul conceptelor Semanticii Generale, camerele de locuit prin care se uita acum nu-i inspirau dragoste la prima vedere.

Apartamentul în care intrară era destul de mare pentru nevoile lor imediate ; dar, în mod evident, nu fusese bine întreținut. Și era vizibil că fusese văduvit de o parte din mobilă.

În salon era un singur loc unde se putea sta jos : o canapea. Nu se vedeau nici un fel de scaune și nu exista decât o masă mică și un telefon de cabinet.

În bucătărie se afla o măsuță fixată în perete, o sobă zidită și un frigider de asemenea zidit, mare. De pe rafturile, zidite, lipseau cam trei sferturi din farfuriile care trebuiau să fi existat cândva acolo.

Erau două dormitoare, unul cu un singur pat mare și unul cu două paturi alăturate ; dar altă mobilă nu mai exista. Dulapuri zidite, pentru haine, se aflau în ambele camere de dormit așa că, cel puțin aveau loc unde să-și pună hainele de care își vor face rost.

Observă că Enin intrase în dormitorul mai mic. Așa că Gosseyn se-ndreptă spre bucătărie. Când cercetase mai devreme prin sertarele de acolo, descoperise o hârtie și un creion. Se apucă să facă o listă.

Era primul său moment de liniște de când sosise. Stând acolo, pe scaun, simți o senzație ciudată în cap și în corp. Gosseyn se opri din scris și așteptă, încruntându-se...

Vocea lui Enin se auzi de dincolo de ușă :

— Chiar crezi c-o să facă asta ? Chiar crezi c-o s-o facă ?

— Să facă ce ?

Senzația aceea groaznică se atenuă, atunci strigă întrebarea, apoi întrebă iar :

— Și despre cine vorbești ?

— Domnul Blayney ! Chiar crezi c-o să reconstruiască această clădire ?

Gosseyn tremină de scris cuvântul „lapte". Apoi puse creionul jos. Se ridică. Și ieși în salon. În timpul acesta constată că era cuprins de o complexitate de gânduri și percepții.

...Pricepu că senzația ciudată existase în toate minutele acestea, poate chiar cu câteva ore, înainte, înăbușită de prezența lui Enin, care-l solicita atâta ; vaga conștiință a prezenței alter-ego-ului său, și toate celelalte realități.

Îl găsi pe Enin întins pe podeaua din salon într-o poziție cât se poate de răsucită. Dar copilul părea să se simtă bine. Gosseyn merse până lângă el și rămase în picioare privind la împăratul Dzan, apoi rosti din frazeologia Semanticii Generale :

— Cel mai bun răspuns pe care ți-l pot da se bazează pe o hartă generalizată, pe care o am în mintea mea, a felului în care funcționează guvernele.

— Dar ai spus că harta nu este același lucru cu teritoriul.

Ochii băiatului străluceau.

Bărbatul zâmbea.

— Am spus că harta nu este neapărat același lucru cu teritoriul. Și lucrul acesta este adevărat mai ales cînd avem de-a face cu hărțile pe care le avem despre mersul lumii și felul de a fi al oamenilor. Aici, pe Pământ, Președintele Blayney are o mulțime de bani la dispoziție pentru cheltuieli publice. Una sau mai multe companii vor face reconstrucția Institutului ; și ele vor primi ajutor guvernamental pentru asta. Interesul nostru în toată treaba asta este că vom avea constructorii de partea noastră. Așa că...

În momentul acela, sună telefonul. Gosseyn ridică receptorul și spuse :

— Alo ! Cine e la telefon ?

O voce de bărbat rosti :

— Aici este Compania de Construcţii Daynbar. Am înţeles că aţi fost autorizat să reconstruiţi institutul ; am dori să trimitem o echipă pentru a discuta despre renovare.

Gosseyn rămase pentru o clipă uimit, chiar dacă tocmai prezisese ceva de genul acesta. Concluzia sa de moment fu că un asociat, de-al lui Blayney îl contactase pe un constructor care, probabil, ceva mai târziu, avea să-l plătească pe informator pentru informaţie.

Cum pentru el era un lucru care-i convenea, răspunsul său respectă regulile de politeţe în afaceri :

— Când ar putea oamenii dumneavoastră să ajungă aici ?

Află că „echipa" lor avea să apară la ora 8 a.m., ziua următoare... totul cât se poate de normal, după părerea lui Gosseyn.

Dar, într-un fel, nu îndeajuns de repede pentru senzaţia de urgenţă care — nu ştia cum — îl cuprindea, venită nu se ştie de unde.

După ce puse receptorul jos, observă că Enin se ridicase de pe podea şi stătea în uşa de la bucătărie, uitându-se fix la el. Dar băiatul nu spunea nimic. De aceea, Gosseyn comentă :

— Sper că toate astea nu sunt prea plictisitoare pentru tine.

Urmă o pază şi apoi — altfel decât se aşteptase — o strâmbătură deformă faţa copilului.

— Bănuiesc, spuse băiatul, că ai câteva presupuneri de data asta şi crezi că vreau să mă întorc pe nava aia idioată, la toţi nefericiţii ăia.

— Eşti pe aproape ; dar poate vrei să te întorci la mama ta, răspunse Gosseyn.

Dar chiar în timp ce vorbea, se adaptă în sinea sa la analiza făcută de Enin. Nu era rău, după toate mofturile acelea de copil. Dar trebuia să admită că gândul, convingerea, că pentru Majestatea Sa Imperială Dzan, un loc cum e Pământul, în care nimeni nu făcea temenele, era respingătoare se dovedea cam zădărnicită. Și, respingător, în cel puțin unul din sensurile sale, însemna că oricine simțea astfel, nu dorea să fie aici.

Tocmai când încheie acest gând, Enin vorbi din nou :

— Se-ntâmplă ceva în jurul tău, spuse el, și tu nu ești fraier. Închipuiește-ți, te lași legat acolo, și te descotorosești de indivizii aceia înarmați...

Tăcu. Apoi băiatul făcu ochii mari.

— Am uitat să te întreb. Unde i-ai trimis pe indivizi ?

Gosseyn zâmbi acru.

— Acolo, în zona aceea înghețată, unde am fost noi.

— Uauau !. Nu crezi c-o să-ngheț ?

— Erau îmbrăcați destul de bine ; și n-au decât o milă de mers până la clădirea aceea ; așa că nu-mi fac griji.

Se gândi un moment, Apoi adăugă :

— Este prețul pe care i-am pus să-l plătească pentru că erau conștienți de presupunerile conform cărora acționau. Îți amintești, le-am dat o șansă să se gândească la asta, dar nici unuia nu i-a păsat.

Băiatul avea o expresie gânditoare, dacă era posibil ca un băiat de doisprezece ani să aibă o astfel de expresie.

— Mda, spuse el apoi, Este greu să-mi imaginez c-o să stăm aici câtă vreme renovează ei casa asta. Mai urmează ceva după asta ?

Era o întrebare bună. Sentimentul lui Gosseyn că ceva îl scormonește, era mai puternic. Și avea acum timp să determine ce anume — dacă era ceva — îi cauza această stranie senzație.

Telefonul sună aproape imediat.

Se auzi, dintr-o parte, vocea lui Enin :

— Se pare că mai e o companie care vrea să facă treaba.

Gosseyn, care se-ndrepta spre telefon, nu răspunse. Dar avu acest gând-răspuns că, la acest înlat nivel guvernamental, nu va fi probabil nevoie de proiecte de construcție speciale.

Orice telefon în legătură cu renovarea trebuia să se refere la alt aspect al misiunii. Și, desigur, adevărul era că aveau să fie multe aspecte.

Totuși, câteva momente mai târziu, când puse aceeași întrebare — ca înainte — la receptor, primi un răspuns foarte diferit. Vocea bărbatului de la celălalt capăt al firului era aspră :

— O să fiu cât se poate de clar : dacă nu renunți la ceea ce ți-ai pus în minte până la sfârșitul acestei zile, o s-o pățești. Acest institut de prostie n-o să fie reconstruit.

Gosseyn care observase că mesajul și vocea erau înregistrate — în mod automat — de casetofonul de cabinet, reuși să-și revină din șocul produs de amenințarea neașteptată, tocmai pentru a spune :

— Ai grijă să te îmbraci călduros, din momentul acesta încolo !

Urmă o pauză la celălalt capăt al firului. Apoi, aceeași voce, dar cu un ton uimit în loc de amenințare, spuse :

— Ce prostie mai e și asta ?

Bang ! Receptorul de la celălalt capăt fu trântit.

„...După telefonul acesta, analiză Gosseyn, sunt înclinat să trag concluzia că acesta este rezultatul faptului că

paznicul nostru sfătuiește pe cineva care este dispus să plătească informațiile."

Enin se încruntă.

— Nu-mi dau seama care este presupunerea, spuse el.

Gosseyn nu-și putu reține zâmbetul la auzul termenului din Semantica Generală — care nu era întrutotul aplicabil. Dar nu spuse decât :

— După cum cred eu, grupuri, sau indivizi, care sunt împotriva reeducării maselor, caută o sursă de informare, foarte puțin costisitoare, cu privire la orice activitate care ar putea fi inițiată în acest loc, dacă l-au mituit pe paznic.

— Mda !

Băiatul își exprimă acordul, aproape complet absent. Stătea în picioare, cu buzele strânse, de parcă s-ar fi gândit intens. Apoi dădu din cap și spuse :

— Și-acum, ce facem ?

Nu era o întrebare la care Gosseyn să poată răspunde imediat. I se învârtea capul.

Nu mai urmă nici o întrebare. Evenimentul cel mai important din viața lui în acest moment era senzația aceea că ceva îi scormonea prin întregul sistem nervos.

18

Puţin mai târziu, când reuşi să-i atragă atenţia alter-ego-ului său, Gosseyn Doi transmise de la distanţa aceea enormă :

„Am fost conştient de senzaţiile tale şi ele sunt similare cu cele pe care mi le crează cei de pe nava străină, când reuşesc să penetreze sistemul nostru de protecţie. Problema ta este că te afli acolo, neprotejat."

Datorită barierei interstelare enorme dintre el şi duşman, aceasta era o informaţie care-l sperie. Dar era, desigur, posibilitatea cea mai evidentă. Eforturile făcute de nava străină de a-şi impune controlul nu putea pătrunde sistemul electronic de apărare al navei Dzan sau al navelor de război ale lui Enro.

Dar, cine ştie cum, acele instrumente incredibil de sofisticate păstrează contactul cu Gosseyn Trei. Şi, deşi ei

nu-și dădeau, probabil, seama de asta, el era, pentru ei, ființa umană cea mai importantă : el era individul care, fără să vrea, era responsabil pentru faptul că nava lor, cu întreg personalul de pe ea, fusese transportată din galaxia lor în această galaxie.

Dar ei bănuiau ceva. Pentru că, deși el se afla la o distanță de mulți ani, ei erau electronic conștienți de existența lui și, cu ajutorul instrumentelor lor de mare precizie, încercau să pună stăpânire pe el.

Gândul ivit în mintea sa, acum, când stătea să analizeze, fu : de ce să nu-i lase s-o facă ?

Îl întrebă pe Gosseyn Doi :

„Ce-ar trebui să fac, dacă o să merg pe nava lor ?"

„Ei bine, — gândul îndepărtat al lui Gosseyn Doi era însoțit de un zâmbet amar — unul dintre lucrurile care ar fi, cel puțin, amânate, ar fi renovarea Institutului de Semantică Generală de pe Pământ."

Exista cel puțin un răspuns la asta. Gosseyn îl rosti în gând :

„Când Dan Lyttle iese din tură, de la hotel, la miezul nopții. Vine aici să doarmă."

Încheie aici mesajul :

„Cred că totul va fi în mâini bune dacă-l las pe el aici să conducă lucrările și eu merg la bordul navei străine — ceea ce cred că trebuie, într-adevăr, să fac, cu condiția ca mai întâi să mă descotorosesc de un potențial individ turbulent, aici pe Pământ."

Răspunsul păru să fie o acceptare resemnată.

„Ești un bărbat mai curajos decât mine. Dar ce faci cu băiatul ?"

Gosseyn fusese preocupat. Acum, privi în jurul lui. Și fu cam speriat să constate că Enin dispăruse... „Expresia aceea ciudată pe fața lui ; pune precis ceva la cale..."

Mental, transmise :

„Cred că, temporar, aş putea să-l las aici cu Dan. Mă-ndoiesc că ar vrea să se întoarcă pe navă acum."

Zâmbi.

„Reeducarea sa conform Semanticii Generale nu este completă încă. Şi-acum trebuie să te las şi să văd unde s-a dus..."

Un bărbat îmbrăcat în cămaşă şi vestă. Aceasta era sursa vocii ameninţătoare.

Cercetările rapide pentru găsirea lui Enin îl duseră pe Gosseyn în jos, prin holul întunecat, la reşedinţa paznicului. Şi acolo îl găsi pe nefericit pe podea, bolborosind despre un băiat care — reieşi în cele din urmă — îl „arsese" de câteva ori înainte să-i devină clar că numai o confesiune îl putea salva de însuşirile speciale ale acestui pui de drac...

Numele pe care reuşi cu greu să-i distingă — Gorrold — se dovedi a fi un individ de pe lista lui Blayney, cu cei două sute de susţinători din cămăruţa din dos.

Iar Gosseyn, care se dusese drept la biroul acestuia, stătea acum în picioare, uşor nedumerit, privind la trupul mătăhălos şi figura insolentă a lui Gorrold. Pentru că nu era frumos să transferi dodecimal o persoană aşa de subţire îmbrăcată, în zona aceea îngheţată... de-acolo.

În timp ce căuta în minte alte posibilităţi, Gossey spuse cu amabilitate :

— Preşedintele Blayney m-a rugat să vorbesc cu tine. Poate am putea să mergem undeva să luăm prânzul sau să bem ceva ?

În cel mai rău caz, dacă era să meargă afară — indiferent unde — Gorrold trebuia să-şi pună o haină pe el.

Dar ochii cenuşii, sfidători, se mulţumiră să se holbeze la el, de pe faţa aceea colţuroasă,

— Am băutură chiar aici.

Totuşi, individul nu se mişcă să aducă „băuturile". Stătea acolo, pur şi simplu, în spatele biroului lucios, în cămaşa şi vestă, şi zâmbea sarcastic. Părea să fie o cămaşă scumpă dar nu destul de călduroasă pentru ger.

— Eu cred, continuă Gosseyn, că vei înţelege când o să-ţi spun că este vorba despre o discuţie intimă : care nu poate fi dusă în biroul cuiva unde s-ar putea să fim auziţi.

— Dacă, replică Gorrold, preşedintele vrea să-mi dea anumite indicaţii, n-are decât să pună mâna pe telefon, aşa cum a mai făcut de o sută de ori ; şi când o să-i recunosc vocea, o să-i spun : „Da, Domnule Preşedinte, consideră treaba asta ca şi făcută."

Spunând acestea, faţa îşi pierdu orice urmă de zâmbet.

— Aşa că nu primesc acest mesaj intim, al cărui mesager este cineva pe care nu l-am văzut niciodată.

Privirea cercetătoare a lui Gosseyn descoperise pe neaşteptate vestonul individului — cel puţin avea aceeaşi culoare cu pantalonii pe care-i purta acesta. Zăcea aruncat pe ceea ce bănuia că era masa barului acestui birou, în colţul îndepărtat.

Odată făcută această descoperire se simţi mai bine şi se ridică în picioare.

— Este evident că nu apreciezi ceea ce ţi-am spus : că discuţiile pot fi auzite de urechi străine. Aşa că, pur şi simplu, am să-i raportez preşedintelui că nu ai chef să auzi comunicatul lui intim şi că poate să ţi-l transmită de-acolo. Bine ?

Gorrold îl însoţi până la uşă, o deschise şi strigă la secretare lui :

— Domnişoară Drees, condu-l pe domnul afară.

Pentru ceea ce voia el să facă, trebuia ca Gorrold să facă un pas înapoia uşii. Exact în momentul acela, Gosseyn îl transmise în lumea aceea înghetată.

Gosseyn puse mâna cu hotărâre pe clanța ușii și spuse, ca și cum ar fi vorbit cu Gorrold.

— Ne mai vedem noi, domnule.

Aproape simultan, privirea îi căzu pe vestonul aruncat pe masa de la bar. Cu ajutorul super-creierului execută fotografierea. Și imediat o transmise și pe ea în lumea aceea înghețată.

După aceea, închise ușor ușa în spatele lui. Și, în curând, trecea pe lângă secretară și ieșea prin ușa dinspre stradă, care era întredeschisă.

În timp ce se îndrepta către ieșire, se gândea la un lucru căruia nu ar fi trebuit să-i dea nici un fel de atenție : spera că secretara domnului Gorrold era atât de bine educată încât să nu intre în biroul șefului ei fără să fie chemată.

Avea vaga impresie că era mai bine pentru renovarea Institutului de Semantică Generală dacă nimeni n-ar fi bănuit că există vreo legătură între vizita lui Gilbert Gosseyn și dispariția lui Gorrold.

Neprielnic moment. Chiar în acea clipă senzația din capul său deveni un vârtej întunecat.

19

Gosseyn deschise ochii într-un întuneric de nepătruns.

Amintindu-și ce se întâmplase — senzația de vârtej — rămase nemișcat. Și trecură cel puțin zece secunde până ce se contură gândul că... Era, fusese posibil ?...

Ideea care-l sperie fu aceea că acum era exact ca atunci când corpul lui Gosseyn Trei se trezise după ce capsula spațială fusese adusă la bordul navei de luptă Dzan.

„...Mă aflu aici dezbrăcat (așa se simțea), acoperit cu un cearșaf subțire..."

Își mișca ușor mâinile și brațele. Și nu mai avu nici o îndoială : era un cearșaf, și nu era gros ; și în afară de acestea, nu părea să mai aibă alte haine. Degetele sale atinseră pielea caldă.

Încet, cu grijă, trase de cearșaf ; îl îndepărtă de pe partea de sus a corpului său. Apoi, la fel de încet, ridică mâinile în sus, pipăind.

Atinse o suprafață plată. La mai puțin de douăzeci de centimetri de pieptul său, calculă el. Și când încercă să se ridice și împinse, aceasta se dovedi a fi un ceva neted, solid, care nu ceda.

...Exact ca atunci când își venise în fire în capsulă... cu numai câteva zile în urmă, luând în considerație timpul cât fusese conștient.

Se lăsă iarăși pe spate, într-o poziție relaxată, și se întrebă... „sunt oare acțiunile mele observate și aici ?... Sau sunt izolat de exterior ?...“

Datorită acestui sentiment brusc de nesiguranță, era în mod sigur timpul pentru un test.

„Alter ! — Era chemarea mentală directă — ai cumva vreo idee despre ce s-a întâmplat cu mine ? A mai avut loc — el ezită cutremurat de o asemenea eventualitate — vreun deces în grupul vostru ?“

Urmă o pauză. O senzație de gol... acolo. Și, apoi, brusc, *contactul,* aproape ca și cum s-ar fi deschis o ușă.

„În ultimele secunde, veni gândul lui Gosseyn Doi, abia ți-am simțit prezența. Chiar și gândul tău de adineauri era foarte estompat. S-ar putea ca cineva să permită această comunicare. Totul este dintr-o dată mai clar.“

Nu părea momentul potrivit pentru a analiza cine putea fi acel cineva. Și în următoarele „cuvinte“ alter-ego-ul său păru că avusese aceeași părere ; era un răspuns la întrebarea lui Trei :

„Nu cred — spuse vocea îndepărtată în gândul său — că tu, Gosseyn Trei, ai fost ucis. Așa că acesta nu este un alt trup Gosseyn care se trezește.“

Afirmația avea un aspect care-i aduse ușurare, dar îl și speria. Pentru că cea ce se întâmplase și se întâmpla dovedea că cineva care reușea aceste miracole tehnologice remarcabile, știa despre trezirea anterioară.

Pentru că se afla într-o capsulă spațială similară cu prima.

Ceea ce atrase după sine o altă idee : Atunci, prima dată — toate legăturile acelea ?

Nu avea nici o senzație fizică legată de prezența tuburilor de cauciuc sau a acelor înfipte în piele, pe care le simțise atunci când se trezise prima oară. Acum, după ce se pipăi cu atenție cu degetele și cu mâinile, și întinse brațele până la extremitățile sale inferioare, nu găsi decât piele goală.

Îi strigă mental lui Gosseyn Doi :

„Se pare că ai avut dreptate. Nu este vorba de Gosseyn Patru care devine conștient. După cum ai dedus tu, aparent corect arată ca Gosseyn Trei capturat."

Fără să știe de ce, se simți ușurat. Și trebui să treacă mai multe secunde până să-și dea seama că, dovada că era vorba de fapt, de un corp Gosseyn capturat, nu era tocmai un motiv pentru el, care era cel capturat, să se simtă mai bine.

Iarăși nefericit, își reluă comunicarea cu Gosseyn Doi, aflat în siguranță... acolo, departe :

„Se pare că acești străini au fost în stare să parcurgă zeci de mii de ani-lumină, să pună stăpânire pe mine și să mă aducă, aici, nu știu unde."

„Ei bine", — tonul răspunsului de la îndepărtatul alter-ego era plin de dezgust, mai degrabă înciudat decât respingător — „să știi că ei au pus un fel de stăpânire pe tine, electronic, dinainte de a părăsi nava Dzan. Și, evi-

dent, pe urmă, au reușit să rezolve problema controlului de la distanță și au acționat".

Stând întins, acolo în întuneric, Gosseyn Trei fu de acord că acest fapt era într-adevăr, cât se poate de evident.

„În fond, concluzionă Gosseyn Doi, trebuie să ne amintească că super-creierul Gosseyn a dovedit că, la un anumit nivel al realității, distanța nu are nici un fel de importanță."

Era adevărat. Dar nu însemna că puteau fi fericiți să constate că și altcineva putuse folosi o metodă similară pentru a captura un corp Gosseyn. Din moment ce nava străină nu ezitase să atace nava Dzan, se punea întrebarea : de ce nu-l omorâseră, pur și simplu, pe Gosseyn Trei ?

Gândul de răspuns al lui Gosseyn Doi era ciudat, sec :

„Cred că putem în cele din urmă să analizăm situația. Probabil că te studiază. Cred că vor să reconstituie ce li s-a întâmplat. Iată-i aflați în altă galaxie ; și-acum au pus mâna pe ticălosul care a pricinuit acest dezastru. Așa că, fii pregătit să fii judecat pentru crima de a fi transportat străini ilegal."

Nu prea erau cuvinte care să-l liniștească.

Gosseyn Trei își aminti că, aflat pe Pământ își exprimase dorința de a merge pe nava străină, pentru a se confrunta cu ființele semi-umane.

Probabil că, acum, această confruntare avea să aibă loc în circumstanțe oarecum mai puțin favorabile : ei știau unde se afla el, dar el nu știa la fel de bine, unde se aflau ei, sau el.

Ceea ce-l deranja — își dădu seama în timp ce continua să stea întins acolo — era că, probabil, se afla acum pe drum. Și nu avea nimic împotrivă să aștepte aici în speranța că va afla ce vrea, știu eu cine, să facă cu el.

...Gândul său, cu propunerea pe care şi-o făcuse, ajunsese la Gosseyn Doi ; pentru că mintea celuilalt îi transmise gânduri relevante.

„Indiferent ce-ai de gând să faci, trebuie să ai mare grijă. După cum îţi spuneam, cei ce te-au luat prizonier s-ar putea să te studieze, asta însemnând că studiază posibilităţile creierului Gosseyn".

„Crezi că mă aflu la bordul acelei nave stăine ?"

„Nu este singura posibilitate, dar, luând în consideraţie ce s-a înâmplat până acum, aceasta este cea mai valabilă."

„Într-adevăr" aprobă Gosseyn Trei din întunericul în care se afla. „Deci, ce-mi recomanzi ?"

„Aşteaptă !"

Începuse să aştepte cam mult.

Şi poate că cei care-l ţineau sub observaţie aşteptau să vadă ce-o să facă *el*, în consecinţă. Îi veni iedea că una dintre acele consecinţe trebuia să fie nava de luptă Dzan.

Dacă avea să meargă acolo, asta avea să-l pună din nou la adăpostul ecranelor protectoare de pe navă. Aşa că era important să constate dacă cei care-l ţineau captiv ar fi fost dispuşi să-l lase să scape într-un loc unde nu-l mai puteau controla.

Când ajunse cu analiza sa în acest punct, realiză că celălalt Gosseyn îl aproba deja.

„E-n ordine dacă vii aici", îi transmise telepatic Gosseyn Doi, „cu condiţia ca mai întâi să-l transferi pe Enin înapoi în apartamentul mamei sale. Ea crede că fiul ei se află împreună cu tine ; aşa că e mai bine să nu apari aici singur."

„Bine. Asta-mi sugerează unde trebuie să merg mai întâi."

Acesta putea fi momentul hotărâtor. Gosseyn simțea că prinde curaj ; super-creierul său tocmai executa focalizarea specială necesară pentru similarizarea dodecimală, când...

În momentul acela, se auzi o voce spunând :

— Scoateți-l de acolo și... (cuvânt neânțeles) o să stea de vorbă cu el !

O pauză : apoi, de la îndepărtatul Gosseyn Doi veni admonestarea :

„Ai grijă, Trei ! Intenționat te-au lăsat să auzi asta. Așa că, deși ideea de a sta de vorbă e în general liniștitoare, după atacul neașteptat pe care l-au lansat imediat de la sosirea lor, asta ca să-ți amintesc că nu sunt prietenoși, te sfătuiesc să fii pregătit să faci saltul dacă ți se oferă cea mai mică ocazie."

Simți o mișcare sub corpul său. La fel ca aceea simțită cu două zile în urmă, mișcare era în direcția unde se afla capul său.

În sinea sa, Gosseyn oftă. Dar, imediat după aceea, realiză că nu era un sentiment de ușurare cel pe care automat — talamic — îl exprimase. Era încordare. Care se intensifica pe măsură ce mișcarea aceea continuă, îl aducea mai aproape de... de ce ?

Își aminti fulgerător, cum — ultima oară — fusese scos din capsulă în întunericul compact al laboratorului Dzan.

Poate că ființele Troog doreau, la fel, să încerce să stea nevăzuți pentru el o vreme, în timp ce, cu ajutorul instrumentelor lor, îl cercetau.

Să le permită, oare.? După un moment de frământare, își dădu seama că adevărata întrebare era : *putea să-i împiedice ?*

Își aminti... acolo pe nava Dzan... simțise un curent de aer, fie o diferență de temperatură din laborator îi afectase terminațiile nervoase ale corpului său gol.

Să-i las ? Să nu-i las ?

De fapt, se gândea unde să încerce să meargă mai întâi și, de fapt, făcea cele necesare pentru a-și „pregăti" super-creierul pentru similarizarea dodecimală în acel loc.

Dar nehotărârea, constată el, se datora unei nesiguranțe care era relevantă numai pentru condiția de a fi Gosseyn.

Se întâmplau tot felul de lucruri, și aveau să se mai întâmple cuplului Gilbert Gosseyn care trăiau în același timp. Și, la un anumit nivel — nivelul la care ei doi acționau ca o echipă, când nu conta dacă corpul unuia avea să fie ucis, atâta vreme cât rămânea celălalt să meargă mai departe, putea fi o idee bună să se confrunte cu acești oameni înainte să înțeleagă prea bine ce puteau, sau ce nu puteau face ei.

„...Pe de altă parte, dacă acest corp este ucis — acela aș fi *eu*, dispărut pe vecie."

Se simți vinovat... „Iată-ne pe noi, trupurile Gosseyn, cu marea asemănare din mințile noastre, cu memoria care merge până la identificare, și corpuri similare care se tot perpetuează — Grupul acela de corpuri de optsprezece ani, așteptând acolo, undeva...

În ciuda acestei realități, eu sunt acela — poate primul — care începe să gândească de parcă ar fi o persoană aparte."

După teoria Semanticii Generale, desigur, el era o persoană separată ; O complexitate de particule și curenți energetici aranjați sub forma unei ființe umane, diferită de toate celelalte forme similare din univers, inclusiv Gosseyn Unu și Doi.

Ceva din implicațiile acelei analize rapide în această situație stresantă trebuie să fi ajuns până la îndepărtatul său alter-ego. Pentru că, pe neașteptate, veni gândul :

„Hei, Trei, ia stai puțin ! Hai să discutăm !

Probabil din cauza gândului celuilalt Gosseyn care-l solicitase, și cu ușa care se deschisese chiar în momentul acela, și lumina dintr-o încăpere care-i izbi ochii și-n care — imediat — văzu niște ființe ciudate, în două picioare, care-l fixau cu niște ochi rotunzi, negri, fără pleoape,... fu un moment de confuzie...

Suficient pentru a declanșa o reacție.

20

Sosi gol, încă stând întins pe spate, cu fața în sus.

Gosseyn Trei stătea nemișcat, cercetând cu privirea o cameră însorită. Nu-i era ușor, pentru că încă era prezentă confuzia acelor clipe în care înregistrase imaginea străinilor.

Și mai era teama de ei, de ceea ce ar putea face : și, simultan, o tentativă rapidă de a-și determina senzațiile corpului :

...Erau oare senzații care să indice că ei erau încă în contact cu el ?...

Cele câteva secunde care fură necesare pentru a-și da seama că este întins pe podeaua acoperită cu un covor din dormitorul Institutului de Semantică Generală, trecură. Se simți ușurat când văzu că ușa era închisă și că era singur. Și apoi...

Avu o senzaţie vagă de vârtej.

Undeva în adâncul fiinţei sale.

Deşi se aşteptase la asta, fu dezamăgit.

„Bine, bine, gândi el necăjit, în timp ce se ridicase în picioare. Cel puţin acum ştiu ce este şi la ce poate duce."

După câteva secunde care-i trebuiră să se ridice, deveni deodată optimist. Poate că o să-l ţină o vreme sub observaţie. Să vadă ce face. Să afle de ce venise aici.

Şi, bineînţeles, existau lucruri pe care o fiinţă umană le încearcă pentru prima dată.

Blayney îi trimisese vreo şase costume de haine, cu completările necesare ; şi cinci dintre ele — descoperi Gosseyn uşurat — se aflau încă în dulapul său de haine.

În timp ce trăgea repede pe el, mai întâi lenjeria de corp, apoi pereche de pantaloni bej-închis şi o cămaşă maron, şosete şi pantofi, se trezi întrebându-se ce s-o fi întâmplat cu costumul pe care-l purta în momentul când a fost transportat în capsula de la bordul navei străine.

Oare să se afle un veston, pantaloni, cămaşă, cravată, şosete şi pantofi, aruncate grămadă, în holul exterior al biroului lui Gorrold ?

Aceasta era prima posibilitate. Greu de crezut că senzaţia de vârtej, care precedase momentul transferului afectase şi altceva în afară de corpul său. În procesul de similarizare dodecimală al super-creierului său, hainele îl însoţeau numai dacă le „fotografia" în mod special...

Această neimportantă frământare încetă brusc, în momentul în care deveni mai conştient de situaţia din jurul său şi de faptul că, pe când îşi îmbrăca ultimele haine, îşi dădu seama că Gosseyn Doi îl solicita.

Şi efectiv ridică privirea în sus şi spuse în gând :

„În ordine, alter-ego, ai vreo propunere ?"

Răspunsul fu împăciuitor :

„Nu. Tu te afli acolo, nu eu. Se pare că eu mă aflu în

afara acestei experiențe. Bănuiesc că vrei să faci ceva pentru Enin înainte să se mai întâmple ceva."

Era adevărat. Deși — acum, că revenise în scenă — ceea ce-și propusese nu mai părea așa de urgent ca mainainte. Constată că spusele lui Doi despre faptul că nu era implicat îi declanșară un nou șir de gânduri.

„Vrei să spui, întrebă el, că am început să fim destul de separați încât tu nu simți sezația aceea de vârtej în tine ?"

„Se pare — veni răspunsul — că ei sunt în stare să ne diferențicze. Sau folosesc un mecanism de focalizare pe care-l au îndreptat asupra ta."

A doua idee păru să fie cea mai aproape de realitate.

Așadar, Gosseyn Trei transmise telepatic :

„Dacă așa stau lucrurile, atunci, dacă o să fie nevoie, poți, fie să vii să-l iei pe Enin, fie să-l transporți pe baza fotografiei mentale din super-creierul meu."

„Trebuie să cântărim bine, veni replica, și, poate, să facem ceva teste. Dar în tot ceea ce te privește pe tine și pe Enin, trebuie să ținem cont și de efectul asupra Reginei — Mame — Strala a tot ceea ce faci tu."

Un zâmbet slab păru să însoțească gândul de final :

„Dacă tu ai să fii primul Gosseyn care face dragoste cu o femeie, ai face bine să nu mai ratezi preliminariile emoționale mai rău ca prima dată."

Gosseyn Trei nu comentă. Termină cu încălțatul pantofilor. După care se ridică și deschise ușa.

Îl zări imediat pe Enin care se afla în salon împreună cu Dan Lyttle. Băiatul îl văzu și explică :

— Uaau, ce mă bucur că te-ai întors. Tipul ăsta e mai rău ca — rosti un nume care nu-i era cunoscut.

Se întâmplă ca atunci când realizezi cu întârziere ceea ce ai auzit, dar, deodată, i se păru că ceea ce auzise era

„Traada !". Şi, la fel de important, avu impresia că trebuie să fi fost numele profesorului împăratului de pe nava Dzaa.

Mişcarea de dezgust pe care o schiţă cu mâna voia să însemne că Dan Lyttle era mai rău decât Traada.

Situaţia părea să solicite o întrebare.

— Despre ce era vorba ? întrebă Gosseyn.

— Nume.

— Oh, făcu Gosseyn.

— El spune că un seaun nu este un seaun.

Fără să vrea, Gosseyn zâmbi. Evident, Dan Lyttle continuase iniţierea băiatului în Semantica Generală. Iar aceasta era ultima teorie prezentată.

Ceea ce-l deranja era sentimentul că nu avea timp pentru astfel de lucruri. Logica sa îi spunea că fiinţele Troog, nefiind iniţiate în teoria semantică, aveau să-şi piardă repede răbdareea dacă se lăsau implicate în treburi cotidiene specifice existenţei umane.

Oricum, erau lucruri pe care trebuia să le afle. Repede.

Se întoarse către bărbat.

— Vreo problemă, câtă vreme am fost...

În momentul acela ezită, dîndu-şi seama că Dan şi Enin credeau că fusese să discute cu oameni de afaceri care erau împotriva Semanticii Generale ; nu avea cuvinte potrivite care să poată descrie evenimentele uluitoare care se derulează, aşa că adăugă stereotipul — „plecat".

Sună telefonul.

Dan Lyttle zâmbi şi spuse :

— Cred că avem răspunsul la întrebarea ta. Acesta este al patrulea telefon de când am venit aici. Primele trei au fost de la oameni de afaceri furioşi. Să răspund ?

— Nu. Lasă-mă pe mine.

În timpul cât Goseyn se îndreptă grăbit spre capătul canapelei, se aşeză şi ridică receptorul, Enin spuse :

— Au mai fost două telefoane cât am fost eu singur aici.

Gosseyn rosti „Alo" cu vocea sa cea mai profundă.

La celălalt capăt urmă o pauză lungă, după care un zgomot ca acela produs când cineva trage aer în piept, și, în cele din urmă, o voce cunoscută spuse :

— Gorrold la telefon. În caz că nu-ți amintești de numele meu, poate te ajută dacă-ți spun că dau telefon de la un observator din Anzi. Și că aici se află patru dintre soldații de gardă ai Președintelui Blayney. Și o să ne întoarcem în seara asta. Trei dintre noi au ceva planuri în ce te privește.

Deci locul acela se află pe Pământ.

Gosseyn trecu prin tot felul de stări pe măsură ce percepea realitatea. Poate că ar fi trebuit să se simtă ușurat, din moment ce, bineînțeles, nu dorise să producă un rău iremediabil vreunuia dintre acei oameni. De asemenea, părea destul de logică ideea că super-creierul său, în acele momente de confuzie, selectase locul acela fără să știe de unde. Trebuie să fi fost implicate anumite interferențe. Și, în graba aceea, ceea ce-i era familiar se sincronizase automat mai rapid.

Aceste gânduri i se succedară rapid ; și în timpul derulării lor, luase o hotărâre.

— Am senzația, rosti el în receptor, că va trebui să avem o discuție între patru ochi. Și, acum că ai descoperit niminicia universului, poate că acesta ar fi momentul potrivit.

La celălalt capăt al firului se auzi un sunet. Părea să fie expresia unei nedumeriri. Cuvântul rostit, dacă putea fi numit astfel,era o combinație de h-uri și n-uri, și o vocală, sau două, trei... Și se auzi cam așa :

— Huhnnuhhn ?

Tonul părea interogativ.

Gosseyn nu încercă să facă o traducere exactă. În momentele care urmară după exclamație, el făcu mai întâi o „fotografiere“ a unei porțiuni din podea la câțiva metri depărtare de el : și simultan, evocă „fotografia“ mentala a lui Gorrold.

Se auzi imediat un ‚ah“. Venea de la omul de afaceri pe care-l văzuse atât de puțin — ieri să fi fost ? — și care stătea întins pe podea, în cealaltă parte a camerei.

Goseyn puse receptorul jos și spuse pe tonul cel mai calm :

— Dificultățile pe care le întâmpinăm când avem de-a face cu alți oameni se datorase faptului că au, în general o idee simplistă, fixă, despre felul în care stau lucrurile Pentru astfel de oameni, lumea este o serie de imagini mentale fixe. Privesc la ceea ce numim scaun și se gândesc la el ca fiind numai atât — nici mai mult, nici mai puțin.

Stăpânirea de sine, de care dădu dovadă, păru să fie molipsitoare. Pentru că Enin, după ce aruncase o privire speriată spre corpul de pe podea, păru să-și revină. Spuse pe un ton provocator :

— Și nu-i așa ? Scaunele sunt făcute pentru a sta pe ele. Băiatul ridică din umeri.

— Încep să cred că sunt de partea lor.

— Fiecare scaun este diferit de celelalte scaune, explică Gosseyn. Chiar și într-o fabrică, unde se face un singur tip de scaun, în mii de exemplare, esența lemnului — ca un singur exemplu — este diferită pentru fiecare. Dar acesta este un aspect superficial despre care discutăm în Semantica Generală. Ceea ce este important pentru minte este faptul că tot timpul trebuie să fim conștienți *că orice* obiect este o structură complexă din punct de vedere fizic și chimic. În acest caz, i-am dat structurii numele ‚scaun“, pe care-l folosim în general pentru ceea ce ați spus. Dar am văzut că el se folosește și pentru a ține o ușă

deschisă. Numele pe care i-l dăm n-are importanță. Dar trebuie să fim conștienți de particule, atomi, molecule, curenți energetici, etc. Zâmbi. Ați înțeles ?

Majestatea Sa Imperială Dzan nu răspunse imediat. Gosseyn observă că și Dan Lyttle zâmbea. Tânărul îi aruncă o privire, apoi fără o vorbă, se apropie de Gorrold care tocmai se ridica în picioare.

Rotofeiul om de afaceri părea să fie nedumerit. În cele din urmă, spuse :

— Unde naiba mi-e haina ? întrebă el îmbufnat.

Gosseyn fu ușor surprins. Nu observase că omul sosise fără haină. Amănuntul fusese înregistrat pe undeva prin subconștientul său. Dar fuseseră — constată el — așa de multe alte lucruri care se impuseseră atenției sale, încât, de fapt supercreierul său nu-i transmisese înțelesul.

Își aminti cu întârziere, că, mai întâi, îl transmisese pe Gorrold pe panta înghețată a muntelui, și de-abia apoi transmisese haina în același loc, ca un gest caritabil — nedorind ca omul să sufere de frig mai mult decât era necesar.

Probabil că haina zăcea acum pe podeaua observatorului, lângă telefon, acolo, în America de Sud.

În acest caz, nu era o problemă să aducă și haina după ce-l adusese pe individ. Așadar, după doar câteva clipe, Gosseyn trecu pe lângă Gorrold și Dan. Se aplecă. Luă de jos haina. Și i-o dădu proprietarului.

Urmă un moment de tăcere ,timp în care rotofeiul își îmbrăcă haina. Fața lui, de om la cincizeci de ani, reflecta o serie de reacții interioare. Apoi, după ce termină de îmbrăcat...

— Trebuie să recunosc — începu Gorrold — că, oricum faci ceea ce mi s-a-ntâmplat...

Cuvintele păreau să indice că precauția trecea înaintea furiei și supărării. Continuă :

— ..poate că ar trebui să mă mai gândesc înainte să mai întreprind ceva.

Cu aceste cuvinte individul termină ce avea de spus.

Pentru Gosseyn, acesta era fără îndoială, rezultatul cel mai bun pe care putea spera să-l obţină. Deocamdată.

Îl văzu pe Dan Lyttle îndreptându-se spre uşa dinspre coridor şi deschizând-o. Aşteptă până ce Gorrold ajunse la uşă, trecu de ea, apoi dispăru din vedere.

Gosseyn trase concluzia că omul avea să părăsească foarte curând clădirea ; dar Enin alergă spre uşă şi scoase capul să se uite în jur. Băiatul raportă imediat :

— Se-ndreptă spre uşa principală.

Apoi :

— A plecat.

În jumătatea aceea de minut, Gosseyn închisese ochii şi îi transferă pe cei patru soldaţi din garda Preşedintelui Blayney, pe rând, pe o stradă pe care ştia el mai dinainte.

Enin se întoarse în cameră. Întrebă :

— Ce faci cu indivizii care au telefonat ?

Gosseyn trase adânc aer în piept.

— Nimic, spuse el.

Îi veni o idee ciudată — ciudată pentru el. Era timpul să-şi ofere o pauză ; aceasta era senzaţia. Trebuia să fie o pauză în existenţa agitată pe care o avusese acest corp Gosseyn din momentul în care se trezise în capsula de la bordul navei de luptă Dzna.

Dormise, e adevărat, în căruţa lui Dan Lyttle. Dar, deşi un somn de oboseală avea rolul lui, şi necesitatea lui, nu de asta simţea nevoia.

O pauză.

Spuse :

— Ascultă, Enin ! Ascultă, Dan ! Preşedintele Blayney a pus o sumă de bani în fiecare din costumele pe care mi le-a trimis. Aşa că, haide să plecăm chiar acum, şi să mer-

gem la cel mai apropiat restaurant, să mâncăm, să stăm de vorbă.

*

...Restaurantul avea un interior cu o lumină obscură ; dar avea o cameră de jocuri video, din care Dan trebui să fie pescuit de două ori ; de fiecare dată veni plin de recunoștință, când Gosseyn merse și-l anunță că sosise mâncarea. De fiecare dată își mânca porția, după care dispărea în mare grabă.

Între timp, pe când Gosseyn și Dan Lyttle își mâncau friptura și salata, subiectul de conversație era chiar Dan Lyttle.

Prima întrebare fu a lui Gosseyn :

— De ce, după ce cunoștințele tale de Semantică Generală au fost acceptate de Mașina Jocurilor, nu te-ai dus pe Venus ?

Răspunsul tânărului, cu privire la acest subiect, fu, evident, foarte direct :

— După cum știi, sunt paznic de noapte la un hotel. Deși tehnologia computerizată pentru asemenea locuri este foarte bine pusă la punct, încă e nevoie de oameni : și eu am primit slujba asta într-o vreme când locurile de muncă erau cam puține. Am descoperit imediat că această slujbă mă îndepărta de condiția normală a unei ființe umane.

Muncind toată noaptea și dormind opt ore, uneori, în ziua următoare, am pus repede capăt impresiei pe care mi-o formasem când am venit prima dată în Orașul Mașinii Jocurilor, de pe coasta de est. M-am gândit la asta și, după ce am ieșit cu două fete în zilele mele libere — pe rând, se-nțelege — am hotărât că nu pot cere unei tinere obișnuite să se căsătorească cu mine. Semantica Generală, după cum știi, și după cum am descoperit și eu mai târziu, nu face decât să trasoze linii de conduită în direcția supraviețuirii în cadrul oricărei situații de viață.

Înainte de a-mi lua calificarea S.G. era o femeie care mă văzuse într-o noapte, târziu, când a venit să-și viziteze un prieten din alt oraș, care locuia la hotel. Normal, asta am aflat-o mai târziu. Dar ce s-a întîmplat : a venit într-o noapte că stea la hotel și mi-a telefonat la 3. a.m. și mi-a spus să urc în camera ei și să fac dragoste cu ea. Ei, eram și eu tânăr, nu-mi formasem încă o părere despre astfel de lucruri. Mai apoi, am aflat că soțul ei murise ; și că se hotărâse să rămână soția lui pe vecie și să nu se mai căsătorească. Dar m-a văzut pe mine și m-a chemat și eu am urcat la ea. Și, pe urmă, o dată pe lună se ruga la soțul ei s-o ierte și lua o cameră la hotel și mă chema. După cum spunea, începusem să fiu implicat în situația asta înainte de a mă instrui în Semantica Generală. Mai târziu, când am discutat această relație cu Mașina Jocurilor, s-a dovedit că activitatea sexuală umană era un lucru pe care nu-l putea evalua. Mă crezi, sau nu, după această constatare, am stat treaz nopți la rând, Mașina Jocurilor îmi dădea telefon dinspre ziuă și stătea de vorbă cu mine.

Gosseyn aștepta. Era o problemă minoră, dar interesantă care arăta că Mașina gândea și în orele ei libere.

Dan Lyttle continuă :

— Poate că mai dădea telefon și altor paznici de noapte; dar nu cred. Pnetru că, atunci când ai apărut tu pentru Jocuri și ea a început să evalueze care era situația ta, și rostul armatelor puternice care se aflau în apropiere de Pământ, ea m-a folosit ca pe un aliat din afară în caz de urgență. Așa că, într-o zi m-am dus la ea și atunci mi-a dat duplicatul pe care l-a copiat după el însuși.

— Aceea era plăcuța tranzistorizată pe care mi-ai arătat-o ? întrebă Gosseyn.

— Da. Crezi, sau nu, până ce n-ai sosit tu, cu corpul tău duplicat, nu se gândise să facă un duplicat al ei însăși.

— Ei bine, spuse Gosseyn gânditor — asta tot nu explică pe de-antregul de ce nu te-ai dus pe Venus.

— Am devenit agentul ei special.

Ochii din partea opusă a mesei îl priveau cu sinceritate.

— Trebuie să recunoşti că era un statut de mare valoare. În ce-o priveţte pe acea femeie, după ce mi-am luat gradul în S.G., am îndemnat-o şi pe ea să urmeze cursurile. Le-a urmat şi după o vreme, am descoperit că ceva din interiorul său începea să se obişnuiască cu moartea soţului ei, şi că un bărbat pe care-l cunoştea, o remarcase pe neaşteptate şi o invitase la cină. Nu după multă vreme, a încetat să vină să mă mai vadă. Dar se schimbase ceva în ea. Avea, într-un fel, altă ţinută.

Gosseyn nu avu de pus alte întrebări sau de făcut comentarii. Ceea ce auzise îi dădea o nouă perspectivă asupra Maşinii Jocurilor. În ce o priveşte pe femeie şi legătura ei cu paznicul de noapte de la hotel — întotdeauna fuseseră probleme în această zonă.

Se observase, încă de mult că bărbaţii preferau de obicei femei care arătau foarte bine în exterior şi care, în consecinţă, aveau un fel de forţă interioară. Interesant era că, probabil, forţa interioară era tot ce era necesar.

Se opri. Pentru că... în interiorul lui... se iscase brusc o senzaţie ciudată, ca şi cum ceva îl atrăgea spre nicăieri.

Se ridică degrabă în picioare şi spuse :

— Îl duci pe Enin înapoi la Institut.

Spunând acestea, scoase repede din buzunar banii daţi de Blayney şi-i trânti pe masă.

De data aceasta n-a mai simţit vârtejul, ca mai înainte, dar...

Reuşi să se întrebe :

„Smuls ?... Încotro ?...“

21

Pe o planetă a unui soare din Calea Lactee, un bărbat pe nume Neggen stătea în picioare, privind o mașină — o navă spațială mică, în formă de țigară.

Nava spațială se afla la picioarele lui, într-o scobitură naturală care era pe jumătate grădină, pe jumătate marmură netedă. Era o marmură lustruită de o mână de om și o grădină făcută de om, ceea ce oferea un amplasament decorativ pentru mica naivă.

Bărbatul gândea cu mare regret :

„În toți acești ani, aceste milenii, nava aceasta s-a aflat aici și noi n-am văzut-o."

Și acum, venise un mesaj de la Gilbert Gosseyn, aflat pe îndepărtatul Pământ. Era un mesaj autorizat de Liga Galactică care anunța că probabil vor fi găsite multe ase-

monea nave, cel puțin câte una pe fiecare din zecile de mii de planete. Mesajul îi dăduse o descriere exactă.

Fotografia care însoțise mesajul prezenta interiorul navei, cu cele patru containere ale sale. Două dintre acestea erau suficient de mari pentru a încăpea, în fiecare, un mascul uman adult. Celelalte două erau ceva mai mici, și fiecare era construit pentru a încăpea o femeie în el.

Detaliile fuseseră cuprinse în mesajul lui Gosseyn care se încheia astfel :

„Anunțați imediat dacă o astfel de navă a fost cumva găsită pe planeta voastră și locul unde se află ea acum !"

Așa că el trimise informațiile cerute... și acum, iată-l pe însuși bărbatul a cărui fotografie însoțise mesajul ; numai că acum el urca scările de marmură spre Neggen.

...Ceeea ce-l preocupă pe Gosseyn Trei, un minut sau două mai târziu, — cum stătea lângă Neggen și se uita la fotografii — era senzație că este copleșit. Și, cu fiecare clipă care trecea i se întăreau următoarea convingere că trebuia să-și propună un țel propriu.

Dar care ?

Normal, exista întotdeauna un țel implicit, în orice situație : *să rămână în viață !* Totuși, acesta nu-l ducea nicăieri în situația în care se afla în momentul de față.

Ceea ce-l deranja cel mai tare era precizia de care dădeau dovadă ființele Troog. Într-un fel, ei își dăduseră seama de felul în care, la început, poate cu un milion de ani în urmă, oamenii veniseră din cealaltă galaxie.

Și folosiseră autorizația Ligii și numele lui în încercarea de a localiza una dintre aceste nave spațiale de patru pasageri. Și, când primiră răspunsul, avuseseră imediat la îndemână metoda dodecimală proprie de a-l transporta pe Gilbert Gosseyn Trei într-un loc, unde nici el, nici vreunul dintre ceilalți Gosseyn nu fuseseră vreodată. Îl tran-

sportaseră cu o viteză dodecimală dintr-un restaurant de lângă Institutul de Semantică Generală de pe Pământ.

Și faptul că sosise complet îmbrăcat dovedea că ei ținuseră minte ce făcuse el cu haina omului de afaceri Gorrold, cu o precizie care nu deriva numai din mintea lui Gosseyn. Pentru că el, personal, nu-și fotografiase încă acest nou costum de haine.

Când ajunse la același nivel cu bărbatul îmbrăcat în ceva care semăna cu o togă romană, și care stătea în capătul scărilor, Gosseyn gândi : „Probabil că singurul scop pe care-l pot avea acum este să observ cât de pregătiți sunt."

Poate că toate detaliile i-ar putea dezvălui câte ceva.

Neggen spuse — în engleză :

— Ce speri să afli din descoperirea unor astfel de nave ?

Auzind limba care-i era familiară, Gosseyn deveni conștient că în sinea sa se contura un scop. Pentru mai târziu... Incredibil — iarăși — acești Troog trebuie să știe de acum, felul în care *ei* învățaseră engleza, pentru că aici folosiseră o metodă de a o transmite altcuiva.

Într-o confruntare, mai târziu, asta avea să-i dea posibilitatea să afle cum 170.000 de Dzan vorbiseră automat în limba engleză, limba trupului adormit Gosseyn din capsula spațială pe care o găsiseră în spațiu... după ce Dzan și nava lor de luptă fuseseră în mod misterios transportați cu o viteză dodecimală, din galaxia lor de la un milion de ani-lumină distanță.

„...Să plec, oare ? Să mă-ntorc să-l iau pe Enin ? Și să mă îndrept spre nava Dzan și spre protecția pe care ar reuși să mi-o ofere aceasta ?

— Ce părere ai, Alter ?..."

Era o întrebare spontană, fără nici un gând preliminar; o simplă acceptare a faptului că ar avea nevoie de ajutor.

Ceea ce-l sperie, apoi, fu absența oricărui răspuns ; și, mai rău absența unei senzații legată de prezența celeilalte minți Gosseyn...

Nu era clar de ce ființele Troog se străduiau să-i țină deconectați pe cei doi Gosseyn în această situație. Dacă era o nouă încercare de a-și demonstra capacitatea, aceasta fusese deja demonstrată.

Analiza sa rapidă fu întreruptă.

Pași. Întoarse capul, odată cu Neggen. Și văzu că o femeie, îmbrăcată tot cu ceva asemănător cu o togă, se apropia dinspre o clădire lungă, joasă, care se putea zări printre tufișurile dese aflate în direcția aceea. Judecând după vârstele pământene, ea părea să aibă cam patruzeci de ani, aceași vârstă pe care o arăta și bărbatul.

Femeia se opri cam la trei metri într-o parte, pe scările care urcau mai sus în punctul acela, și spuse ceva de felul :

— *N'ya dru hara tai, Neggen ?*

Vocea ei părea tulburată și suna ca o întrebare.

Tonul bărbatului era mai ridicat.

— Doamne, Dumnezeule, spuse el. Rubri, ce bolboroseală mai e și asta ?

Șocul resimțit la acest schimb de replici se răsfrînse și asupra lui Gosseyn. Îi trebuiră câteva secunde pentru a se obișnui cu sentimentul neașteptat că el era într-un fel responsabil pentru ceea ce se întîmplase cu acești oameni.

Adresându-se lui Neggen, întrebă :

— So ia ta ?

Omul dădu din cap, dar expresia îi era încă acuzatoare.

— Ce este cu ea ?

Gosseyn își revenea din șoc. Arătă spre fotografii și mesajul care le însoțise.

— Haide s-o ducem la computerul tău, spuse el. Dacă el a putut primi un mesaj de la mine înaine — uh — să învăţ limba voastră, atunci poate traduce şi pentru soţia ta. De fapt, adăugă el repede, aceste sisteme computerizate de comunicaţie interstelară traduc automat cam o sută de mii de limbi — aşa mi s-a spus.

— D-dar... dar...

— Este o poveste lungă, spuse Gosseyn, şi acum nu ştiu cum se vor îndrepta toate. Dar, haide repede ! Înainte de a se mai întâmpla ceva.

Graba din vocea sa veni din cauza senzaţiei bruşte din interiorul lui — avea iarăşi senzaţia că este smuls.

Înregistră un gând propriu, îndepărtat : într-un fel, fiinţele Troog îl adunaseră aici, pentru ca ei să-şi arunce o privire asupra navei care, cu multă vreme în urmă, adusese doi bărbaţi şi două femei din galaxia lor, în aceasta.

În timpurile acelea de foarte de demul, sute de mii de nave spaţiale mici, ca aceasta, traversaseră enormele distanţe ale spaţiului intergalactic. Şi, evident, ei vruseseră să vadă una...

*

...În unul dintre localurile mici ale universului, într-un restaurant, se dovedi a fi următorul loc în care fu transportat.

Dar, de fapt, până ce nu ieşi, foarte precaut, din mica anticameră, în care sosise, Gosseyn nu văzu că se afla într-un restaurant elegant, de tip pământean.

Cum ca să spunem aşa, îl sorbea din priviri pe elegantul maître — d'hotel ceea ce-l deruta era... îşi amintea că îi dusese, pe Enin şi pe Dan Lyttle într-un restaurant. Care putea fi scopul fiinţelor Troog pentru a duplica situaţiile ?

Amintirea rămase să-l deruteze și în minutul care urmă, când maître-d'hotel înaintă spre el și spuse în engleză :

— Pe aici, domnule Gosseyn. Vă așteaptă.

„Pe aici" ducea la ușa unui separeu. Și abia după ce păși pragul zări cam doisprezece oameni — la o masă lungă.

În grupul acela, în încăperea aceea cu o lumină obscură, un cap cu părul roșu îi atrase atenția ; și astfel, primul individ pe care-l recunoscu Gosseyn era — șoc ! Enro cel Roșu, rege al planetei Gorgzid și cuceritor al imensului imperiu pe care Gorgzid îl controla. Președintele Blayney stătea alături de Enro, după care, figurile, în sens figurat, îi săreau în ochi : cei doi Prescott, Eldred și Patricia Crang, Leej, Breemeg, Draydart — în uniformă — și alți trei bărbați pe care, după ce aceștia își întoarseră fața de la el, lui Gosseyn îi trebui mai multă vreme să-i identifice. Erau cei trei savanți, Vocea Unu, Doi și Trei. Cei ce-l scoseseră prima dată din capsulă.

Faptul că aceștia erau cu toții persoane care se aflaseră la bordul navei Dzan, era desigur semnificativ. Ei erau toți indivizi cu care se aflase în contact verbal la bordul uriașei nave, și-n plus, Președintele Blayney de pe Pământ.

Lipsea Strala. Lipseau Enin și Dan Lyttle și — o absență semnificativă, într-adevăr — Gosseyn Doi.

Îl fulgeră un gând : străinii nu erau pregătiți încă, să trateze cu cei doi Gosseyn în același timp.

Gosseyn Trei avu impresia că cei din cameră fuseseră angajați într-o conversație minoră și pe un ton scăzut, chiar înainte de sosirea lui.

...Trebuie că toți, și fiecare în parte, erau speriați de implicațiile celor întâmplate... ce iscusință fusese necesară să-i aducă aici ; și totuși, faptul că erau în viață și nu uciși fără nici o judecată, avea și el semnificația lui.

Observase deja că la capătul îndepărtat al mesei era un scaun neocupat, în fața căruia, pe masă, se aflau așezate tacâmuri. Nu fu deloc surprins, când maître d'hotel îl conduse chiar acolo.

În jumătatea de minut necesară pentru a ajunge la scaunul liber, cei așezați păstrară tăcerea.

Gosseyn nu se așeză. Aștepta ca maître d'hotel să se-ndepărteze ; privi între timp la cei adunați acolo și văzu că și ei îl priveau, expectativ, poate chiar plini de speranță.

Probabil anticipau că aici avea să fie hotărât, un plan. Într-un fel, prezența fiecăruia în această cameră, nădăjduia să fie explicată la sosirea lui Gosseyn.

Gosseyn avu o senzație de gol în stomac. Pentru că nici el nu avea nici un plan. Nici o explicație.

Avea nevoie de mai multe informații. Și, din moment ce credea că pentru el, din cauza ființelor Troog timpul era scurt, rosti... o întrebare :

— Are cineva dintre voi de prezentat vreo părere în legătură cu posibilitatea ca străinii să vă fi adus aici ?

Enro fu acela care ridică mâna și care spuse — în engleză :

— Cred că ei, probabil știu că, dacă-mi fac vreun rău, flota mea va distruge singura lor navă. Apoi adăugă : Chiar acum, Amiralul Paleol se află în contact direct cu mine.

Gosseyn se întrebă dacă Enro observase că, la sosirea sa la bordul navei Dzan, fusese nevoie ca sora lui să-i traducă limba Gorgzid în engleză, iar acum, nu numai că înțelese întrebarea lui Gosseyn, dar și răspunse la ea.

— În limba engleză ? se prefăcu mirat Gosseyn.

Tăcere. Apoi, cu un zâmbet acru, super — leader-ul comentă :

— În liniile de comunicaţie interstelară se operează o traducere automată ; şi principalele limbi pământene au fost adăugate după ce, draga mea soră — se opri şi aruncă o privire spre Patricia Crang — a venit aici şi, uh, şi-a găsit un soţ.

Tânăra femeie ridică din sprâncene, dar nu zise nimic. Iar Gosseyn n-avea de gând să comenteze problemele personale.

Dar, în mintea sa, acest aspect — Enro şi situaţia lui specială — căpătă brusc un înţeles special, neântârziat.

Cu capacitatea lui specială, făcu o fotografiere foarte precisă a lui Enro, observând că un obiect mic ataşat, sau aflat cumva în interiorul hainelor bărbatului, avea o calitate specială.

„...Poartă un mic dispozitiv de distorsiune", îi raportă Gosseyn alter-ego-ului său, „şi acesta este felul în care ţine legătura cu flota lui".

„Sunt sigur că ai dreptate", veni răspunsul.

Imediat, Gosseyn Trei făcu o a doua „fotografie", separată, a acelui foarte mic dispozitiv. Era o prevedere pentru viitor. Completă acum. Pentru a fi utilizată la momentul potrivit.

Stând acolo, îşi continuă rolul de intermediar.

— Ne-ai luat o piatră de pe inimă, asigurându-ne că tu, cel puţin, nu vei păţi nimic.

Privi în jurul său.

— Mai e ceva care ne-ar putea face să ne simţim mai în siguranţă ?

Eldred Crang ridică mâna.

— Ceea ce am să spun s-ar putea să nu fie liniştitor, dar observ că şi tu, se pare, presupui că pionul principal al acestei situaţii au fost fiinţele Troog.

Gosseyn aprobă din cap.

— Cred că ființele Troog au folosit cunoștințele extrase din super-creierul meu pentru a vă aduce pe toți aici. Așa, că, se pare — folosi expresia S.G. — am un plan.

Apoi descrise ce i se întâmplase când se trezise pe neașteptate înapoi în capsulă, numai că, de data aceasta, se aflase la bordul navei străine.

— Poate că ar fi trebuit să stau să fiu interogat, își încheie relatarea, dar am preferat s-o șterg

Nimeni nu spuse nimic. Fețele celor de la masă păreau mai încruntate, dar asta era tot.

Excepție făcea Leej. Ceva din atitudinea ei părea s-o scoată în evidență.

Gosseyn, care se simțea oarecum presat din ce în ce mai tare, o observase pe Leej, femeia prezicător, stând mai la o parte. Într-un fel, ea evitase să-l privească direct. Așa că, pentru el, era timpul să folosească posibilitățile ei speciale.

Privi spre ea și spuse :

— Leej, cât timp avem ?

— Întrebarea ta, spuse ea, arată că nici tu nu mai ai nimic plănuit, în afară de ceea ce ai făcut acum un minut.

Așadar, ea observase ; nu era o impresie, dar nu se gândise la ea ; fusese prea preocupat.

— Adevărat, spuse el acum.

— Cam patru minute, spuse după o vreme femeia, apoi urmează vidul acela.

Ar fi putut să fie un moment special. Dar la câteva secunde după ce vorbise cu ea, se deschise o ușă laterală și trei chelneri intrară aducând apă pentru băut. Petrecură aproape un minut umplând toate paharele. Înainte de a ieși, cel care trebuie să fi fost șeful lor se întoarse și întrebă :

— Vreţi să se servească masa ?

Preşedintele Blayney vorbi pentru prima dată, hotărât :

— Vreţi să se servească masa ?

Băiatul părăsi separeul.

Gosseyn rămăsese tot în picioare.

Era un moment special. Faptul că toţi cei de la masă — inclusiv cei doi şefi de guvern, Enro şi Blayney, *se uitau* la el, îl determină pe Gosseyn să se vizualizeze pe sine.

Stând aici, în picioare ! Un bărbat cu o fire puternică, cu o faţă prelungă şi tenul bronzat, de înălţime medie — ceva mai puţin de un metru optzeci — hotărât, care părea calm şi puternic ; şi care, într-un fel, reuşea în tot ceea ce făcea : ţinuta pe care o avea, fiecare gest, reflecta puterea super-creierului său şi... Semantica Generală.

De unde se bronzase, nu putea decât să bănuiască. Dar presupuse că o sursă slabă de radiaţii din interiorul capsulei făcuse parte din sistemul de întreţinere adaptat nevoilor sale.

Pe durata acelor secunde de conştiinţă de sine, îi păru că nu avea rost să mai facă ceva în afară de ceea ce făcuse deja. Aşa că spuse, cu simplitate :

— Mai aveţi ceva de spus ?

Prescott care, cu aspectul său de bărbat de patruzeci de ani şi, deci, alături de Blayney, unul dintre cele două persoane mai în vârstă din cameră, ridică două degete şi spuse :

— Care crezi că ar fi scopul principal al acestor creaturi ?

— Cred, spuse Gosseyn, că vor să se întoarcă în galaxia lor ; şi cred că mă studiază pentru a vedea cum i-aş putea ajuta să ajungă din nou acolo.

Prescott făcu un semn nedefinit cu mâna ,arătând spre ceilalţi.

— Dacă au fost, din punct de vedere tehnic, în stare să ne aducă pe noi toţi aici, de ce nu au fost în stare să-şi îndeplinească scopul principal ?

Gosseyn explică despre terminaţiile nervoase care-i fuseseră afectate.

— Mă vor studia cu foarte mare atenţie în privinţa asta, spuse el. Lucrul de care mă tem este că, atunci când vor fi gata de plecare, îi vor ucide pe toţi acei pe care-i vor ajunge între care ne aflăm şi noi — dacă nu vom putea face în aşa fel încât flota lui Enro să atace la rândul ei, înainte ca ei să poată pleca.

În încăperea aceea mică, izolată, se lăsă tăcerea. Şi, astfel, după o mică pauză, Gosseyn continuă :

— Cred că avem nevoie de părerea fiecăruia dintre voi. Aşadar, eu voi da ocol mesei, şi, când vă spun numele, sau vă arăt cu degetul, spuneţi-vă părerea, sau faceţi propuneri în legătură cu această situaţie.

Era evident o persoană care avea să fie prima pe această listă a părerilor directe ; şi Gosseyn, după ce potoli protestele împotriva acestei pierderi de timp, îl numi :

— Preşedintele Blayney ? spuse el.

Şeful ales al continentului Americii de Nord spuse :

— Mă aflam din nefericire, singur în biroul meu când am simţit acea senzaţie ciudată. Şi, în momentul următor, m-am trezit în alcovul acestui restaurant, fără gărzile mele. După ce am făcut câţiva paşi, a apărut acel maître d'hotel, evident deja pus la curent ; pentru că a spus : „Pe aici domnule Preşedinte."

Blayney adăugă :

— L-am rugat, cum era normal, să anunţe la biroul meu ; aşa că o mică armată va fi în scurtă vreme aici, dacă asta ne poate fi de vreun ajutor.

Concluzionă :

— Voi pune oamenii mei să afle de la personalul res-restaurantului cum a fost aranjat acest dineu.

Gosseyn spuse politicos :

— Mulţumesc, domnule Preşedinte.

Şi, cum timpul acela de patru minute se apropia de sfârşit, privirea sa se mută spre cealaltă parte a mesei.

— Patricia, spuse el.

Tânăra femeie, care era sora lui Enro şi soţia lui Eldred Crang, păru pe moment, surprinsă că era numită. Dar, după o pauză, spuse :

— Cred că poţi să spui că am fost implicată în această afacere de la început. Totuşi, trebuie să admit că sosirea fiinţelor Troog nu-mi spune nimic.

După ce vorbi se rezemă de scaun şi ridică din umeri.

Din moment ce Crang vorbise deja, Gosseyn arătă spre doamna Prescott, care stătea lângă Patricia.

Femeia oftă.

— Am fost aproape ucisă o dată în acest coşmar, aşa că aş putea s-o accept dacă trebuie, cu speranţa că nu va fi precedată de durere.

Cuvintele fuseseră rostite cu calm, dar aveau un gust de amărăciune care-l şocă pe Gosseyn. El îşi reveni repede, trase adânc aer în piept, înghiţi, ridică mâna şi arătă spre savantul care stătea de cealaltă parte a doamnei Prescott. Vocea Trei spuse :

— Nu cred că e cazul să-ţi pierzi timpul aici. Întoarcete sub protecţia ecranului energetic al navei noastre şi lasă-l pe celălalt Gosseyn să vină aici şi să ne salveze. Eu...

Dacă mai fură rostite cuvinte după acesta, Gosseyn nu le mai auzi. Simţi iarăşi că este smuls...

22

Probabil că ei te studiază...

Lucrul acesta părea mai adevărat ca oricând, acum, când privea în jur, la noul loc în care se afla. De data aceasta, pe o stradă care nu semăna cu nici un loc cunoscut de memoria Gosseyn.

Stătea în picioare. Şi privea pieziş, în jos, spre faţa unei femei tinere. Îi era complet necunoscută. Probabil că era ceva în reacţia lui faţă de ea, reacţie pe care străinii voiau să-l afle Ce putea fi ?

Tânăra femeie spuse, ezitând, în engleză :

— Am primit o fotografie de-a ta.

Avea o faţă drăguţă, bine proporţionată, păr castaniu şi ochii căprui. Nu era o faţă pământeană... nu ştia de ce.

Estimă că avea înălțimea cam de un metru șaizeci. Hainele ei păreau a fi făcute dintr-o țesătură bej, înfășurată pe corp de sus până jos, ca un fel de eșarfe. În picioare, purta sandale maron și la gât un colier subțire, din piele, după toate aparențele.

Avea un corp suplu ; dar nu era, după standardele pământene, o frumusețe. Și nu reușea să-și dea seama din ceea ce vedea ce avuseseră străinii de gând cu această întâlnire.

Ea stătea acolo, o femeie atrăgătoare, cam de douăzeci și doi de ani sau douăzeci și trei, după vârsta pe care ar fi avut-o pe Pământ. În spatele ei, se zărea o stradă — presupunea că este o stradă, pentru că se vedea un asfalt cenușiu, larg cam de patru sute de picioare care se întindea pe o distanță de câteva mile, pierzându-se în dreptul unui oraș de forme solide, galben-maronii : clădiri, presupuse el.

De fiecare parte a acelei străzi drepte se aflau copaci. Și o perdea de tufișuri ascunzând vederii alte clădiri joase, care presupuse că erau locuințe.

Totul părea... altfel. Nici Pământul, nici Venus, nici Gorgzid, nici alte locuri cunoscute. Gosseyn acceptă ideea că se află pe o altă planetă locuită de oameni, undeva în galaxia Căii Lactee.

Simultan, își aminti că, în acele ultime momente ale așa-zisului dineu, simțind senzația aceea de smulgere, avusese de gând să lase să i se mai întâmple o dată o transmisie Troog. Să lase să i se întâmple, în ciuda faptului că rațiunea sa fusese imediat de acord că Vocea Trei îi dă un sfat bun, acela de a se întoarce pe nava de luptă Dzan.

Din păcate, lucrul pe care-l lăsase să i se întâmple părea să fie această întâlnire neimportantă, aproape fără rost. Și, cu tristețe, se simți frustrat.

Gosseyn oftă. Și-și dădu seama că de data aceasta lăsase gândurile să-l copleșească. Trecuse cel puțin un minut de la sosirea lui. Cu întârziere, acum, recapitulă ce îi spusese tânăra femeie în prima parte a acelui minut. Și repetă unul dintre cuvintele ei :

— Fotografie ?

— Da.

Ea vâră mâna sub unul din faldurile acelei rochii neobișnuite și dădu la iveală un carton mic, imprimat. Îl întinse aproape grăbită.

Uitându-se la imaginea sa, imprimată pe carton, observă că fotografia fusese făcută când stătea în picioare, având în spate un perete. I se păru chiar că fotografia ar fi putut fi făcută în restaurantul în care se aflase cu două ore mai devreme, judecând după timpul său interior.

Ce-ar fi putut avea ființele Troog în mintea lor favorizând o întâlnire între Gilbert Gosseyn și o tânără femeie de pe altă planetă ?

Din nedumerirea sa se contură o altă întrebare. Pe aceasta o rosti cu voce tare :

— Se pare că ai dorit să primești o asemenea fotografie. De ce ?

— Am hotărât de mult, după ce am auzit despre toate planetele de acolo — făcu un semn cu mâna către cer — că nu vreau să îmi petrec viața pe Meerd. Și — vocea deveni emoționată — și mesajul spunea că s-ar putea ca tu să fii interesat de persoana mea.

Ea încheie agitată :

— Sunt membră de mai mult de doi ani, și-n timpul acesta n-a mai apărut nimeni ca tine.

Nici cuvintele acestea nu păreau să aibă un înțeles, decât — implicația apăru imediat — dacă, probabil, făceau parte dintr-un club matrimonial interstelar.

Tânăra femeie privea în sus, spre el, aproape rugător :

— Trebuie să spun cum mă numesc, adăugă ea, și pe urmă se va întâmpla totul între noi. Ei spun — pauză — că te va preocupa sensul cuvintelor și că numele meu va avea o semnificație deosebită pentru tine.

— Cuvintele ? repetă Gosseyn.

Aproape simți cum se scufundă într-un punct de vedere analitic Troog. Era oare posibil ca străinii să fie derutați de, așa-zisele fragmente, pe care le-au surprins din cunoștințele sale din Semantică Generală ? Iar această întâlnire era menită să profite de o slăbiciune pe care i-o suspectau ?

Deveni conștient de o slăbiciune care se năștea în el. Pur și simplu își depărtă picioarele ca pentru a avea mai multă stabilitate și un mers mai sigur. Avu brusc senzația că s-ar putea să stea aici, mai mult decât prima dată când ființele Troog îi controlaseră mișcările.

Dar nu puse *această* întrebare, ci alta :

— Bine, vrei să-mi spui cum te cheamă ?

— Strella, spuse ea.

S-ar fi putut gândi la el multă vreme. Din cauza cuvintelor. Și a conceptului de bază al Semanticii Generale implicat, Strella și Strala fiind nume asemănătoare.

„...am comentat, atunci, acolo, că-mi place numele acesta, Strala — Și de aceea, poate că pentru străini cuvântul *era* același lucru cu obiectul ; ceea ce era exact opusul conceptului Semanticii Generale : „Cuvântul nu este obiectul. În cazul acesta, nu era femeia."

Gândul i se întoarse la observația că tânăra femeie ar putea să rămână într-o relație permanent anormală cu planeta ei natală. Și, din nou, vaga nedumerire că ființele Troog puteau să creadă că orice femeie cu nume asemănător ar putea să fie la fel de atrăgătoare pentru el...

Cu aceasta — hotărârea ! Simplu, și direct, Gosseyn acționă. Făcu imediat o fotografie mentală a Strellei și o transmise imediat în porțiunea de podea din Institutul de Semantică Generală de pe Pământ, unde îl adusese pe omul de afaceri, Gorrold din Anzii Americii de Sud.

Era un loc, unde, cel puțin, putea să se facă înțeleasă — până la un punct.

După ce încheie acțiunea de salvare pe care o crezuse cea mai bună pentru tânăra femeie... ceva scormoni în creierul său.

Brusc, după atâtea minute de absență, prezența lui Gosseyn Doi, de departe, se făcu simțită.

Trebuie să fi fost o constatare simultană pentru că alter-ego-ul său îi adresă un mesaj urgent :

„Am vești proaste. În momentul în care ai părăsit restaurantul, cei de-acolo au fost duși la bordul navei Troog."

Șocul vinovăției se atenuă repede la Gosseyn. Adevărul era că, chiar dacă ar fi rămas să-i ajute, strănii tot ar fi reușit să-i captureze pe cei mai mulți dintre ei ; până acum acționase în ritmul de numai un transport dodecimal de o dată.

Ceea ce-și propusese ajunsese până la alter-ego. Pentru că Gosseyn Doi spuse pe un ton resemnat, de la distanța aceea enormă :

„Adevărul trebuie să fie că, de fapt, ei pe tine te vor. Dacă e cineva care-i poate ajuta să se întoarcă în galaxia lor — modalitatea se află probabil pe undeva prin încurcătura aceea de nervi din capul tău."

Apoi încheie :

„Mult noroc, frate — cred că asta suntem : frați gemeni."

„... Nu chiar gemeni", gândi Gosseyn Trei.

Nu se opri să analizeze în detaliu diferențele ci se transmise imediat în laboratorul de la bordul navei Troog.

23

Bătălia finală era gata să înceapă.

Aceasta era impresia lui Gosseyn, atunci când se trezi întins pe podea. Stătea cu fața în jos ; nu era în picioare.

Așadar, într-un fel, în acele fracțiuni de secundă dinaintea transmisiei, ființele Troog reușiseră, cu ajutorul vastelor lor cunoștințe științifice, să modifice unul dintre aspectele metodei de transport dodecimal, deoarece, de fiecare dată, înainte, ajungea în poziția pe care o avusese în momentul plecării. Pe Meerd, stătuse în picioare Aici...

Gosseyn rămase acolo unde se afla. Nici nu întoarse capul imediat.

„...Aș putea fi omorât cum stau întins aici." gîndi el. Dar își dădu seama că străinii încă aveau nevoie de el. Și

dovediseră aceasta pe timpul a trei acţiuni de control. De fiecare dată, l-ar fi putut omorî ; dar n-o făcuseră.

Rămase totuşi, cu faţa în jos, cu nasul turtit de ceea ce părea o podea moale, netedă. Ochii priveau direct în porţiunea aceea plată, cenuşie, puţin lucioasă. Încă presupunea că aceasta era podeaua laboratorului către care ţintise, din sistemul acela stelar îndepărtat pe care tânăra femeie, Strella, îl numise Meerd.

...Era timpul să arate că era conştient şi să se mişte cu grijă. Se ridică în genunchi.

Şi văzu că, deşi aruncase doar o privire rapidă, atunci când ieşise din capsulă, era de fapt o cameră, despre care iniţial crezuse că e laborator.

Din cine ştie ce motiv, identificarea — recunoaşterea — îi provoacă o puternică reacţie de uşurare.

„...Sunt acolo unde am vrut să ajung..."

Pe când făcea această constatare, se ridică la fel de fără grabă ; încă bănuia că vreo mişcare rapidă ar putea provoca o reacţie neplăcută.

Stând în picioare, privi în jur, prin camera largă şi luminoasă. Se aflau la vedere numeroase aparate strălucitoare şi borduri de aparate ridicându-se din podea şi din pereţi.

Totuşi, nu era nici urmă de capsulă spaţială în care zăcuse corpul său atunci când fiinţele Troog copiaseră trezirea sa originală, aşa cum avusese ea loc — mai devreme — pe nava Dzan. Nu că s-ar fi aşteptat ca ea să fie încă aici... Fusese în mod evident adusă la bord prin vreo deschidere în perete. Peretele cel mai indicat era cel cu cea mai puţină aparatură zidită în el şi cu o tăietură pe mijloc, de la tavan până la podea ; acela trebuia să fie locul unde se despărţea şi aluneca într-o parte. Printr-o asemenea deschizătură largă, obiectele mari puteau fi introduse în laborator sau scoase de acolo.

Pàrea o rușine să piardă timpul. Pentru că el se afla aici, bărbatul cu răspunsuri pentru întrebările tuturor.

...Desigur, și ei știau că el se afla înăuntru...

Avea impresia că putea face ceva în timp ce aștepta ca ei să acționeze... Adevărul era că, cu cât afla mai multe lucruri — acum — cu atât mai în siguranță avea să fie atunci când s-ar fi ivit momentul de criză...

Poate, să-l contacteze pe Gosseyn Doi ?

Fu o pornire trecătoare. De fapt, observase deja că eterul era tăcut. Nu șimțea absolut de loc prezența alter-ego-ului său. Erau din nou, complet izolați.

Poate că trebuia să analizeze ce aveau de gând ființele Troog în legătură cu prizonierii ? Pentru asta trebuia să părăsească încăperea, cu intenția de a-i căuta și a-i localiza pe Crang, Patricia, cei doi Prescott, Enro...

În timp ce privea la ceva care semăna cu o ușă — la dreapta sa — îi veni o idee. Fără să ezite, se îndreptă spre ea.

Orice ar fi fost, suprafața plată ce arăta ca o ușă, avea câteva aplice metalice care aveau, fără îndoială, un rost. Gosseyn trase, apăsă, răsuci fiecare piesă în parte. Două dintre ele scoaseră un clic ; dar ușa nu cedă, dacă... era o ușă.

Se dădu puțin înapoi, devenit brusc mai hotărât... Bine, poate dacă făcea o legătură dodecimală între energia care alimenta unul dintre bordurile unui aparat și mecanismul de la ușă...

Faptul că ființele Troog nu dădeau nici un semn că ar fi știut că el se afla acolo începu să-l irite. O pierdere de timp.

Mai presus de orice, avea nevoie de un public să stea nemișcat pentru a auzi ce are el de spus.

Gândul acela neplăcut se afla încă în mintea sa când, puţin mai târziu, o voce de tenor rosti, în engleză, din tavan :

— Gilbert Gosseyn, eşti cu totul sub controlul nostru. Aici, nu-ţi poţi folosi super-creierul pentru a evada.

Deşi cuvintele transmiteau o posibilitatea la care Gosseyn deja se gândise, auzind-o rostită cu voce tare, înţelese : „...Asta este ce au învăţat în timpul excursiilor în care m-au trimis...“

Nu mai era, deci nici o îndoială : această nebunie era aproape să intre în forma ei cea mai acută.

În pofida speranţei de moment, un minut mai târziu se afla tot acolo, aşteptând — remarcă el fără plăcere — ca inamicul să-i ofere o ocazie să acţioneze.

Pe durata acestui minuţ, mediul său înconjurător era aceeaşi încăpere luminoasă, cu aceeaşi podea cenuşie şi toate acele aparate ţâşnind din pereţi şi din podea.

Presupuse că fiinţele Troog puteau, într-o oarecare măsură, să-i citească gândurile. Dar din moment ce le scăpase un aspect major al orientării sale în Semantica Generală, probabil că ceea ce şi puteau studia de fapt era creierul însuşi, cu gânduri ocazionale ivite în anumite situaţii.

Alte cincisprezece secunde — cel puţin — se scurseră...

„Ei aştepţă, eu aştept. Ce ?“

După alte câteva momente de gândire, se îndreptă spre uşă şi mai încercă o dată mecanismele. De data aceasta când se auziră cele două clicuri, uşa se dădu la perete.

Gosseyn nu mai pierdu vremea. Fără să mai privească înapoi, păşi într-un hol larg, cu tavanul înalt.

Aproape imediat, senzaţia neplăcută reveni : „Bine, bine“ gândi el, „eu am judecat ca o fiinţă umană, iar ei au aplicat logica Troog...“

Logica Troog părea să anticipeze că, după o discuţie, prietenească sau nu, dacă o fiinţă umană a încercat o dată o uşă să vadă dacă se deschide, atunci are s-o mai încerce o dată ; fără să aştepte să fie îndemnat s-o facă.

Judecata umană — cel puţin în versiunea Gosseyn — fusese să aştepte să i se spună, odată ce fusese stabilit contactul verbal. El intenţionase o abordare politicoasă.

Concluzia părea să fie că inamicul se aştepta în mod automat la o comportare agresivă — sau, cel puţin, dirijată într-un anumit scop — din partea lui.

Pe când gândea astfel, Gosseyn coti la dreapta şi continuă să meargă de-a lungul coridorului larg, slab luminat. Cam la 150 de picioare înaintea sa, se vedea o barieră ; şi probabil, acela va fi momentul adevărului.

Bariera se dovedi a fi o uşă care nu se deschidea. Conform teoriei sale, Gosseyn se întoarse şi porni iute în direcţia opusă. În partea aceasta, bariera se afla la o distanţă de 400 de picioare. Şi acolo, da, se afla altă uşă. Cu mecanismul pe care deja îl cunoştea. Două clic-uri, unul după altul ; şi după asta, uşa se dădu în lături.

Ceea ce văzu era un alt coridor perpendicular pe cel pe care tocmai îl traversase. Trebuia să hotărască din nou : alese iar varianta din dreapta. Iarăşi alesese greşit. Şi iar merse în direcţia opusă şi uşa aceea se deschise spre alt coridor perpendicular, aşa că hotărâ să meargă la stânga de prima dată. De data aceasta, *aceea* era direcţia greşită.

Umblă aşa prin mai mult de zece coridoare cufundate în tăcere. La fiecare capăt de coridor se afla câte o uşă, care se deschidea, sau nu. Era, într-un fel, un test bun pentru a descoperi ce calităţi de prezicător, ca Leej, avea. Concluzia : avea prea puţine calităţi de acest fel, sau n-avea deloc. Alegerea sa fusese corectă numai de patru ori ; greşise de unsprezece ori. Şi în aceste ultime ocazii trebuise s-o ia înapoi şi să pornească apoi spre alt coridor

gol, tăcut, cu excepția zgomotului ușor făcut de pantofii lui pe podeaua moale.

Nu zărise nici măcar vreun Troog. O navă uriașă, goală, părăsită, tăcută — așa părea ; și bine închisă pentru a împiedica pătrunderea cuiva din afară, cu excepția ușilor care se deschideau și care probabil îl conduceau acolo unde era dorit să ajungă.

Avu parte și de varietate. Pe fiecare parte a coridoarelor, din loc în loc, se afla câte un cadru care — presupuse el — erau uși, care duceau în încăperi asemănătoare cu laboratorul din care pornise în această călătorie obositoare.

La început, trecu pe lângă ele, dar mai apoi începu să se oprească în dreptul fiecăreia și încercă să acționeze mecanismul.

Toate erau închise și așa rămaseră.

După o vreme, îi veni o idee : „...S-ar putea ca aceasta să fie o metodă de a mă epuiza fizic..."

Și încă nu se putea convinge să încerce dacă putea sau nu să evadeze dodecimal.

Această corvoadă fără sfârșit îi provocă altă reacție neașteptată : se simțea mai puțin dornic să ajute. Pe măsură ce minutele și milele — cum i se părea — treceau, se declanșă o reacție talamică. Pornise de-a lungul primului coridor gândindu-se că atunci când va avea în sfârșit ocazia să se confrunte cu cei care-l luaseră prizonier, va face tot ce-i va sta în putință să-i ajute să se întoarcă în galaxia lor. Acum își aminti că Semantica Generală respingea majoritatea ideilor preconcepute.

Adevărat, părea evident că străinii erau îndreptățiți să se întoarcă de unde veniseră. Dar nu era în mod necesar adevărat. Și astfel, era interesant că, datorită oboselii și enervării, ajunsese la concluzia că era mai bine să-și realizeze decizia luată în mod automat.

Din fericire, recunoscu acele speculații negative ca fiind ceea ce erau ; și în felul acesta enervarea lui nu se transformă într-o furie oarbă, așa cum i s-ar fi întâmplat unui bărbat de modă veche.

Corvoada luă sfârșit în mod neașteptat. Asta se întâmplă atunci când, aruncându-și privirea de-a lungul unui coridor la fel de fără rost ca și celelalte zări o pată te lumină cam la 150 de picioare la stânga sa.

Părea să fie o ușă... deschisă; nu închisă. Și, de fapt după ce se-ndreptă cu pași repezi spre ea, încetini mersul, se apropie, și privi cu precauție înăuntru. Văzu o copie a separeului din restaurant, numai că — în loc de ființele umane pe care le cunoștea — în jurul mesei din încăperea luminată obscur stăteau vreo doisprezece Troog.

Lăsă să treacă ceva timp. Dar, brusc, își dădu seama că ei știau că el se află acolo. Nu mai ezită. Și, amintindu-și că ei se așteptau să fie agresiv, păși înăuntru. De cum privise prima dată înăuntru, observase că era un loc gol la masă.

Locul se afla în capătul îndepărtat al mesei. Și ocoli prin spatele a șase Troog, până ajunse la scaunul gol. Ceea ce diferea de întâlnirea inițială de la restaurant, era că, în loc să rămână în picioare, ca și cum el ar fi fost persoana cea mai importantă — se așeză.

Dar undeva în mintea sa se născu o întrebare : „cât de aproape de sfârșit te afli ?... Și ce nemaipomenit să se întrunească la un dineu ca acesta !“

24

„Gândește pozitiv !" se mustră Gosseyn singur.

În ciuda sentimentelor negative care mai persistau din cauza plimbării sale pe coridoarele goale, adevărul era că el se afla aici pentru a rezolva problemele tuturor... Dacă avea să fie lăsat s-o facă.

Nimeni nu spuse nimic ; dar încăperea era suficient de întunecată, așa cum erau unele restaurante, pentru ca cei prezenți să fie rezervați unul față de altul. Astfel, avu ocazia să arunce o privire ființelor ciudate din jurul mesei, care își dăduseră așa de mult silința să aducă numai necazuri din momentul în care sosiseră.

Abordarea pozitivă avu imediat de suferit. Pentru că indivizii arătau groaznic. Avu aceeași reacție ca atunci când îi zărise prima dată în laborator, la prima lui sosire aici.

Gosseyn se luptă în tăcere cu tendința automată a ființelor umane de a implica standardele umane în ce privește aspectul fizic. Frumusețea — își aminti el o vorbă din bătrâni — se află în ochiul ce privește.

În fond, arătau oarecum oameni. Cu excepția fețelor, care erau aproape rotunde și purpurii. Și că acea parte a gâtului care era vizibilă era subțire ca de schelet ; dar trupul de dedesubt părea să fie mult mai mare. Toți erau gătiți în uniforme care luceau de parcă erau făcute din zale metalice.

Capul, ca și fața, era rotund. Și aproape chel. Avea un fel de podoabă urâtă pe cap care semăna a păr : un smoc de țepi se răsfira în creștet.

Dar fața : o gură mică, aproape lipsită de buze, un nas ciudat, mic și deasupra, dominând, doi ochi mari, rotunzi, cu pupile negre, dar fără sprâncene. Păreau să aibă un fel de pliuri de piele deasupra și dedesubtul ochilor.

Înainte de a mai observa și altceva, la dreapta sa se deschise o ușă și cinci Troog și o ființă umană intrară ducând niște platouri. Ființa umană — un tânăr — veni spre Gosseyn și așeză în fața acestuia ceva care semăna cu o omletă, iar chelnerii Troog îi serviră pe cei unsprezece vecini de masă cu un fel de terci închis la culoare.

Când chelnerii dădură să plece, doar pentru o secundă privirea lui Gosseyn o întâlni pe cea a tânărului. Citi în ei o expresie de spaimă grozavă ; un suflet chinuit, cu speranța pierdută. Plecaseră toți șase ; dar amintirea tânărului rămase.

Toată lumea mâncă, inclusiv Gosseyn. Se auzea zgomotul produs de furculița sa și de ustensilele puțin altfel, aproape niște cuțite, ale gazdelor sale... potrivite pentru gura lor mai mică.

Din moment ce era posibil să aibă o ființă umană la bord probabil că puteau avea și ouă adevărate, omleta avea acest gust : ca produsul unei găini adevărate pământene.

Ceea ce-l nedumerea, era faptul că părea să-i fie foame. Oare, pentru corpul lui trecuse mai mult timp decât îi păruse lui ?

Avea să se gândească la asta mai târziu.

Gosseyn Trei puse furculița jos și se lăsă pe spate.

Văzu că și tovarășii săi de masă luau ultimele bucături care completau porția fiecăruia din ce-or fi mâncând ei acolo.

Apoi și ei se lăsară pe spate în scaunele lor.

Stăteau cu toții așa în acea copie obscură a unui restaurant pământean. Și el își aduse aminte că ei se străduiseră să-i aducă mâncare pământeană. Se cunoștea că studiaseră activitatea milioanelor de găini... de acolo... care încă mai supraviețuiau, deși majoritatea ouălor le erau furate în fiecare zi, încă din timpurile cele mai vechi.

„...Mă-ntreb, dacă eu aș merge pe o planetă Troog, mi-aș da oare silința să aflu de unde își procură terciul pe care-l mâncaseră ei, aici, astăzi ?...“

Făcând o incursiune în memorie, nu-și putu aminti ca Gosseyn Unu sau Doi, să fi dat vreo atenție mâncărurilor de pe planetele unde fuseseră ; din moment ce alți oameni mâncau felul acela de mâncare, făcuseră și ei la fel.

Analiza sa de după masă se desfășură rapid, dar tot luase ceva timp. Se simți foarte ușurat atunci când, chiar din partea opusă lui, unul dintre indivizii aceia voluminoși se ridică în picioare. Timp de un minut, individul — probabil un fel de șef — se uită la Gosseyn cu ochii aceia negri, rotunzi. Apoi gura aceea mică de sub nasul crestat, spuse cu o voce de tenor, surprinzător de normală :

— După cum, fără îndoială, știi, s-a întâmplat un lucru foarte neplăcut. O navă plină de oameni care contează

a [illegible]ns în această galaxie, şi în acest proces şi-au pierdut abilitatea de a vorbi în limba lor proprie, căpătând în schimb abilitatea de a vorbi în engleză, una dintre limbile vorbite pe planeta Pământ : dar, ea este — şi asta e foarte semnificativ — limba pe care o vorbeşti tu.

O singură expresie din acest discurs introductiv îi oferi lui Gosseyn o informaţie pe care n-o avea : *„oameni care contează...*

Era o idee preconcepută că ei sunt mai buni decât alţii. În întreaga istorie a acelei foarte importante planete din sistemul solar, mai fuseseră cazuri similare de autoapreciere laudativă din partea unor grupuri sau a unor indivizi.

Ciudat era că, dispunând de asemenea creiere, fiinţele Troog elaboraseră un plan atât de vast pentru a obţine ajutorul unei singure persoane care poseda, undeva în creierul său, abilitatea de a-i sprijini în realizarea acestui scop important.

Imediat ce avea să fie posibil, avea să le spună că era pregătit şi dispus s-o facă. Dar chiar atunci când îşi repeta această propunere, în sinea sa, avu sentimentul că o abordare pozitivă avea să dea naştere la probleme.

Ce era greu de ştiut ? Dacă cineva era în stare să facă aşa ceva, atunci aceştia erau indivizi care ar fi putut găsi o cale să respingă ceea ce altcineva, din altă rasă, ar încerca să facă pentru ei.

Din nefericire, mai erau încă lucruri veritabile.

Camera, masa, farfuriile şi cei care mâncaseră — inclusiv el însuşi — rămâneau la fel ca mai-nainte. Sursa ascunsă de lumină continua să împrăştie aceeaşi lumină difuză. Vorbitorul stătea încă în picioare ; ceea ce arăta că va mai spune ceva.

De fapt, tocmai când Gosseyn ajunse la această concluzie, străinul cu aspect uman continuă :

— Multe din aceste tehnologii sunt noi şi nu au fost niciodată studiate până acum. Aceasta implică faptul că teoria noastră despre natura universului va trebui să fie reanalizată şi vom încerca să ne însuşim un alt punct de vedere care va include noi date. Studiul nostru, continuă el, asupra acelei părţi speciale din creierul dumitale nu ne-a oferit suficiente informaţii. Din fericire, tu însuţi ţi-ai dat seama că nu poţi scăpa de noi, aşa că ai venit aici, probabil cu vreun plan ascuns de-al tău, comportament care am observat că este comun printre cei din rasa ta din această galaxie, pe care i-am observat în activităţile lor cotidiene. Trebuie să te previn, deci, că nu suntem uşor de indus în eroare şi te sfătuiesc să cooperezi fără nici o rezervă mentală, sau de orice fel.

După aceasta, el făcu o mişcare — periculoasă pentru el, după părerea lui Gosseyn. Având la dispoziţie doar gâtul acela subţire cu care să execute mişcarea, dădu din cap spre musafirul — prizonier, îşi ridică din nou capul până ce acesta reuşi să stea într-un echilibru precar deasupra corpului ; şi se aşeză.

Gosseyn rămase nemişcat. Se simţi o clipă copleşit. Fuseseră rostite atâtea cuvinte încât simţi nevoia unei reacţii, de apărare, de a evidenţia şi mai ales de a întreba de ce acest comportament agresiv din partea lor ; şi mai avea şi alte întrebări.

Îi trebui ceva timp să se împotrivească acelor numeroase mici porniri. Dar, în cele din urmă, reuşi să-şi impună autocontrolul necesar şi să spună, cu simplitate :

— Domnule, domnilor, puteţi conta pe deplina mea cooperare.

Tăcerea care întâmpină aceste vorbe fu spartă în cele din urmă de zgomotul pe care-l produseră cei de faţă mişcându-se în scaune, vechiul obicei, uman — de a-şi

trece un picior peste celălalt, ceea ce produse un fel de foşnet.

Apoi... purtătorul de cuvânt se aplecă înainte. Nu se ridică, dar când vorbi, tonul lui era acuzator :

— Să nu crezi nici o clipă că poţi să ne prosteşti pretinzând că eşti cooperant. Noi ştim foarte bine că nu ştii cum să te descurci cu dereglarea care ţi-a afectat acea parte specială a creierului tău, şi de aceea a avut loc un fel de inversiune care ne-a adus pe noi aici.

Era clar că nu-i primiseră oferta în modul cel mai politicos. Avu, de asemenea impresia, că nu putea fi pe de-a-ntregul cu analiza negativă a situaţiei. Desigur, în momentele acelea, când fusese atent, reuşise să controleze deviaţiile determinat de terminaţiile nervoase deteriorate ; şi, ca un exemplu, ajunsese cu bine la bordul acestei nave, aşa cum intenţionase ; şi făcuse asta fără deviaţie.

Partea aceasta putea fi, cu siguranţă, explicată. Dar ceea ce-l tulbura, în legătură cu ceea ce spusese :ndividul Troog, era sentimentul că spusele lui erau numai parţial în avantajul lui.

„...Cine ştie din ce motiv, ăsta vrea să dea celorlalţi impresia că este foarte vigilent ; că ştie cum să-l ia pe un pământean care încearcă să-i ducă cu vorba — adică eu — să-l ia la sigur, adică : vă rog să luaţi notă, domnilor !...“

Era un moment de încordare. Cum stătea acolo, Gosseyn cedă impulsului de a-şi schimba poziţia capului înainte de a vorbi din nou.

— Sunt sigur că trebuie să existe o cale de a ne convinge unii pe alţii că este într-adevăr nevoie să cooperăm, în interesul reciproc.

Încheie cât putu de simplu :

— Ce-ar fi să trasăm un program, punct cu punct ? Și apoi, pe măsură ce realizăm câte un punct, vom reuși să căpătăm încredere ; și totul se va sfârși cu bine.

Urmă un moment de tăcere. Purtătorul de cuvânt se holba la el. Ochii lui enormi aveau o expresie ciudată, de nedumerire și surpriză. Cum stătea acolo, lui Gosseyn îi veni o idee ciudată : nu cumva individul acesta nu era autoritatea supremă ?

Într-un fel, el pornise cu ideea preconcepută că va sta de vorbă cu ofițerii de rang superior. Să fi fost cineva mai „de sus" care să supravegheze această întâlnire ? Iar acești indivizi de rang inferior să aștepte un semn de aprobare, sau o decizie de a acționa în continuare ?

Cum tăcerea se prelungea, Gosseyn aștepta dimpreună cu ei. Aștepta fără tragere de inimă ; pentru că situația lui, în loc să fie mai bună, era mai rea.

Îi trecu prin cap : „...S-ar putea întâmpla că, dacă nu găsesc o cale să înlătur aceste bariere, s-o ținem tot așa..."

Un alt gând, o evocare din Semantica Generală : „...Și treaba aia, ideea că aș putea să fiu interesat de o femeie numită Strella pentru că mi-a plăcut un nume asemănător, Strala..."

Era și asta o cale. Oricum bună, mai bună decât să stea aici, în această cameră cu lumină puțină cu „cei care contau". Astfel, brusc motivat, se îndreptă puțin de spate, își târșâi puțin picioarele și, adresându-se purtătorului de cuvânt, zise :

— Ai un nume care să te distingă de acești — arătă cu mâna spre ceilalți Troog de la masă — de acești prieteni ai tăi ?

Ochii mari se holbară. Gura mică rosti :

— Toți avem nume.

Dar nu-și rosti numele. Rămase liniștit pe scaun, o copie caricaturală a unei ființe umane.

— Am impresia, spuse Gosseyn, că prietenii tăi nu sunt egali cu tine.

— Noi suntem Troog.

Tonul căpătase, brusc, o notă imperioasă. Expresia puterii personale îi sugeră o altă întrebare lui Gosseyn :

— Tu ești — ezită — împăratul ?

Urmă o tăcere adâncă. Fața și ochii erau în continuare îndreptați spre Gosseyn. În cele din urmă, aproape mustrător — i se păru — străinul spuse :

— Noi, ființele Troog, nu avem împărați.

Făcu iar o pauză.

— Eu am fost numit comandantul acestei nave.

— Cine te-a numit ? întrebă Gosseyn.

Ochii mari deveniră, dacă era posibil, și mai rotunzi. Apoi, pierzându-și răbdarea :

— Eu m-am numit, desigur.

Enervarea bruscă provocă și alte vorbe :

— Uite ce e, sistemul nostru de conducere nu este treaba ta.

Gosseyn îl contrazise cu o ușoară mișcare a capului.

— Domnule, spuse el politicos, voi ați făcut ca toată situația asta să fie treaba mea, prin faptul că m-ați urmărit tot timpul și ați încercat să preluați controlul asupra mea. De aceea trebuie să spun că sistemul vostru de guvernare este important pentru mine. Vrei, deci să spui, că nimeni altcineva nu avea motive să se propună pe el comandant-șef ?

Tăcere, apoi :

— Ba da. Mai mulți, chiar.

Ochii mari priveau fix într-ai lui.

— Și ce s-a întâmplat cu autonumirile lor ?

Gura mică din fața lui se strâmbă ușor, apoi zise :

— Nu au ajuns la stadiul de numire. Când vorbeau despre ambițiile lor, nimeni nu-i asculta. Așa că au înțeles.

— Înțeleg că, într-un fel, te-ai auto-impus ?!

Gosseyn folosise un ton interogativ.

Individul era impacientat.

— Domnule Gosseyn, rosti comandantul, și tu manifești multe calități de comandant. Sunt sigur că, printre ființele umane pe care le avem la bord, nu se află nici una, având în vedere situația specială în care ne aflăm cu toții, care să nu-ți accepte ordinele. În mod automat.

„Situația specială !“

Era o afirmație — legată-de-realitate, deci se încadra în judecata Semanticii Generale.

Cuvintele care fuseseră rostite cu atâta indiferență, mai aveau și un alt sens revelator : ...alte ființe umane la bord...

În afară, desigur, de sărmanul acela tânăr, mut, care-i servise omleta, era cât se poate de clar că se referise la domnul și doamna Eldred Crang, cei doi Prescott, Leej și Enro, și ceilalți. Aceștia erau încă în viață. Captivi, dar teferi.

Brusc, totul deveni trist. Comandanți autonumiți. Acești indivizi pe jumătate oameni, dezvoltaseră un sistem de convieţuire pentru stările de necesitate Și cine știe cum, în ciuda diformității lor fizice, ajunseseră simultan, la un înalt nivel științific.

Un guvern autonumit ar fi putut merge. Aceasta implica programatism, ceea ce, în majoritatea situațiilor, ducea uneori la succese senzaționale.

Autonumitul oarecine, ajuns într-un impas cu metoda — planul — scopul — cercetarea ; care nu putea opune rezistență când un secund reclama comanda, afirmând că — ce-avea el — avea să *dea* rezultate.

Era ceva bun în asta. Cel puțin o oarecare siguranță, că nu avea să se poticnească ceva, pentru că un singur

individ nu putea să-şi prostească multă vreme camarazii. De remarcat deci că, proiectul pe care cineva îl punea în aplicare, ori îi ducea mai departe, ori dispărea.

Un asemenea sistem ar fi dat cele mai bune rezultate în fizică sau în chimie. Rezultatele erau totdeauna vizibile ; şi dacă un şef de lucrări rămânea în urmă, se aflau în urma lui alţii, nerăbdători, aşteptând la cotitură cel mai mic semn de încetinire a creativităţii.

De fapt, sistemul de conducere putea explica superioritatea ştiinţei Troog, pe de o parte, şi folosirea ei greşită, pe de altă parte.

Pentru că, evident, psihologia şi aşa-numitele ştiinţe sociale, ca şi ideile umanitare, nu puteau fi niciodată cântărite. În acele domenii, puteau fi, pe Pământ, „şcoli" cu obişnuitele puncte de vedere diferite. În aceste domenii de cercetare Semantica Generală oferea individului o metodă de a evita nevoia de certitudine.

Nimic de felul acesta — aici. Asta era impresia lui.

Era conştient de existenţa şi a altor gânduri care i se învălmăşeau în minte, ca izbucnite dintr-un fel de „fântână" de idei. Dar înainte ca acestea să prindă contur, cele două uşi din dreapta sa se deschiseră din nou. Îşi făcură intrarea cei cinci chelneri Troog şi tânărul.

Chelnerii Troog aduceau pahare înalte, transparente ce conţineau ceva lichid ; în mâna tânărului se afla o ceaşcă şi o farfurie, şi un bol cu frişcă. „Cafea ?" — se întrebă Gosseyn.

Cafea era. Aşezată repede pe masă de mâinile care luară apoi farfuria de omletă. Chelnerii Troog strânseră şi ei farfuriile aduse mai devreme. Interesant că băiatul, ieşind împreună cu colegii săi străini, nu privise spre Gosseyn.

Dar situația lui îl impresionase pe acesta. Gosseyn privi după el și chiar înainte să dispară, îi făcu o fotografie dodecimală.

Gândi : „Imediat ce clarific această situație, încât să nu mai am nici o problemă, o să-l trimit undeva pe Pământ.“

25

Oarecum stupefiat, Gosseyn își turnă puțină frișcă, amestecă și luă prima înghițitură de ceea ce, după gust, părea cafea veritabilă.

Luând ceașca, observă că pe marginea farfuriei se aflau vreo șase cubulețe de zahăr ; dar corpurile Gosseyn nu foloseau zahăr la cafea ; și cuburile rămaseră la locul lor.

Era un alt exemplu că autonumitul Troog studiase necesitățile umane, ajungând până și la cafea. Era vorba de acel tip de conștiinciozitate care îl asigura că nici un subaltern Troog nu avea să-i preia comanda.

Probabil din același motiv fusese adus tânărul la bord. Pentru a-i ajuta să nu scape nici un detaliu.

În aceste probleme mărunte și în relație cu știința, sistemul avea meritele lui. Dar altfel...

Puse ceașca pe masă și se uită spre comandant care, remarcă el, sorbea lichidul din paharul care-i fusese adus. Gosseyn scutură din cap către el.

— Îmi este dificil, spuse, să-mi imaginez acest sistem de conducere în relație cu problemele importante. Se pare că acolo, în galaxia voastră, autonumitul comandant suprem menține o continuă stare de război împotriva ființelor umane Dzan.

Iarăși o pauză. Ochii celorlalți Troog erau ațintiți asupra șefului lor.

Gosseyn așteptă, în timp ce un umăr al trupului voluminos de dedesubtul capului acela făcu o mișcare care putea fi descrisă ca un ridicat din umeri. Gura mică rosti :

— Mai Marele Nostru, spuse comandantul navei, a ordonat raselor inferioare să i se supună.

Pauză. Tăcere. Apoi :

— Când a fost dat acest ultimatum ? întrebă Gosseyn.

Ochii imenși se holbară la el ; și vocea care ieși din gura aceea mică avea o notă de surpriză :

— Nimeni n-a mai pus această întrebare până acum.

Răspunsul avea atâtea implicații încât Gosseyn trebui să se străduiască din răsputeri să-și controleze gândurile care-i năvăleau în minte. În cele din urmă, înghiți în sec și spuse :

— Ultimatum-ul era în vigoare când te-ai născut ?

— D-da !

De data aceasta, ezitarea sa fu urmată de sunete venite din partea celorlalți Troog.

Începuse să primească răspunsuri, așa că Gosseyn nu mai pierdu vremea.

— Noi, cei din galaxia Căii Lactee, am fost surprinși să descoperim, atunci când am ieșit în spațiu, că ființele umane, de diferite culori, locuiau pe majoritatea planetelor locuibile — pretutindeni !

— De curând — continuă el — am aflat că suntem descendenții unor imigranți din galaxia voastră. Se spune că un câmp energetic dăunător se abătuse asupra acelei galaxii. Atunci s-au construit milioane de navete spațiale. Fiecare conținea doi bărbați și două femei aflați în stare de viață latentă și dotați cu sisteme de supraviețuire pentru lunga călătorie din galaxia voastră până în această galaxie. Acum, după sosirea navei de luptă Dzan și a navei voastre de război, am tras concluzia că acele persoane care au rămas acolo, pentru că nu erau suficiente navete pentru a transporta pe toată lumea — că, repet, cei care au rămas acolo nu au fost distruși, așa cum s-a crezut că s-a întâmplat.

Trase adânc aer în piept și încheie :

— Aveți vreo explicație pentru faptul că — aparent — două rase umane — Troog și cei asemenea mie, aflați aici — au supraviețuit devastatoarei catastrofe ?

Tăcere. Comesenii săi îl priveau fix.

Nu era timpul să se oprească. Gosseyn supralicită :

— Când mă uit la tine, domnule comandant, și la colegii tăi, care se află aici, în această încăpere, văd o formă umană care pare să fi fost modificată din ființele umane standard, așa ca mine. Sunteți *mutanți*. Se pare, deci, că strămoșii voștri au fost surprinși de acel nor de energii dăunătoare. Si, desigur, încheie el, printr-un mecanism de autoapărare, bine cunoscut în psihologie, ați ajuns la concluzia că ceea ce vi s-a întâmplat, a avut loc pentru a deveni voi superiori ; și de aceea vă spuneți „persoane care contează."

Comandantul privea fix într-un punct aflat pe perete, deasupra lui Gosseyn. Iar ceilalți Troog priveau fix la el.

Apoi, brusc, un Troog, al cărui corp era de departe cel mai voluminos dintre cei aflați la masă, se ridică —

aproape sări, de fapt (scaunul se târâ cu zgomot) — și spuse aproape țipând :

— Veen, nu mai ești bun de comandant. Așa că eu, Yona, mă numesc comandant în locul tău !

Străinul care fusese așa de neașteptat strigat pe nume, nu scoase nici un sunet. Păru că se scufundă în scaun ; și ceea ce era uimitor, nu contrazise spusele celuilalt Troog. Se părea că, în această societate supercompetitivă, nu era înțelept să te lași luat prin surprindere sau cu garda jos.

Așadar, Gilbert Gosseyn Trei era acum un individ care contribuise la răsturnarea unui leader Troog.

Aveau să umeze repercursiuni ; și într-o societate așa de logică, era interesant de văzut care aveau să fie acestea.

26

Cum stătea acolo, în gândul lui Gosseyn se născu speranța. Imediat se adresă noului Leader, în timp ce străinul își savura încă, momentul de triumf.

— Trag concluzia, spuse Gosseyn, că tot acest dineu, și ceea ce s-a întâmplat aici, a fost difuzat pentru echipajul și ofițerii navei voastre. Și acum ei sunt la curent cu... (scurtă ezitare) faptul că Yona este acum numit leader al acestei nave de luptă.

Dacă era posibil, gura aceea mică a uriașului se strânse într-o expresie care, pentru o ființă umană, s-ar fi numit atitudine beligerantă.

— Este adevărat.

Tonul străinului era provocator, de parcă ar fi vrut să vadă cine îndrăznește să critice ceva.

Gosseyn se lăsă iarăşi pe spate în scaun. De data aceasta nu era relaxare — remarcă el.

Confirmarea noului leader îi provocase un noian de gânduri.

În momentul acesta — fu prima sa remarcă — toţi Troog-ii până la subordonaţii cu pretenţii de comandă şi toţi ajutanţii gata-să-se-năspustească, aveau să se gândească *ce ar putea*, ei fiecare în parte, să facă pentru a se simţi mai bine în noua situaţie.

Era aşa de concentrat încercând să analizeze ce s-ar putea întâmpla încât nu lăsase să pătrundă alte gânduri până ce, spre uimirea sa, îl izbi ţipătul unui mesaj mental :

„...domnule Gosseyn Trei — era vocea lui Gosseyn Doi — am primit gândurile tale, începând de-acum trei minute ; şi încă eşti aşa de concentrat asupra noii tale situaţii încât nu le-ai primit pe-ale mele... Trezeşte-te ! Suntem în legătură din nou !"

În separeul acela cu lumină obscură, copiat după moda Pământeană, Gosseyn Trei se îndreptă în scaun. Se simţea uşurat dar, în acelaşi timp, nu pierdea nimic din ceea ce se întâmpla în faţa lui.

Trimise un mesaj rapid către alter-ego-ul său : „Ai răbdare cu mine, frate !"

Lui Yona, care stătea încă în picioare, îi spuse :

— Sper că vei accepta oferta pe care am făcut-o, de totală colaborare.

Uriaşul îl privi cu acreală :

— Avem promisiunea ta că vei face tot ce poţi pentru a ne ajuta să ajungem înapoi în galaxia noastră ?

— Cooperare sută la sută, spuse Gosseyn.

— Ai cumva vreo explicaţie — era încă, un ton acuzator — pentru felul în care s-au întâmplat toate astea ?

Era evident, din agresivitatea întrebării, că noul leader Troog încerca să-şi menţină locul câştigat.

Treaba lui ! Nu avea nimic de câştigat dacă i se opunea.

Gosseyn rosti, precaut :

— Domnule, tot ce pot să fac — tu dai ordinele.

„...Asta e curată lingușire...“ — gândi el. Dar era de părere că îl atacase suficient pe Leaderul Veen şi acum, avea nevoie să beneficieze de transferul de putere către autonumitul Yona.

În sinea sa, se întreba dacă mai ciştigase vreo simpatie printre comandanţii Troog : bănui că lucrul acesta nu se va vedea imediat.

Yona păru să devină ţeapăn. Tonul lui păru şi mai aspru când rosti :

— Evident, cooperarea implică încredere de ambele părţi. Deci tu, ce te aştepţi să câştigi din situaţia de faţă ?

Ceea ce-l deranja pe Gosseyn în legătură cu întrebarea era impresia acută că era o încercare de a cîştiga timp ; de parcă noul leader nu prea ştia cu exactitate ce urma să facă. Cum să răspundă. Ce program să propună.

Şi sistemul de conducere Troog nu permitea amânări şi lipsă de pricepere. Yona avea nevoie de ajutor — acum !

— În perspectivă, spuse Gosseyn volubil, sper să am libertate personală, cu bunăvoinţa ta, şi să-mi fie permisă comunicarea continuă.

Apoi spuse :

— Dar pentru acum, vreau să convoci o adunare specială, unde să pot vorbi. Deoarece vreau să explic situaţia exactă — aşa cum ai cerut mai devreme ; din cei prezenţi vor trebui să facă parte ofiţerii superiori şi cei mai buni savanţi. De asemenea, vreau să fie prezenţi asociaţii mei umani care — bănuiesc — se află la bord.

Continuă :

— Bineînțeles, cât vor dura discuțiile, organizați securitatea care să asigure că nimeni nu va fi în pericol.

— Și, încheie el plin de optimism, cu cred că, după explicațiile mele, ne vom afla în poziția de a lua decizii finale și de a trece la acțiuni finale.

Când se rezemă iarăși în scaun, avu senzația că, cel puțin deocamdată, salvase întreaga situație — pentru Yona, pentru el însuși, pentru ființele umane captive, pentru toți liderii ce-ar fi putut urma la putere.

Era oare posibil ca un inițiat în Semantica Generală să supraviețuiască în mediul psihologic Troog, de-a dreptul incredibil de competitiv ?...

27

Era adunarea cea mai ciudată la care luase vreodată parte vreun pământean : optsprezece invitaţi — opt dintre ei — Troog. Iară ceilalţi zece, în afară de el, erau fiinţe umane care avuseseră roluri-cheie în toată această afacere cu transportul intergalactic : Enro, Leej, cei doi Prescott şi cei doi Crang, plus Breemeg şi cei trei savanţi de pe nava de luptă Dzan.

Era interesant că şi cei prezenţi, care cunoşteau Semantica Generală, credeau că aveau să audă noi date despre Semantica Generală : informaţii sau analize care depăşeau ceea ce ei ar fi considerat în mod normal ca informaţii adecvate subiectului.

Ceea ce-l uimea pe Gosseyn Trei, care stătea acolo pe platforma sălii de audienţe, în faţa acestei adunări nemaivăzute, era senzaţia că presupunerea lor era corectă.

Nu avea chiar noi date, dar noi constatări... Şi deschise gura să îşi înceapă expunerea când — o mână se ridică din rândul al doilea.

Era Enro cel Roşu. Părul bărbatului solid arăta ca de obicei pieptănat doar pe jumătate şi un zâmbet cinic, familiar, îi strâmba uşor faţa.

Gosseyn avu senzaţia că Semantica Generală nu va avea vreun rol în ceea ce voia să spună celălalt ; dar spre surprinderea lui nu a fost chiar aşa.

Enro începu astfel :

— Am primit, prin intermediari, informaţii despre acest sistem de gândire ; hai să vedem dacă tu şi cu mine putem afla cine se căsătoreşte cu mama împăratului Dzan, analizând lucrurile după metoda Semanticii Generale. Felul în care văd eu această metodă de analiză, continuă Enro, înainte ca Gosseyn să poată spune ceva, este că Semantica Generală cere ca individul să aibă o perspectivă mai largă ; adică, să includă toţi factorii posibili.

— Asta sună, spuse Gosseyn, ca şi cum am fi audiat cel puţin o parte a sistemului.

— De exemplu, spuse Enro, recent, am condamnat un fost ajutant la douăzeci de ani închisoare pentru că se ocupa prea mult de afacerile personale, în loc să-şi facă datoria. Ei bine, cred că dacă s-ar fi gândit cum ar fi să stea în închisoare douăzeci de ani, făr-ndoială că nu s-ar afla astăzi acolo. În mod similar, cred că dacă tu ai lua în consideraţie toate aspectele viitoarei relaţii dintre noi, ai ajunge la concluzia că mama împăratului trebuie să se căsătorească cu mine.

Făcu o pauză, probabil pentru a-şi trage răsuflarea. Gosseyn spuse politicos :

— În primul rând, problema este, foarte probabil, o problemă pe care tu şi cu mine ar trebui s-o discutăm în particular. În al doilea rând, am senzaţia că, probabil,

doamna are și ea planurile ei în legătură cu această chestiune ; și, în al treilea rând, am senzația că n-ai luat în considerația câțiva dintre factorii pe care am să-i prezint imediat.

Fața cinică privi spre el... cu cinism.

— Ascult, spuse uriașul.

— Mulțumesc, spuse Gosseyn politicos.

Dar într-un fel, adunarea nu mai era aceeași. Se schimbau priviri. Chiar și indivizii Troog păreau mai puțin relaxați.

— „Realitățile" cu privire la existență sau non-existență nu intră în vederile Semanticii Generale, spuse Gosseyn în cuvântarea sa.

Semantica Generală începu prin acceptarea a ceea ce poate fi perceput și operează în limita a ceea ce orice ființă umană, animal sau insectă poate percepe cu ajutorul sistemului de percepție al fiecăruia.

Dar super-creierul Gosseyn pare să funcționeze la „nivelul" inexistenței fundamentale. Pentru super-creier, care operează prin simliarizare dodecimală, nu există timp, nici spațiu, nici univers... în atemporalitatea în care se manifestă. S-a căzut de acord (spuse Gosseyn) că universul nu este posibil să existe. Nu există explicație pentru el. Pur și simplu nu poate exista.

Și totuși — el este aici, în jurul nostru, printre noi, întinzându-se, spun savanții, pe o distanță enormă, dar finită, în toate direcțiile.

Asta ar trebui să fie ceva ce se poate percepe ; unde se termină această „distanță finită" !

O definiție a „inexistenței", spuse Gosseyn, nu se referă la condiția de vid. Pe scurt, nu înseamnă un spațiu gol, mare sau mic. Nu constă nici măcar dintr-un punct, sau un punct matematic.

Inexistența este... nimic.

Este non-existenţă, ne-fiinţă, fără timp sau spaţiu... nimic. S-a estimat că se vorbesc trei mii de limbi numai pe Pământ. În interiorul acelor capete care pot fi văzute — vizibile la nivelul conştiinţei unde operează percepţia — se află o structură neurală aranjată în aşa fel încât fiecare individ ar putea, dacă ar fi instruit, să exprime toate nuanţele posibile ale observaţiei şi fotografiei aflate la îndemâna acelei limbi.

O similarizare Gosseyn, normală, nu face decât să mute individul dintr-un loc într-altul. O astfel de transmitere dodecimală îl ia şi îl mută — aşa cum e el. Nu are loc nici o transformare a structurii interne.

Totuşi, nava Dzan şi tot echipajul ei, nu au fost mutaţi pur şi simplu dintr-un loc, aşa cum era el memorat de super-creierul Gosseyn, în alt loc memorat.

Ei au venit direct la Gosseyn, de parcă el ar fi fost locul unde trebuiau să ajungă. Iar motivul pentru care nu a avut loc o coliziune între nava uriaşă şi capsula aceea mică (ce conţinea corpul Gosseyn) a fost pentru că nava cea mare avea bariere energetice şi ecrane automate care o protejau de izbirea cu obiectele din spaţiu.

Oricum, procesul de similarizare nu a fost amânat. Super-creierul Gosseyn, care opera în inexistenţa universului, a fost, desigur, forţa care a produs activarea, deci nu a fost parte din similarizarea neurală a unei porţiuni din restul de creier Gosseyn.

Şi astfel, creierul fiecărui Dzan a fost transformat la diferite nivele, care au fost mai strâns legate de super-creier. Aceasta a inclus structurile neurale care se aflau în legătură cu limba — pentru că ei receptau activ mesajele lui Gosseyn Doi.

Dar în înseşi mesajele erau depozitate în altă parte a creierului normal.

...Așa că Dzanii — și mai apoi Troogii — au suferit instantaneu unele afecțiuni ale complexelor neurale care dirijează limbajul. Tiparul originar neural al limbajului Dzan și Troog a fost modificat în echivalentul pentru limba engleză.

Cu viteză dodecimală, instantaneu...

Nici personalitatea, nici educația, nici vreo altă informație de alt fel, nu au fost implicate. Era... limba engleză a lui Gilbert Gosseyn Trei !

Și acum (Gosseyn Trei își încheie cuvântarea) sunt ceva întrebări ?

...Enro ridică imediat mâna și sora lui traduse ce spuse :

— Am observat că femeile sunt mai inteligente decât bărbații, și în concluzie, i-am furnizat împăratului materiale vizuale care să-i arate palatele mele de pe Gorgzid...

De la Gosseyn Doi veni gândul îndepărtat :

„Cred că trebuie să afli ce altceva mai conțineau acele materiale vizuale în afară de palate..."

„Poate și un mic dispozitiv de distorsiune, asta vrei să spui ?" răspunse Gosseyn Trei, gândului său.

„Cel puțin", spuse alter-egoul său.

„În condițiile acestea, spuse Gosseyn Trei, cred...

După o pauză și un efort de concentrare, pentru a nu face vreo greșeală, îl transferă dodecimal pe Enro în capsula în care Troogii aduseseră corpul lui Gosseyn Trei după un mare număr de experiențe.

Trebuia să fie o problemă interesantă, pentru moment, care să-i ocupe gândurile lui Enro, așa credea Gosseyn Trei, și, de-acolo din spațiu, nu veni nici o obiecție...

28

Înapoi pe Pământ, în secolul 26 ; toate ființele umane, în afară de Enro...

Gosseyn, care-i transferase dodecimal pe toți, fu ultimul care ajunse. Îndreptându-se de spate, după sosire, văzu că ceilalți îl așteptau ; femeile se așezaseră deja pe scaun și pe canapea, iar bărbații stăteau în picioare.

Primiseră cu toții instrucțiuni — din nou — să părăsească repede locul de sosire ; și așa și făcuseră.

Observă imediat că Președintele Blayney vorbea la telefon, spunând în momentul acela :

— ...Și veniți imediat aici !

După ce, puțin mai târziu, Blayney puse receptorul jos, îl zări pe Gosseyn.

— Este douăsprezece fără un sfert, la prânz, spuse el: Lipsesc de trei zile.

Adăugă :

— Soldații mei de pază vor sosi aici în câteva minute.

Gosseyn spuse :

— Aceasta este o informație interesantă, domnule.

Se întrebă a câta zi era, față de ziua în care sosise aici prima dată cu Enin. Dar nu se frământă prea tare să afle.

Tăcut, dar repede, merse și-și arunce privirea în dormitorul pe care-l împărțise cu tânărul împărat. Gol. Dar patul era nefăcut.

Puțin mai târziu, văzu că nici în celălalt dormitor nu era nimeni.

În mare grabă, traversă coridorul până la ușa din față și o deschise. Adresându-se lui Eldred Crang, care stătea în picioare alături de soția sa — Patricia, fostă Hardie, care stătea pe scaunul aflat cel mai aproape de ușă — Gosseyn spuse :

— Mă duc să vorbesc cu îngrijitorul. Mă întorc imediat.

Crang păru să-i observe îngrijorarea.

— Cred că sunt bine. Nu este nici un semn de violență în jur. Cred că tot pe tine te vor în mod special.

— Mulțumesc, spuse Gosseyn.

Și ieși în holul larg al ruinelor unei clădiri care fusese Institutul de Semantică Generală.

Un minut mai târziu, după ce sunase la ușa îngrijitorului de mai multe ori, iată că apăru fața aceea zbârcită și ochii aceia vicleni, uitându-se la el ; și înțelegând imediat întrebarea, îngrijitorul spuse :

— Au ieșit undeva să mănânce.

Fața i se strâmbă.

— Cred că prietenul ăla al tău și-a adus aici o femeie pentru că ea și cu băiatul au plecat.

Încheie pe un ton dezaprobator :

— Îmbrăcată ciudat, dacă vrei părerea mea, femeia aceea.

Gosseyn își aminti de tânăra Strella de la Clubul Matrimonial Interstelar și de rochia ei înfășurată și se simți ușurat în urma informației primite.

— Probabil e o modă nouă. (și prevenindu-l pe îngrijitor, continuă :) Ai face mai bine să te pregătești. Garda personală a președintelui va sosi în curând aici.

— Huh !

În secundele care-i trebuiră îngrijitorului să savureze ceea ce părea o senzație de șoc, privirea lui Gosseyn se mută puțin mai la o parte și localiză un punct pe podeaua acoperită cu un covor, aflat cam la doi metri, peste umărul îngrijitorului.

Fotografie o bucată de podea aflată chiar la intrarea în alcov, fără să mai dea vreo atenție camerei din spatele lui — dar își formă repede părerea că era probabil salonul apartamentului îngrijitorului.

— Mulțumesc, spuse el politicos.

Când se dădu înapoi de la ușă, aceasta se închise cu un pocnet. Gosseyn se întoarse și plecă. Asta pentru cazul în care era spionat prin gaura cheii.

Numără până la treizeci, pentru că bărbatului mai în vârstă îi trebuia cam un minut să ajungă la telefon. Fotografie mental o porțiune de podea din locul în care se afla. Apoi făcu saltul dodecimal în locul fotografiat lângă alcov.

Când deveni din nou conștient, auzi vocea îngrijitorului spunând :

— Spune-i domnului Gorrold că... că individul acela Gosseyn, s-a întors.

Păru să asculte un răspuns pentru că, după alte câteva momente, vocea spuse aprobator :

— Bine, bine.

În momentul acela, Gosseyn făcu saltul înapoi în hol și se întoarse în apartamentul lui.

Când intră, Blayney dădea mâna cu bărbații și se înclina către femei. Era cu spatele la Gosseyn când spuse :

— Dacă aveți nevoie de ceva, am să țin legătura cu domnul Gosseyn.

După ce termină de vorbit, se răsuci și-l zări pe Gosseyn. Veni spre el și-i zise :

— Poți lua legătura cu mine oricând. Și propun ca — tonul deveni amar — până îi scoatem, pe indivizii aceia din galaxia aceasta, ar fi mai bine să ținem legătura și să stăm pe fază.

Gosseyn spuse :

— Domnule, domnul Crang și cu mine vă vom conduce până la ușă.

Afară în hol, făcu singurul comentariu la cuvintele lui Blayney :

— Sunt sigur că în momentul acesta nimeni nu poate spune cu siguranță cum va ieși totul până la urmă. Cam toți sunt, în primul rând foarte preocupați de propria lor situație.

După aceasta, în timp ce mergea alături de președinte, puse o întrebare la care Gosseyn Doi, acolo, pe nava de luptă Dzan, voia să răspundă.

Blayney era amuzat.

— Am adunat, am pus la loc sigur, toate bijuteriile și metalele prețioase, spuse el. N-a mai rămas decât podeaua goală și pereții jupuiți.

— Încă mai sper că poate fi reconstruit, spuse Gosseyn, și, deși eu personal n-am văzut nici una dintre comori, bănuiesc că ceea ce vreți să spuneți este că ele nu au fost risipite ; nu au fost vândute la licitație, sau colecționarilor particulari.

— Comorile se află într-o clădire a securității guvernului.

— Fratelui meu de-acolo din spațiu i-ar face plăcere să-i fie din nou puse la dispoziție. El crede că ar trebui să fie date înapoi proprietarului legal : un institut renovat.

Fața lui Blayney se relaxă într-un zâmbet ușor :

— Este o problemă foarte complicată, spuse el, o să mă gândesc ce e mai bine să se facă, din punctul *meu* de vedere.

Când, un minut mai târziu, Crang deschidea ușa de la intrare, un roboplan ateriza pe alee la cincisprezece picioare mai încolo. Când atinse solul, se deschise o ușă și vreo zece bărbați în uniformă săriră jos. Se împrăștiară și ocupară poziții de-o parte și de alta a ușii. După moda veche, în care se dădea onorul, fiecare soldat pocni din călcâie, ridică mâna și salută.

Zâmbind, Blayney primi salutul ; după care mai stătu acolo cu Gosseyn și Crang vreo cinci minute, până când cinci limuzine lustruite apărură în josul străzii și intrară pe poartă pe terenul Institutului. Mai mulți bărbați săriră din ele.

Și, evident, venise timpul.

Blayney se întoarse spre Gosseyn.

— Vrei să ți-l aduc pe doctorul Kair ?

Cu atâția martori de față, Gosseyn dădu un răspuns formal.

— Nu, domnule Președinte. Cred că ar trebui să merg eu la cabinetul lui. Acolo vor fi luate primele fotografii și se va afla echipamentul de care vom avea nevoie.

— Foarte bine. Dar nu mai pierde nici o clipă.

— Înțeleg, domnule. Nu mai vrem nici un fel de incidente, sau absențe de trei zile.

— Chiar așa.

Câteva momente mai târziu, în timp ce privea în urma elegantelor mașini, Gosseyn gândi că totul părea prea ușor.

Indivizii aceia violenți de acolo se abțineau să acționeze, ca să spunem așa din cauza unui fel de capcană psihologică în care se aflau. Și mai era Enro, singura ființă umană rămasă la bordul navei de război Troog deoarece, dacă ar fi fost liber, s-ar fi putut ca el să-și lanseze uriașa flotă în atac împotriva oricărei dintre părți.

Așa că el se afla acolo, în aparență prizonier, dar de fapt, în legătură cu amiralul său care — dacă avea să i se întâmple ceva prizonierului — avea s-o știe imediat. Era de presupus că, într-o astfel de eventualitate, uriașa flotă spațială ar ataca imediat și ar distruge nava străină.

De aceea, Troog, depășiți numeric în procente de mai multe mii la unu — așa se credea — se abțineau să-i facă vreun rău ; și de fapt asta era înțelegerea.

Aici, pe Pământ, aparențele exterioare arătau că el și ceilalți aveau sprijinul Președintelui Blayney și a tuturor forțelor aflate la dispoziția acestuia. Era greu de crezut că Marii Oameni de Afaceri, care se opuneau reconstruirii Institutului și a Mașinii Jocurilor, aveau să acționeze de o manieră violentă în următoarele două ore.

„...Așa că pot să merg să-l văd pe doctorul Kair...“

Cu asta, Yona fusese de acord ; și, din moment ce nici un Troog nu obiectase suficient de puternic pentru a încerca să se autonumească lider, era evident că toți ceilalți ofițeri de comandă Troog acceptaseră în mod tacit să se facă ceva.

Și, bineânțeles, aici pe Pământ, se afla Breemeg și cei trei savanți de pe nava de luptă Dzan, fiecare cu gândurile lui proprii, dar care trebuiau să aștepte.

Pe când el și Crang se întorceau către apartament, Gosseyn îi relată detectivului de pe Venus cuvintele pe care le auzise de la îngrijitor, trăgând cu urechea, atunci

când acesta vorbise la telefon cu cineva de la biroul lui Gorrold.

Încheie nemulțumit :

— Prima mea impresie este că, se pare, după ce Gorrold s-a mai gândit o dată — după cum a spus că va face — s-a hotărât, în cele din urmă să se amestece din nou.

29

Pe durata acelor minute, cât merse pe coridor, Gosseyn simţi prezenţa alter-ego-ului său... de acolo din spaţiul îndepărtat, de la bordul navei Dzan. Şi, din cauza celor ce se întâmplau, se adresă acum celuilalt Gosseyn.

„Până acum n-am omorât pe nimeni."

„Norocul tău !" veni replica. „Nu ai fost nevoit să respingi atacul lui Enro asupra planetei Venus."

Pentru că i se amintise de Enro, Gosseyn Trei comentă :

„Acum e acolo, pe nava Troog."

Răspunsul avea o notă satirică :

„Am impresia că atunci Enro ţi-a spus despre cunoştinţele sale de Semantică Generală, şi despre faptul că a luat în considerare toate posibilităţile, credea că ştie s-o

facă mai bine ca oricine. Dar — impresie de zâmbet — ajung la concluzia că a uitat de posibilitățile tale."

Un ridicat din umeri, mental, apoi :

„După mine, călătorie sprâncenată !"

Transmisiunea de departe se încheie astfel :

„Ține minte, după cum stau lucrurile, mama împăratului îți aparține doar ție — nu mai ai rivali acum."

„Este interesant, spuse Gosseyn Trei, că n-a scos o vorbă când a descoperit că o să fie făcut prizonier."

Răspunsul fu echivalentul unui ridicat din umeri :

„Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie.

Și câtă vreme o să mă aflu aici pe nava asta o să văd dacă pot să pun mâna pe materialele acelea vizuale pe care i le dăduse Enro viitoarei tale mirese."

Aceasta era, evident, o propunere bună. Materialul trebuia cu siguranță să fie examinat. Dar Gosseyn Trei își aminti de altceva.

„Mă-ntreb", spuse el, „dacă putem dispune de Enro în orice fel. Amintește-ți, tu și ceilalți v-ați folosit de abilitatea lui E.S.P. când ați făcut saltul cel mare. Vom avea din nou nevoie de el pentru asta."

„Avem timp și pentru grija asta, mai târziu", veni răspunsul. „Dar cum văd eu lucrurile, este în avantajul lui Enro să coopereze. Putem să fim siguri că o să-și continue intrigile."

Gosseyn Trei, care se oprise puțin pentru a face o fotografie, cu ajutorul super-creierului, a instalației electrice și pornise apoi grăbit să-l ajungă din urmă pe Crang, se adresă din nou în gând lui Gosseyn Doi :

„Ești sigur că este înțelept să-l eliberăm ? Este genul de individ care vrea să fie chit pe chit, și eu cred că nu facem decât să amâne puțin până ce va putea lovi în cineva. Trebuie să găsim o cale să-l temperăm puțin."

Simți un zâmbet amar al celuilalt Gosseyn.

„Spune-i lui Eldred să fie cu băgare de seamă când Enro va fi pus în libertate. Sunt sigur că Enro încă mai plănuiește să se căsătorească, după cum este tradiția regală Gorgzid, cu sora lui pe care o știa ca Patricia Hardie și care acum este doamna Crang."

Fu rândul lui Gosseyn Trei să zâmbească.

„Analiza ta dovedește că tragi speranță că lucrurile vor ieși cum trebuie. Crezi că eu sunt în stare să duc la bun sfârșit ceea ce așteaptă toți de la mine."

Răspunsul fu foarte direct :

„Toți suntem foarte convinși că soluția se află pe undeva la terminațiile nervoase care ți-au fost afectate din super-creierul tău. Sperăm ca doctorul Kair să poată folosi imaginile creierului meu, de care dispune, pentru a-l pune la punct pe al tău. Sau, cel puțin, că va putea să-ți spună care este problema, cu exactitate. Ce-o mai fi pe urmă, vom vedea."

În acest moment al discuției sale telepatice cu Gosseyn Doi, interveni o întrerupere. Crang, aflat alături de el, spuse :

— Individul ne-a zărit și s-a ascuns.

Gosseyn oftă.

— Păcat. Se pare că va urma criza și că el este unul implicat.

Crang rosti încruntat :

— Și, ca totul să fie și mai și, un bărbat, o femeie și un băiat tocmai au ieșit din clădirea aflată ceva mai încolo de clădirea cu două etaje, și vin spre noi.

Gosseyn nu spuse nimic și nici nu privi în direcția indicată. Atenția sa era îndreptată asupra acoperișului cu două etaje, unde omul stătea ghemuit în spatele streșinii care dădea spre stradă ; Oricine ar fi fost el, privea pe furiș în jurul lui și în jos.

Din moment ce-şi ţinea capul deasupra, era evident că avea convingerea că nimeni nu bănuia ce căuta el acolo; şi, desigur, din moment ce, iarăşi, era posibil ca acţiunea sa suspicioasă să nu dea de bănuit, nu putea să păţească nimic dacă nu făcea vreo mişcare greşită.

De lângă el, Crang spuse :

— Poate te-ar interesa să ştii că numele restaurantului reprezintă ideea proprietarului despre ce poate fi Semantica Generală : vorbă goală ; a spune lucrurile exact aşa cum sunt.

Era una din discuţiile acelea pe care le poartă oamenii între ei în momente de tensiune, aşa că nu era nici o problemă să fie atent şi totodată să răspundă :

— Casă de Mâncat ?

Gosseyn rosti numele cu un zâmbet uşor, dar nu încetă nici o clipă să ţină ochii pe individul de pe acoperiş.

— El era aici, spuse în continuare Crang, cu singurul restaurant aflat în apropierea faimosului Institut de Semantică Generală, un subiect care avea de-a face cu înţelesul înţelesurilor ; aşa că, evident, s-a gândit la asta şi a apărut cu o extra-simplificare.

Traversară parcul în timpul cât discutaseră şi acum se aflau lângă un magazin cu inscripţia : „Cumpăraţi Semantice de aici".

Puţin mai încolo de strada aceea, Enin îi zări ; pentru că le făcea semn cu mâna. Gosseyn spuse :

— În ce mă priveşte, eu cred că mâncarea a fost bună.

Pe acoperiş, individul îşi scoase la iveală o mână. Mâna ţinea un obiect lung, metalic. Ridică obiectul ca pe o minge deasupra capului.

Gosseyn făcu o fotografie obiectului metalic ; în timpul acesta gândea :

„...Are de gând să-l arunce atunci când o să ne apropiem unii de alţii."

Dar nu putea să acţioneze până ce obiectul nu era aruncat.

— Iar aici, spuse iarăşi Crang, este un magazin care vinde jocuri video pentru învăţarea Semanticii Generale.

— Mă întrebam ce s-a întâmplat cu ele, spuse Gosseyn. Am face bine să le cumpărăm pe toate pe care le găsim, ca să le luăm cu noi pe nava Dzan pentru Enin şi — adăugă el — orice alt joc educativ pe care-l putem găsi, pentru că...

...Pe acoperiş, mâna se trase înapoi pentru a executa aruncarea ; nu mai era nici o clipă de pierdut. Când acţionă, Gosseyn avu un puternic sentiment de regret pentru că electricitatea care însoţea mişcarea era mult prea vizibilă. Această mişcare din priza aflată la o sută cincizeci de picioare depărtare, în forma unui arc electric şi impactul ei era imposibil de împiedicat.

Amănuntele despre ceea ce se întâmplase nu-i erau clare nici lui Gosseyn, deşi el era singurul martor, şi privise cu mare atenţie.

Mingea metalică, după cum observase el, se afla deja în mişcare atunci cînd arcul electric o ajunse. Mingea explodă la mai puţin de patru sau cinci picioare de mâna care o aruncase de pe acoperiş ; iar distanţa fusese, în mod evident, prea mică.

Individul scoase un răcnet, căzu pe spate şi nu se mai văzu.

Era una dintre acele perioade scurte de timp când mai multe evenimente se desfăşoară simultan.

Enin veni în fugă şi-l apucă pe Gosseyn de încheietura mâinii strigând :

— Uuaau ! domnule Gosseyn, ce bine-mi pare că te văd.

Dan Lyttle se uita către acoperişul clădirii cu două etaje.

— Ce-a fost asta ? întrebă el nedumerit.

Tânăra femeie, Strella, se adresă şi ea lui Gosseyn :

— Îţi mulţumesc pentru că m-ai trimis aici. (Îl luă pe Dan Lyttle de mână cu o atitudine posesivă), o să fie totul bine, ai să vezi.

Crang dădu buzna pe uşa clădirii cu două etaje. Ieşi repede înapoi :

— I-am spus portarului dinăuntru să cheme o ambulanţă.

Gosseyn spera că ambulanţa avea să vină repede.

Observase deja că era un magazin cu haine şi pantofi pentru bărbaţi care purtau numere mari. Acum, văzu numele pe o firmă de plastic, lucioasă, instalată pe un perete, lângă intrare : *CAPAORZYBSKI — haine şi pantofi bărbăteşti.*

...Probabil că vindea costume, pantofi, cămăşi, cravate, pijamale, şosete, papuci şi lenjerie intimă, toate după moda semantică.

Era puţin ridicol, dar se potrivea cu firea umană de pretutindeni.

...Mersese la bordul navei Dzan ; acolo se înfiripa o revoltă împotriva unui copil — Împărat, care vedea că trebuia să facă ce făcuse tatăl său la vârsta aceea, şi-căruia nu-i trecea prin cap posibilitatea ca tatăl său să fi fost ucis tocmai pentru comportamentul pe care fiul se străduia acum să-l imite...

...Mersese la bordul navei Troog, unde găsise acea situaţie încordată, în legătură cu preluarea comenzii.

...Şi acum, aici pe Pământ, două aspecte : pe de o parte, oamenii de afaceri, furioşi, împotrivindu-se unei filozofii care le ridicase cheltuielile, lipsindu-i de mâna de lucru ieftină ; pe de altă parte, indivizi ca aceştia de pe strada asta, încercând să câştige făcând afaceri cu diverse aspecte ale Semanticii.

Erau implicate probleme de viață și mai multe soluții. Dintre cele de pe urmă se afla și aceasta : Fii treaz în fiecare moment !

Un astfel de moment, în care trebuia să fii treaz, apăru chiar atunci. De departe, Gosseyn Doi spuse :

„Tocmai am luat legătura cu departamentul pentru filme de pe această navă, bineînțeles că ei au primit materialele vizuale ale lui Enro, din partea viitoarei mele cumnate, pentru că — normal nu ea se ocupa cu lucrurile de felul ăsta. Așa cum am bănuit noi, se afla un mic dispozitiv de distorsie sub un fals buton al containerului ; și acum a fost îndepărtat. Așa că lucrurile încep să se aranjeze."

Începeau într-adevăr.

30

În apartamentul de la Institut, aceleaşi evenimente obişnuite. Crang îi telefonă doctorului Kair, îl găsi — gata să amâne consultaţiile celorlalţi pacienţi imediat.

— Veniţi imediat !

Apoi căzu de acord ca Prescott şi Crang să meargă cu el. În timp ce aşteptau sosirea unei maşini puse la dispoziţie de biroul preşedintelui Blayney, Gosseyn observă că Dan Lyttle îi făcea semn cu capul.

Cei doi bărbaţi merseră în dormitorul cel mare ; şi Lyttle închise uşa. Lyttle zâmbi, puţin încurcat pe când spuse :

— M-am gândit că ar trebui să ştii. În legătură cu femeia aceasta, Strella...

Spusele lui erau într-un fel uimitoare. În toţi aceşti ani, Dan Lyttle ezitase să ceară unei pământene să fie so-

ția unui paznic de hotel, care lucra în schimbul de noapte. Dar se pare că, după ce analizase situația deosebită a Strellei apăruseră mai multe posibilități. Pentru că — sublinie Lyttle — fata de pe planeta Meerd se află în încurcătură. Vorbind numai engleza, n-ar mai putea niciodată să se integreze în societatea prietenilor ei de mai înainte de pe planeta ei natală. Nimeni de acolo n-avea s-o mai înțeleagă. Exista chiar posibilitatea să se creadă că e deranjată la minte.

Fiind străină pe Pământ, fără posibilitatea de a se întoarce, sau reântoarce — decât dacă voia asta în mod special — atunci, în mod automat, putea accepta situația de soție — numai-de-zi. Și, cu trecerea anilor, poate avea să se obișnuiască cu ideea unei căsnicii speciale.

— Asta, spuse Dan Lyttle, dacă nu reușesc să găsesc o slujbă de zi — așa cum m-am gândit să fac. Dar asta s-ar putea să ia ceva timp.

...În timp ce asculta această relatare, Gosseyn Trei avu una din acele conversații tăcute ale lui Gosseyn Doi.

„Se pare, analiză el, că oamenii încă se așteaptă, în mod automat, ca cei săraci, să tolereze în mod automat, condiții mai grele decât cei bogați."

Îndepărtatul alter-ego era calm :

„Dragul meu frate idealist, nu va fi — să sperăm — niciodată o vreme când toată lumea va reacționa exact ca toată lumea. S-ar putea să vină vremea când vom scăpa de comportamentul criminal ; dar probabil că oamenii vor continua să aibă experiențe de viață diferite, în funcție de locul unde s-au născut, și vor ține să-și aleagă prietenii și munca ce se potrivește zecilor de mii de fracțiuni de memorie personală aflate în mintea lor ; fracțiuni de memorie care — vreau să subliniez — Semantica Generală n-are nici o intenție să le elimine, chiar dacă,

într-un timp viitor, știința va putea să execute ștergerea memoriei."

Îndepărtatul Gosseyn Doi încheie :

„Sugestia mea este că, imediat după ce ai luat măsuri cu cei de teapa lui Gorrold și afli de ce compania aceea Gung-ho, care a telefonat în prima zi, nu a apărut să facă estimarea pentru renovarea Institutului, să-l însărcinezi pe Dan cu renovarea Institutului și, desigur, a Mașinii Jocurilor. Doar nu ai să te ocupi tu de aceste detalii, și este motivat acum să accepte o slujbă de zi."

„După câte îmi dau seama", răspunse telepatic Gosseyn Trei, „proprietarul unui hotel va avea de lucru să-și găsească alt paznic de noapte."

Își încheie mesajul zâmbind :

„Ne mai vedem — cât de curând, cred, după ce doctorul Kair o să stea de vorbă cu mine."

Răspunsul veni plin de îndoială :

„Cred că în cele din urmă, o să se întâmple și asta. Tu și cu mine față-n față..."

Gosseyn Trei răspunse :

„Trebuie să plec peste câteva minute."

...Stând pe bancheta din spate a limuzinei, cu Crang și Prescott, Gosseyn Trei analiză în tăcere ceea ce urma să se întâmple : „...Oare am să pot face ce se așteaptă de la mine ?..."

Asta era, desigur, o întrebare importantă. Dar, conform teoriei Semanticii Generale, exista o problemă chiar mai importantă. Avea senzația, când își analiza comportamentul din trecut că, într-un fel, se simțea în mod automat obligat să-i ajute pe Dzan-ii și pe Troog-ii să se întoarcă în galaxia lor.

Dar de ce să se întoarcă ?

Părea o întrebare înţeleaptă. Cu echipamentul lor, cu navele lor mari, ar fi desigur nişte colonişti acceptabili pe oricâte planete, iar coloniştii arareori simţeau nevoia să se întoarcă în locuinţele natale. Oamenii care se stabiliseră în America de Nord, la începuturi, în majoritatea lor, erau uneori interesaţi să viziteze ţinuturi de turist, fără emoţie şi cu siguranţă, fără senzaţia că s-au întors acasă.

Dacă ei ar rămâne, ar trebui să facă în aşa fel încât să nu mai fie ţinta aruncătoarelor de bombe...

Poate, ce-ar fi să se mute undeva în vestul mijlociu al Pământului, să cumpere o mică fermă şi să locuiască acolo cu Enin şi Regina Mamă Strala ?

Gosseyn se trezi zâmbind, în timp ce vizualiza acest rezultat improbabil al situaţiei în care intrase. Nu era uşor să se înţeleagă că Gosseyn Unu ajunsese mai întâi în Oraşul Jocurilor cu convingerea, venită nu se ştie de unde, din interiorul lui, că fusese cândva un fermier care locuia în imediata vecinătate a orăşelului numit Crest-Village, şi fusese căsătorit cu Patricia Hardie.

Ce confuzie fusese o vreme.

Şirul de gânduri îi dădu impulsul să comunice din nou cu alter-ego-ul său.

„Ce mai face Regina Mamă Strala ?"

Avu impresia unui zâmbet fugar.

„Aşteaptă sosirea lui Enin. Aceasta este singura ei preocupare. Cred că încă mai e furioasă pe tine."

Brusc nu mai avu timp să se gândească la asta. Frumoasa maşină tocmai se oprea în faţa unei clădiri familiare, uriaşe, albe.

...Doctorul Lester Kair îşi mută privirea la dispozitivul de vizualizare. se îndreptă spre un scaun şi se aşeză.

Ochii aceia cenușii, pătrunzători, erau larg deschiși și păreau să privească fix spre peretele din fața lor.

Nimeni nu spunea nimic și toți îl priveau așteptând. Deși reușise să-și îndepărteze emoția aceea specială, el părea neschimbat față de cum îl știa memoria Gosseyn: înalt, puternic, fața încă tânără, impresia generală de bărbat inteligent în vârstă de aproximativ cincizeci de ani.

Tresărind, își aminti de publicul din cabinetul său. Înghiți în sec, apoi spuse :

— Complexul acela nervos afectat pare să fie doar parțial deconectat și de aceea a primit un sprijin minim, de la sursa de energie de care, se înțelege, trebuia să fie ferm atașat, dar nu era. Rezultatul acestei conexiuni parțiale arată fantastic.

— Ce vrei să spui ? întrebă nedumerit Eldred Crang. O terminație nervoasă afectată, după cum o văd eu, nu este decât un capăt liber cenușiu, extrem de mic, pe care numai un expert l-ar putea identifica drept anormal ; dar cuvântul acesta, „fantastic" este prea dramatic.

Urmă o tăcere lungă. Bărbatul înalt, într-un halat alb, de medic atât de obișnuit în munca de laborator, se ridică în picioare.

— Domnilor, spuse el, refuz să-mi cer scuze pentru reacția mea. Am crezut că am învățat să accept supercreierul lui Gilbert Gosseyn în mod filozofic, dar ceea ce am văzut mi-a sugerat ideea că avem aici o interconexiune neurală cu ceva fundamental din univers. Și, într-un fel, grupul de nervi afectați se află într-o stare de suprastimulare.

Înghiți în sec și apoi își termină gândul :

— Este ca un fel de lumină acolo. Dacă i-am deschide capul, s-ar revărsa din el lumină.

Dădu din cap către Crang.

— Veniţi şi uitaţi-vă.

Gosseyn se afla încă bine legat în scaunul lui ; capul îi era efectiv înfăşurat în aparaturi de tot felul, când Crang trecu pe lângă el dispărând din raza lui vizuală. El presupuse că detectivul de pe Venus se uita prin lentilele aparatului.

Tăcere. Apoi se auzi un zgomot şi senzaţia că cineva se îndepărtează cu grijă. Dintr-o parte, doctorul Kair spuse :

— Domnule Prescott, vreţi să vă uitaţi şi dumneavoastră ?

Prescott răspunse cu tonul cel mai blând :

— Eu sunt medic şi cred că dacă unul dintre noi s-a uitat acolo este un martor suficient pentru afirmaţia dumneavoastră.

Crang intră în raza vizuală a lui Gosseyn.

— Ei bine, doctore, îi spuse el, cum ne descurcăm în această situaţie ?

Psihiatrul, care, de la sosirea lor, fusese pus la curent în amănunt cu toată situaţia, spuse :

— Cred că ar fi bine dacă am chema şi celelalte persoane principale aici, şi pe Gosseyn Doi.

Când Crang merse să-i telefoneze lui Leej şi Prescott ieşi să-i trimită limuzina s-o ia, Gosseyn i se adresă lui Kair :

— Bănuiesc că prin „persoane speciale“ ai vrut să denumeşti persoanele care au participat la tentativa colectivă de a ajunge în cealaltă galaxie şi, deci, trebuie să-l aducem şi pe Enro aici.

— Da.

Din moment ce asupra acestui punct căzuse de acord cu Yona, liderul Troog, Gosseyn făcu o fotografie cu ajutorul super-creierului într-una din colţurile laboratorului şi execută transferul. Puţin mai târziu, un corp uriaş

își făcu apariția în locul acela. Enro cel Roșu se ridică, privi împrejur, nu spuse nimic : dar își făcu repede socoteala asupra a ceea ce urma să se întâmple.

— Ai de gând să-i trimiți pe Troog acasă ?

În pofida luptei pe care o dăduse cu sine însuși puțin mai devreme Gosseyn Trei spuse :

— Sunt sigur că vei fi de acord că este soluția cea mai bună : să-i scoatem din galaxia Căii Lactee cât mai curând posibil.

— Așa e. Și acum, ce urmează ?

Gosseyn îi spuse despre întâlnirea care avea să aibă loc între două corpuri Gosseyn, ca un preliminar la finală.

Bărbatul cel războinic se încruntă.

— Sunteți sigur că laboratorul acesta n-o să sară în aer ?

Gosseyn Trei răspunse :

— Suntem deja diferiți în multe privințe.

— Dar încă puteți comunica telepatic ?

— Da. Prin gânduri, dar bănuiesc — continuă el — că, dacă are să existe telepatie între marea parte a oamenilor din univers nu va fi vorba de o porțiune făcută, prin mijloace științifice, să se asemene, ci o porțiune din creier pe care individul o pune la dispoziție.

— Cred că eu prefer să mă aflu în camera cealaltă.

Uriașul dădu din umeri.

Interesant fu, pentru Gosseyn că și ceilalți se retraseră dincolo de ușă. După ce ei plecară, Gosseyn Trei nu mai pierdu vremea, ci se adresă imediat lui Gosseyn Doi :

„Ei bine, alter-ego, se pare că pentru noi a sosit clipa cea mare."

„Chiar așa“, veni replica.

„Ai nevoie de ajutor ?“

„Nu, cred că localizarea folosită pentru Enro, este cât se poate de corect imprimată. Stai liniștit ! Ține-ți gândurile în neutralitate !“

Să stea liniștit, însemna să taie contactul cu supercreierul său. Pe când făcea aceasta, auzi un zgomot ușor. Gosseyn Trei, care ținea ochii închiși auzi o ușă deschizându-se ; apoi vocea lui Leej, care răsuna de parcă ea n-ar fi fost în cameră.

— E-n ordine, spuse ea. Nu văd nici o problemă, cel puțin pentru următoarele cincisprezece minute.

Gosseyn deschise ochii și văzu că bărbatul care sosise stătea cu spatele. Era îmbrăcat din cap până-n picioare și, când se-ntoarse, încet, arăta ca un bărbat puternic, bronzat, cu o față prelungă, cam de treizeci de ani. Dar era îmbrăcat cu alt costum.

Doctorul Kair intră și, fără o vorbă, îl dezlegă pe Gosseyn Trei din scaunul în care fusese așezat pentru a fi examinat. Rămase pe scaun, cu ideea că cel puțin o poziție diferită de a celuilalt avea rolul ei.

Și iată, erau aici împreună — uitându-se unul la altul ; unul stătea în picioare, unul pe scaun. Două ființe umane, copiați unul după celălalt.

Gemeni ? Nu.

Exista, desigur o asemănare între gemeni. Dar diferența care începuse să apară imediat după concepția și diferențele în experiența de după naștere, creaseră repede nenumărate deosebiri, mai întâi la nivel minor, dar în cele din urmă, abia de mai semănau unul cu celălalt ; fiecare cu personalitatea lui.

Asemănările dintre Gilbert Gosseyn Doi și Gilbert Gosseyn Trei, așa cum stăteau față în față în cabinetul

doctorul Kair, includeau şi o serie-ntreagă de curenţi energetici. De la creier la altul, de la un cap al altul.

Gosseyn Trei realiză că, aproape în mod inconştient, încearcă să se opună unei interacţiuni care tindea să-l smulgă de pe scaun spre celălalt corp.

Gosseyn Doi părea să se opună la fel ; şi chiar făcu câţiva paşi mărunţi spre Trei înainte ca, brusc, să reuşească să se opună. Un zâmbet mic, amar, relaxă trăsăturile puternice, frumoase, ale feţei sale. Arăta ca un om perfect stăpân pe sine când spuse :

— Se pare că totul o să fie în ordine şi că vom putea să colaborăm în contact direct, sau altfel.

Rostind aceste cuvinte, gândurile păreau să-l fi părăsit, ca şi puterile. Gosseyn Trei simţi un puternic impuls să se ridice în picioare şi simţi că faţa îi exprimă acelaşi zâmbet timid. Se întrebă dacă şi Doi se lupta cu impulsul de a se aşeza pe scaun.

Şi, deşi nu vorbise tare, celălalt spuse :

— Da. Şi eu mă opun impulsului şi bănuiesc că, dacă dintr-un motiv sau altul va trebui să stăm împreună multă vreme, va trebui să inventăm ceva.

Fusese o frază lungă şi Gosseyn Trei remarcă resemnat că, deşi nu scoase nici un sunet, buzele i se mişcau de parcă ar fi rostit aceleaşi cuvinte.

Gândi : „A fost într-adevăr cazul de memorie dublă... Acelaşi gând, aceeaşi părere despre gândul respectiv, aceeaşi experienţă. Amintirea perfectă a faptului că mersese pe o stradă, sau pe suprafaţa unei planete... senzaţia musculară simţită de ambele creiere — cu exactitate.

Se putea întâmpla chiar ca, în toţi acei ani în care imaginile mentale ale lui Gosseyn Unu şi Doi fuseseră înregistrate în creierul adormit al lui Gosseyn Trei, toate aceste răspunsuri neurale şi mecanisme musculare să fi

operat la unison într-o manieră limitată, probabil o deviere.

De aceea, în momentul acela cu mult mai târziu, când ochii celui de-al treilea Gosseyn se deschiseseră, impresia că era al doilea Gosseyn fusese cea a unui om care, adormind, se trezise în dimineața următoare cu acceptarea automată a ideii că „eu" cel care avusese toate aceste experiențe, era cel ce se trezea după o noapte de somn odihnitor.

31

La cererea doctorului Kair, Gosseyn se așezase din nou în scaunul acela special, și-i fusese din nou atașat tot echipamentul. De data aceasta nu mai fu imobilizat ; promise numai să stea nemișcat în momentul-cheie. Cum stătea acolo, simțea cum dispozitivul de vizualizare îi era ajustat în partea din spate a capului, puțin în lateral.

Nu mișcă și nici nu dădu din cap când bruneta Leej trecu pe lângă el și ocupă o poziție de unde se putea apleca să privească, prin dispozitivul de vizualizare, la nervul afectat din capul lui.

La dreapta lui Gosseyn Trei stătea Enro, pe un scaun înalt și privea fix la peretele din fața lui. Probabil că era pregătit pentru a contribui cu abilitatea sa de a vedea la distanță.

Gosseyn Doi era așezat la biroul doctorului Kair. Misiunea sa : el avea toate zonele memoriei lui Trei catalogate cu grijă în super-creierul său ; și era pregătit să-și aducă contribuția.

Gosseyn Doi fu cel care sparse tăcerea. El spuse cu o voce înceată :

— Ce am făcut noi atunci, când toate s-au întors împotriva noastră și am făcut inversiunea, atunci când nava Dzan a fost transmisă aici din altă galaxie : Leej prezise o localizare din cealaltă galaxie. Și astfel, acum, în timp ce privește prin dispozitivul de vizualizare, va prezice din nou unde se află acea localizare și cum arată ea.

— Enro, continuă Gosseyn Doi cu aceeași voce, va folosi abilitatea lui specială pentru a percepe localizarea prezisă. După ce va face asta, voi face pentru fratele meu ceea ce am stabilit că este cea mai bună metodă de a descurca această situație.

— Trebuie să recunosc, spuse el în încheiere, că ceea ce se va întâmpla aici, în această cameră, în momentul în care Enro percepe zona prezisă de Leej, din cealaltă galaxie, nu-mi este clar.

După ce încheie acest rezumat, Enro ridică una din mâinile sale puternice și pocni din degete pentru a atrage atenția.

— Poate că ar trebui să spun, zise el, că ceea ce se întâmplă când vizualizez imaginea aceea îndepărtată, este ca și cum aș vedea-o pe un ecran în fața mea sau dacă este vorba de o persoană, îl văd stând în picioare pe podea.

În încheiere, spuse :

— Până în momentul acesta cheie, nu m-am gândit niciodată la această metodă ca fiind altceva decât o iluzie, care se naşte în capul meu. Dar dacă este într-adevăr ceva realitate în ea, în aceste împrejurări deosebite, propun ca nimeni să nu treacă prin spaţiul cuprins între mine şi acea zonă de pe podea la care privesc eu.

Gosseyn observă că explicaţia de ultim moment păru să evoce o senzaţie de uşurare, ca şi cum ceva care fusese neclar, şi fără o realitate concretă, devenise ceva foarte real.

...Interesant că, altfel încruntatul Enro, care nu asculta decât de sine însuşi, fusese motivat de un moment de tensiune să-şi dezvăluie un aspect până acum nebănuit al posibilităţilor lui speciale.

Vocea lui Gosseyn Doi se auzi din nou :

— Mai sunt alte comentarii sau informaţii ? întrebă el.

Tăcere.

— Atunci, spuse Gosseyn Doi, Leej, dă-ţi toată silinţa.

Tăcere. Apoi — un fel de fâşâit.

Şi o lumină. Enro avea privirea aţintită pe podea, lângă perete. În timp ce Gosseyn Trei continua să stea liniştit, văzu că zona luminoasă nu era nici tocmai ovală, nici tocmai rotundă sau pătrată, ci de o formă între cele trei. Super-creierul său reacţiona la pata luminoasă ; şi iată părerea lui de moment : Ceva conectat ...această formă neregulată, mare cam de cinci picioare, conectată cu un spaţiu echivalent aflat la o distanţă imensă între cele două galaxii.

Vocea lui Gosseyn Doi pătrunse în gândurile celuilalt :

— Trei, este rândul tău.

Se aplecă în faţă şi vorbi în microfon :

— Şi tu Yona, comandant Troog, fă-ţi datoria.

...Stătea întins pe spate în întuneric.

Deşi ştia că de data aceasta venise intenţionat şi cu ajutorul fiinţelor Troog, ajunsese exact în poziţia care trebuia : Gosseyn remarcă o reacţie Talamică.

Cum stăteam acolo, după ce-şi reveni din anxietatea de moment, făcu aceleaşi testări care, când se trezise prima oară... fuseseră aşa de derutante... şi a doua oară, când capsula se aflase la bordul navei Troog, îi evocaseră nedumerirea.

De data aceasta, testările erau pentru a se asigura că se află într-adevăr în capsulă. Aşa părea să fie. Pentru că, atunci când ridică mâinile, întâlni tavanul tare, metalic, la câţiva centimetri deasupra lui ; şi se părea că stă întins pe acelaşi fel de saltea de care îşi amintea.

Erau câteva deosebiri, desigur, între celelalte ocazii şi acum : de data aceasta era îmbrăcat bine, nu gol ; şi de data aceasta nu era conectat la nici un fel de tub. Nu existau fire ataşate de capul său, nici tuburi de cauciuc care să-i străpungă pielea.

După ce-şi verifică bine de tot starea în care se afla, îşi permise un şir de gânduri : le permise pentru că trebuiau să treacă şi să nu se amestece în momentul-cheie ;

Iată-l întins aici, omul care putea să facă saltul pentru toţi. Aici, în Gilbert Gosseyn Trei, stătea ultima posibilitate care, se spera, putea rezolva o necunoscută veche de două milioane de ani.

Parcurgând distanţa fără sfârşit, fiinţele umane evadaseră dintr-o galaxie condamnată. Dar, din cauza naturii condamnării, plănuiseră să se întoarcă *dacă* ar fi aflat vreodată cum să inverseze direcţia blestemului ; un punct aici şi unul acolo. Un prezicător şi un super-creier, o persoană care putea „vedea“ la distanţă ; un sistem logic care să-i împiedice să se distrugă unul pe altul. Poate că existau asemenea grupuri răspândite pe mii de pla-

nete, căutându-se orbeşte pentru a fi împreună ; apoi, când fiecare făcea ce avea de făcut, întregul era un tot capabil să acţioneze.

Stând acolo, întins, Gosseyn Trei gândi :

„Realitatea fundamentală era că inexistenţa trebuia să se afirme din nou. Substanţa şi masa nu mai aveau nici un „drept" să existe, dar erau ţinute strâns unite şi continuau să „existe" datorită conştiinţei.

Inteligenţa şi Materia aveau un Rost.

Motivul pentru care trebuiau să se întoarcă în a doua galaxie era că nimic nu se afirma acolo datorită unei idei greşite fără sfârşit ; incredibilul sistem de conducere Troog, din cauza căruia nimeni nu se gândise să pună capăt războiului : aşa că Trogii atacau mereu şi fiinţele umane mereu se apărau.

...De două milioane de ani !

La întoarcerea lui Yona, acesta avea să facă o afirmaţie, susţinându-şi dreptul de comandă cu condiţia să pună capăt războiului. Şi încurcătura inexistenţei va fi inversată.

Avea să ia timp ; dar aici şi acum era începutul."

După aceste gânduri liniştitoare, Gosseyn rosti cuvintele care declanşau acţiunea :

— Sunt cât se poate de pregătit.

Replica veni prompt. O voce rosti aproape direct în urechea sa :

— Capsula se află în spaţiu, plutind alături de nava noastră Troog. Următorul pas îţi aparţine.

Gosseyn Trei respiră adânc.

— Prima mişcare va fi să transfer această capsulă, cu mine cu tot în galaxia voastră.

Spunând acestea, cu ochii închişi, selectă pata luminoasă pe care Leej şi Enro, cu ajutorul terminaţiilor nervoase din capul său — cu legăturile *lor* — o localizară.

Când execută acea complexitate de acțiuni cu supercreierul său, își spuse : trebuie să meargă !

Și merse.

Prima porni nava Troog. Apoi, când nava Dzan se apropie de capsula sa, dispăru și ea instantaneu acolo de unde venise.

La depărtare de două milioane de ani-lumină, în altă galaxie.

Astfel distanța dintre o sută de mii de milioane de bilioane de stele fusese cucerită : metoda, în viitor, putea fi folosită după dorință.

— Nu prea ştiu ce să spun, zise Regina Mamă Strala. Chestiunea aceasta cu corpurile Gosseyn este prea ciudată pentru mine.

Stăteau în camera extraordinar de elegantă din Palatul de pe Planeta Dzan Zero, în Galaxia Unu. Afară era ziuă ; şi el sosie după ce-şi împlinise misiunea — numai că nu îndepărtase şi abilitatea de a vorbi englezeşte a Dzan-ilor, atunci când le-o returnase pe aceea de a vorbi propria lor limbă.

Stând acolo, în faţa frumoasei Strala, Gosseyn Trei încuviinţă calm că afirmaţia ei era corectă. Era într-adevăr ciudat.

Ea stătea acolo, pe un scaun aurit, în fața canapelei pe care i-o arătase cu capul. Ochii ei aveau o expresie de îndepărtare ; și, în cele din urmă, ca dovadă că se gândea, privi din nou spre el și spuse :

— După cum am înțeles, alter-ego-ul tău a rămas în galaxia Căii Lactee ; iar tu vei rămâne aici.

Brusc, ea păru neatentă.

— Mai ești, oh, în legătură cu alter-ego-ul tău ?

— Îl simt mereu acolo și pot să aflu ce gândește, sau ce face, dacă mă concentrez asupra lui.

— ...La două milioane de ani-lumină ? !

— Distanța n-are sens într-un univers al inexistenței.

Ea spuse :

— El va avea grijă acolo, în universul tău ?

Erau niște cuvinte nefericite. Îi evocară o reacția talanică. Era ca și cum și-ar fi părăsit orașul natal, și țara natală, pe care n-avea să le mai vadă

Îi trebuiră doar câteva momente să-și revină. Adevărul era — își reaminti el — că el nu era un om care avusese vreodată o țară. Ajunsese la maturitate într-o capsulă spațială, și nu avea o planetă a lui și nici rude în sensul obișnuit al cuvântului.

Gosseyn înghiți în sec — după ce-și reveni, când femeia care privea acum fix într-o parte, spuse :

— Va trebui să mă gândesc la toate astea.

Gosseyn se mulțumi s-o privească compătimitor. El nu era pregătit să judece comportamentul femeilor, dar faptul că ea îi făcuse odată o propunere de intimitate totală cu el, îl făcu să stăpânească momentul acela — așa i se păru — datorită lucrurilor pe care le mai știa.

El spuse cu tandrețe :

— Draga mea, nu ai nici o posibilitatea de scăpare. De acum înainte, ești doamna mea : viitoarea mea soție,

cu toate implicațiile acestui fapt. Ești destinată să trăiești alături de mine tot restul vieții mele.

Ochii feței perfecte îl priveau fix.

— Presupun, spuse ea, aproape înțepat, că trebuie să existe o explicație pentru o abordare așa de pozitivă. Părerea mea este că ai avut o șansă, și ai refuzat-o pentru totdeauna.

Încheie :

— Ai refuzat-o într-o manieră pe care n-am s-o uit niciodată.

Gosseyn respiră adânc :

— Trebuie să-ți atrag atenția că ești mamă.

— Mama lui Enin, aprobă ea.

Părea nedumerită.

— El știe că sunt aici ?

— Nu.

— Cheamă-l.

Pauză. Ochii ei îl cântăriră. Brusc, ea se ridică în picioare și merse la o ușă din spatele căreia se auziseră chicoteli pe tot parcursul discuției lor.

Se opri în prag și strigă :

— Enin, poți să vii puțin aici ?

Vocea lui Enin se auzi estompat, dar destul de clar :

— Ah, hei, mami — stai să mai trag o dată... *L-am nimerit !* Țipăt de încântare. Apoi : Bine, acum vin puțin.

Femeia reveni la scaunul ei și se așeză fără o vorbă. Părea încordată și nu privea în jur. Apoi, deși Gosseyn își ținea și el privirile într-o parte, se auzi mai întâi zgomotul unor pași apoi un țipăt de copil peste măsură de fericit.

Spre norocul lui, se răsuci la timp. Pentru că imediat se trezi în brațe cu un băiat de doisprezece ani, ale cărui brațe se încolăciseră în jurul gâtului.

Urmă o avalanşă de cuvinte :

— Domnule Goseyn, domnule Gosseyn, unde ai fost ? Oh, mamă, mamă, el e domnul Gosseyn.

Gosseyn privi cu drag spre băiatul emoţionat.

— Ai ceva probleme, întrebă el, cu, oh, fraierii ?

— Nţ. Au convocat o adunare când am ajuns la bordul navei şi alta aici pe planetă, unde se află guvernul : le-am spus ce-am vorbit cu tine.

— ...Dacă sunt probleme, un comitet le va analiza pe toate... despre asta le-ai spus ? întrebă Gosseyn.

— Mda.

Feţişoara caraghioasă se strâmbă.

— Nu, să nu hotărăsc numai eu, cum făcea tata, şi să ard pe toată lumea căruia nu-i plăcea.

„Dacă" gândi Gosseyn, când auzi acele cuvinte rostite de băiat, care moştenise cel mai mare imperiu care existase vreodată undeva, „există ceva ce se cheamă un moment măreţ în istorie, acesta trebuia să fie..."

Însăşi esenţa unui sistem de putere absolută modificat pentru a include procedeele democratice.

Iarăşi impulsiv, Enin întinse mâinile şi se agăţă de gâtul lui. Spuse :

— Uau ! o să fie grozav să te am aici. O să rămâi pentru totdeauna,nu-i aşa ?

— Hotărârea aceasta depinde numai de mama ta, spuse Gosseyn.

Se răsuci către frumuseţea înţepată care stătea în scaun în cealaltă parte a camerei.

— Să rămân ? întrebă el pe tonul cel mai inocent cu putinţă.

O clipă mai târziu, o voce oarecum rezervată spuse :

— Tu du-te şi te joacă, dragule, în timp ce domnul Gosseyn şi cu mine vom discuta despre viitorul lui.

Gosseyn îl luă pe Enin în brațe și-l duse până la pragul ușii pe care venise puțin mai devreme. Când îl puse jos pe băiat, își aruncă privirea în cealaltă cameră ; și nu fu surprins să vadă că fusese întrerupt un joc de video. Ecranul era luminat.

Gosseyn zise :

— Sper că te joci și cu jocurile Semanticii Generale.

O pauză, o strâmbătură, apoi :

— Este posibil să joc acele jocuri cam destul de des încât cred eu, să-ți convină ție ; tu fiind tu și eu fiind eu.

Gosseyn se îndreptă de spate.

— Ei bine, fiule, eu și mama ta avem câteva lucruri de discutat ; așa că o să fim împreună mai târziu.

— Uau ! cred și eu c-o să fim.

Rămase în picioare să privească după băiatul care o rupsese la fugă ; apoi, se apropie de scaun și rămase în fața femeii.

— Normal, spuse el, am aflat că ai primit altă ofertă.

— Da ?

Ea privea fix într-o parte.

— Ai și tu interesele tale, continuă el. O femeie nu e obligată să rămână numai mamă toată viața.

El așteptă, fără să privească direct spre ea. Urmă o pauză ; apoi :

— Am ascultat discuția ta cu Enin și...

Altă pauză.

— Da ? întrebă Gosseyn.

— Ea înseamnă foarte mult, spuse femeia. Filozofia ta— ezită — Semantica Generală. Văd că, datorită celor ce l-ai învățat, Enin a devenit o persoană mai calculată, mai normală. În ce mă privește — altă pauză, apoi : M-am analizat ca femeie în relație cu condițiile regale, cu numeroșii indivizi care vânează puterea și rangul, și alții

onești și sinceri și protectori ; și îmi dau seama că în astfel de condiții, ceea ce ai luat tu în considerație când te-am cerut eu de soț ; era corect...

Ea privi fix într-o parte.

— Mai este un aspect pe care trebuie să-l luăm în considerație. Mulți dintre ofițerii superiori cunosc rolul pe care l-ai avut în întoarcerea noastră aici. Ei te respectă.

Brusc ea zâmbi, de parcă propria analiză i-ar fi produs un sentiment de ușurare.

— Așadar, cred că situația s-a schimbat. Ce părere ai ?

El spuse cu simplitate :

— Sper că-ți dai seama că eu sunt singurul tată pe care o să-l accepte vreodată.

La aceste cuvinte, frumoasa femeie, îmbrăcată în mătăsuri, se ridică, fără un cuvânt și se apropie de el și, exact cum trebuia să facă o mamă, fie ea cu cunoștințe de Semantică Generală sau nu, își puse brațele în jurul gâtului lui.

Sărutul pe care i-l dădu el fu acceptat într-un fel care transmise suficientă acceptare.

Când se întoarse înapoi, ea spuse :

— Cred că ar fi mai bine să mergem în dormitorul meu, să închidem și să încuiem ușa. Nu cred că trebuie să așteptăm până la ceremonia de căsătorie.

Era un triumf la un nivel al realității deasupra altui nivel — deduse Gosseyn în timp ce traversa camera în urma ei, către dormitorul de vis.

Își direcționă gândul înspre alter-ego-ul său :

„Domnule Gosseyn Doi, îndreaptă-ți atenția în altă parte."

Replica, la un anumit nivel al realității, venea de la o distanță de două milioane de ani-lumină.

Dar, după realitatea pe care i-o transmitea super-creierul său, era la fel de aproape de parcă s-ar fi aflat în capul său :

„Vă doresc la amândoi tot ce e mai bun... frate !“

SFÂRȘIT

Tiparul executat sub comanda nr. 30618
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria CORESI București

A.E. Van Vogt a zguduit lumea Science Fiction
cu uluitorul sau erou,Gilbert Gosseyn,
care pare a fi nemuritor și cu prezentarea Semanticii Generale,
aplicata viitorului întregii omeniri.

Îl veți întâlni din nou pe Gilbert Gosseyn,
omul dotat cu un super creier,
care, ocrotind Sistemul Solar,se află în fața
unei mari încercări - confruntarea cu plăsmuitorii civilizației cosmice.

"Gosseyn n-avu timp să se-nvinovățească.
Pentru că, în chiar acel moment simți o senzație ciudată.
Apoi ... Doamne, Dumnezeule!
Cineva încerca să-i pună stăpânire pe creier".

Coperta — Marian Mirescu

SF CRISTIAN

I.S.B.N 973-95868-8-0

Vol. I-II-III Lei 2800